Τίκ-Τάκ

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΑΣΠΙΩΤΗ-Ε/

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΑΠΕΙΡΑΝΤΑΝ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καὶ οἱ πλέον δυσκοίλιοι μὲ ἕνα ἢ δύο κάθε βράδυ ἐνεργοῦνται. Μασσήσατε ἐπὶ δέκα λεπτὰ κάθε κουφέτο. Εἶνε εὐχάριστοι καθαρτικόν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Προτιμᾶτε τὸν ἀσυναγώνιστον ζῦθον ΦΙΞ, βραβευθέντα εἰς ὅλας τὰς ἐκθέσεις.

Ζητήσατέ τον εἰς ἅπαντα τὰ Ζυθοπωλεῖα καὶ εἰς φιάλας εἰς τὰ καλλίτερα παντοπωλεῖα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἐπαρχιῶν.

Πίνοντες ζῦθον ΦΙΞ, παρασκευαζόμενον ἐξ ἐντεπίου κριθῆς, ὑποστηρίζετε τὴν ἐγχώριον παραγωγήν.

ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΖΥΘΟΥ

500 γραμμάρια ἢ δύο περίπου ποτήρια ζύθου εἶνε ἰσοδύναμα πρὸς 105 γραμμάρια ἄρτου.

ἢ 32 γραμμάρια βευτύρου,
ἢ 284 γραμμάρια πατατῶν,
ἢ 385 γραμμάρια γάλακτος,
ἢ 470 γραμμάρια μήλων,
ἢ 325 γραμμάρια κρέατος ἢ ἰχθύων.
ἢ 1925 γραμμάρια ζωμοῦ κρέατος.

(Ἐκ τοῦ συγγράμματος τῶν καθηγητῶν CARL VON NOORDEN καὶ HUGO SOLOMON, Τόμος 1ος, «Γενικὴ Διαιτητική», Βερολῖνον, 1920).

ΡΙΡΟ

ΕΙΔΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΔΙ' ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΝΙΚΩΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΩΝ ΗΠΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΟΛΗΣ

Τὰ δίσκια «ΡΙΡΟ», προϊὸν πολυετῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, εἶνε τὸ τελειότερον ἰδιοσκεύασμα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς προφυλάξεως καὶ τὴν ἀπολύμανσιν τῶν πνευμόνων.

Ὡς αἱμοποιητικὸν καὶ τονωτικόν, ἔδωκαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν θεραπείαν τῶν χρονίων παθήσεων τῶν πνευμόνων, τῆς ἀδενίτιδος, τῆς χλωρώσεως, τῆς ἀναιμίας καὶ τῶν παθήσεων τοῦ θρέπτος. Ἐπαναφέρουσι τὴν ὄρεξιν, καταρρίπτουσι τὸν πυρετόν, σταματοῦσι τὰς αἱμοπτύσεις.

Τὰ «ΡΙΡΟ» δὲν ἔχουσιν ἀντένδειξιν καὶ ὁ ἄρρωστος δύναται νὰ τὰ λαμβάνῃ εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀσθενείας.

Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Εὐπόλιδος 14

RAMONA

PRESERVATIFS

ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ

ΩΡΑΙΩΤΗΣ-ΥΓΕΙΑ

Τὰ σπειριὰ τοῦ προσώπου, τὰ ἐκζέματα, οἱ καλόγηροι καὶ ὅλα τὰ δερματικὰ ἐξανθήματα θεραπεύονται ριζικῶς μὲ χάπια (γερμανικῆς τελειότητος) ΦΟΥΡΟΝΚΟΥΛΟΖΙΝΗ, ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Ζητήσατε ὁδηγίας δωρεάν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ, Κάνιγγος 12 Ἀθῆναι.

Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν γρίπη μόνον μὲ τὰς παστίλιας

"ΜΕΖ,,

ΑΙ ΠΑΣΤΙΛΙΑΙ «ΜΕΖ»

ἀνακουφίζουν ἀμέσως τὸν βῆχα. Ἀπολυμαίνουν τελείως τὸ στόμα. Διευκολύνουν τὴν ἀναπνοήν. Προλαμβάνουν τὰς παθήσεις τοῦ λάρυγγος καὶ προφυλάσσουν ἀπὸ τὴν γρίπην. Δοκιμάσατε. Ζητεῖτε μόνον «ΜΕΖ». Πωλοῦνται εἰς κυτία παντοῦ. Κεντρικὴ ἀποθήκη ὁδὸς Ἐλεούσης 10, Πάροδος Ἀθηνᾶς.

SMALTODONT

Ο ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Πάντοτε πρώτη εἰς τὴν κατανάλωσιν καὶ ποιότητα. Διὰ τοῦτο ἐπιτρέπει νὰ πωλῆται μόνον μὲ δραχμὴ 12.

Ποραταθήκη: Σπύρου καὶ Παπαδημητρίου, Κολοκοτρώνη 77, Πειραιᾶς.

ΣΥΝΔΡΟΜαΙ ΕΤΗΣΙΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ Δραχμαὶ 150
Ἐξωτερικοῦ Λίρα Ἀγγλ. 1
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ἐξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 Μαρτίου 1931

Τίκ-Τάκ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 28
(Μέγαρον Ἐφεσίου)
ἀριθ. γρ. 35-36-45
ἀριθ. τηλ. 50-38
Ἀθῆναι

Διευθυντὴς-Ἰδιοκτήτης:
ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Η ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ

Τὰ καταπληκτικὰ κατορθώματα τῶν φακίρων.—Τὰ φύλλα ποὺ μαραίνονται ἀμέσως.—Πῶς σκοτώνονται καὶ ξαναζοῦν. Τραγικαὶ προφητεῖαι ποὺ ἐπαληθεύουν.— Πῶς φήνονται ἐπάνω στὴ φωτιά.—Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις τῶν θαυμάτων των.

Ποιὸς δὲν θυμᾶται τὸν περίφημο φακίρη Ταχράμπη, ποὺ εἶχεν ἔλθει πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὰς Ἀθήνας καὶ ποὺ μᾶς ἐξέπληξε μὲ τὰ μυστηριώδη θαύματά τους; Πῶς κατώρθωνε τέτοια καταπληκτικὰ πράγματα; Ποιὰ εἶνε ἡ πατρίδα, ἡ ζωὴ καὶ ἡ θρησκευτικὲς θεωρίες αὐτῶν τῶν θαυματοποιῶν;

Ἀξίζει τὸν κόπο, νὰ περιγράψουμε μερικὲς ἄγνωστες λεπτομέρειες τῆς μυστηριώδους ζωῆς, καθὼς καὶ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα, ὡς

Φακίρης ποὺ μακραίνει τὰ νύχια του

ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶνε ἱκανοὶ νὰ κατορθώσουν καὶ ποὺ κάνουν τὸν κόσμο νὰ στέκεται μπροστὰ σ' αὐτὰ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Αἱ Ἰνδίαι, ὡς γνωστόν, δὲν εἶνε μονάχα ἡ χώρα τοῦ χρυσοῦ, τῶν πολυτίμων λίθων καὶ τῶν ξωτικῶν λοχλουδιῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ πατρίδα τῶν φακιρῶν. Διασχίζοντας κανεὶς τὰς Ἰνδίας, θὰ συναντήσῃ ἄπειρους ὅσους τέτοιους περιπλανωμένους θαυματοποιοὺς, κουρελιάρηδες ζητιάνους, ποὺ δὲν παραλλάζουν καθόλου ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἀτσιγγάνους.

Φακίρης (λέξις ἀραβική) σημαίνει ὁ περιπλανώμενος ζητιάνος. Ὅπως οἱ ἀτσίγγανοι ἔτσι κι' αὐτοὶ γυρίζουν κατὰ καραβάνια ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία κι' ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Συντηροῦνται δὲ ἀπὸ τὶς εἰσπράξεις τῶν διαφόρων παραστάσεων ποὺ δίνουν. Τόσο γιὰ τὸ ντύσιμό τους ὅσο καὶ γιὰ τὴ διατροφή τους, ἀδιαφοροῦν τελείως. Μιὰ λευκὴ κελεμπία ἢ ἕνα κομμάτι ὕφασμα, ποὺ τυλίγουν μ' αὐτὸ τὴ μέση τους, εἶνε ἀρκετὸ φόρεμα γι' αὐτούς. Δὲν ἔχουν οὔτε σπίτια, οὔτε καλύβες, οὔτε μόνιμη κατοικία, οὔτε καὶ οἰκογένειες ἀποτελοῦν. Ὡστόσο, τὰ πλήθη τοὺς ἐκτιμοῦν ἐξαιρετικὰ, τοὺς σέβονται καὶ τοὺς θεωροῦν ὡς ἱερὰ πρόσωπα.

Τὰ μυστικὰ τῆς ἀπόκρυφης ἐπιστήμης των τὰ μεταδιδάζουν ἀπὸ γεννεὰ σὲ γεννεὰ κι' ἀποτελοῦν μεταξύ τους ἕνα εἶδος μυστικῆς καὶ ἱερᾶς ἑταιρίας, ποὺ ἔχει τὴν ἱεραρχία της καὶ τοὺς κανονισμούς της.

Οἱ ἰθαγενεῖς Ἰνδοὶ διαιροῦν τοὺς φακίρας κυρίως σὲ δυὸ κατηγορίες: Τοὺς Ντζόρτζις (σκεπτικιστὰς), ποὺ μποροῦν καὶ κάνουν ὄχι καὶ τόσο ἐξαιρετικῆς ἐπιδεξιότητος θαύματα καὶ τοὺς Ἄττα-Ντζόρτζις (ὀχηγοὺς-διδασκάλους), ὅσους κάνουν καταπληκτικὰ θαύματα.

Οἱ φακίραι εἶνε Βουδδισταὶ καὶ ὅταν ὑποβάλλονται σὲ βασανιστήρια (τρυποῦν μὲ βελόνες τὸ κορμί τους, ἢ κοιμοῦνται ἀπάνω σὲ φωτιὲς, ἢ θάπτονται ζωντανοί), νομίζουν ὅτι ἔτσι, ὄχι μονάχα εὐχαριστοῦν τὸν Βούδδα τους, ἀλλὰ καὶ ἀποκαλύπτουν στὸν κόσμο πόσο τοὺς προστατεύει!...

Ἀκοῦστε τώρα μερικὰ ἀπὸ τὰ θαύματά τους:

Ὅταν ὁ Φακίρης ἰδῇ ὅτι συγκεντρώθηκε γύρω τοῦ πλῆθος περιέργων, κάθεται κατάγῆς σταυροπόδι, μπήγοντας συγχρόνως τὸ μακρὺ ραβδί του στὸ χῶμα. Ὕστερα ἀρχίζει νὰ κυττάζῃ τὸ ραβδί του ἐκεῖνο ἐταστικά. Σὲ λίγο, οἱ θεαταὶ βλέπουν νὰ φυτρώνουν στὸ ραβδὶ τοῦ Φακίρη κάμποσα συκόφυλλα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ στιγμὴ, σὲ στιγμὴ παίρνουν διάφορους χρωματισμοὺς καὶ διαστάσεις.

Ἡ πρώτη ἔκπληξις καὶ οἱ θεαταὶ διαρκῶς αὐξάνονται. Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς, τὰ συκόφυλλα ἐκεῖνα τρέμουν ἀπάνω στὸ φακιρικὸ ραβδί, σὰν νὰ τὰ τραντάζῃ μανιασμένος ἀέρας, ξεφεύγουν, χάνονται στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ δὲν περνάει πολλὴ ὥρα ποὺ ξαναγυρίζουν ... μαραμένα!

Οἱ θεαταὶ ἐπευφημοῦν τὸν θαυματοποιὸ καὶ ἡ παράστασις ἐξακολουθεῖ.

Ἔπειτα ὁ φακίρης, ἀνοίγει τὸ κεφάλι του καὶ βγάζει μέσ' ἀπ' αὐτὸ...ἕνα ὄστρακο χελώνας! Τὸ παρουσιάζει στὸ πλῆθος καὶ τοὺς διαβεβαιώνει ὅτι ἀπὸ τὸ ὄστρακο ἐκεῖνο μπορεῖ νὰ ἀκουστῇ ὁποιοδήποτε τραγούδι, ὁποιαδήποτε συναυλία θελήσουν. Καὶ πραγματικά! Ὅταν κανεὶς ἀπὸ τοὺς θεατὰς παραγγέλει τὸ τραγούδι τῆς ἀρεσκείας του, ἀκούγεται ἀμέσως αὐτὸ νὰ ξεχύνεται μελωδικότατα ἀπὸ τὸ ὄστρακο τῆς χελώνας, τὸ ὁποῖο ἔχει τοποθετημένο ὁ φακίρης κατάγῆς καὶ τὸ κυττάζει μὲ ἔκστασι ἀπὸ μακρυά...

❁

Αὐτὰ τὰ θαύματα γιὰ τοὺς Ντζόρτζις εἶνε ἁπλούστατα. Μποροῦν ἀκόμα, νὰ μακρύνουν ἀμέσως τὰ μαλλιά τους ὁλόκληρα μέτρα, τὸ ἴδιο τὰ γένεια τους, τὰ μουστάκια τους καὶ τὰ νύχια τῶν δακτύλων τους. Ἐπίσης μποροῦν, ἀνοιγοκλείνοντες τὸ στόμα τους, νὰ τοὺς ἰδῆτε μὲ ἄλλα δόντια. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ ὅσες φορὲς θελήσουν οἱ θεαταί!

Οἱ φακίραι αὐτοὶ μποροῦν ἀκόμα νὰ διαβάζουν τὴν ψυχή, τὴν καρδιὰ καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου. Προμαντεύουν τὰ μέλλοντα μέχρι ἀπιστεύτου βαθμοῦ. Πρὸ διετίας βρισκόταν στὰς Ἰνδίας ἕνας Γάλλος, ἔμπορος δερμάτων ἀγρίων θηρίων. Μιὰ ἡμέρα συνήντησε ἕνα φακίρη στὸ δρόμο του καὶ ἐζήτησε

Φακίρης ποὺ κάθεται ἐπάνω σὲ σουβελερὰ καρφιά

νὰ μάθῃ ἀπ' αὐτὸν τὴν τύχη του. Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ φακίρης, ἐζήτησε ἀμέσως ἀπὸ τὸν εὐρωπαῖο ἔμπορο ἕνα μολύβι καὶ λίγο χαρτί. Ὕστερα, ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξε γιὰ λίγες στιγμὲς στὰ μάτια, τοῦ ἔγραψε γαλλιστὶ στὸ χαρτὶ τὸ ὄνομά του, τὴν ἡλικία του, τὴν πατρίδα του, πόσα χρήματα ἔφερε μαζύ του καθὼς καὶ τὸ οἰκτρὸ τέλος ποὺ τὸν περίμενε. Ὁ γάλλος ἔμπορος, μόλις ἐδιάβασε τὰ λόγια τοῦ φακίρη ἐγέλασε εἰρωνικὰ, ποὺ εἶδε ὅτι θὰ πέθαινε ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν! Τὸ ἄλλο πρωὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἰθαγενεῖς Ἰνδοὺς, ξεκίνησε γιὰ κυνήγι ἀγρίων θηρίων, σ' ἕνα κοντινὸ δάσος. Καὶ ἡ προφητεία τοῦ φακίρη ἐπαληθεύσε! Στὸ κυνήγι ἐκεῖνο ὁ ἀτυχὴς γάλλος ἔμπορος κατεσπαράχτηκε ἀπὸ ἕνα Λεοντάρι!

Ὅταν μεταξὺ τῶν θεατῶν βρίσκεται καὶ κανένας Ἄγγλος ἀξιωματικός, ὁ θαυματοποιὸς φακίρης τὸν πλησιάζει καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ σπαθί του. Ὕστερα καλεῖ τὸν τολμηρότερο ἀπὸ τοὺς συγκεντρωμένους Ἰνδοὺς νὰ πάῃ σιμά του. Μόλις ὁ Ἰνδὸς τὸν πλησιάζει, τὸν ἀρχίζει ὁ φακίρης

με τὸ σπαθὶ χτυπῶντας τον κατακέφαλα, τρυπώντας τον στὴν πλάτη, στὸ στῆθος, στὰ πόδια, ὥσπου ὁ ἀτυχὴς Ἰνδὸς σωριάζεται νεκρός, πλημμυρισμένος στὰ αἵματα. Ὁ φακίρης ξαναδίνει στὸν ἀξιωματικὸ τὸ σπαθί του, ἐνῷ τὸ πλῆθος παρακολουθεῖ μὲ ἄφατη ἀγωνία τὴ σκηνή. Ὕστερα, πλησιάζει τὸ θῦμα του καὶ ἁπλώνει ἐπάνω σ' αὐτὸ τὰ χέρια του "Ω! τοῦ θαύματος! Τὸ αἷμα σταματάει ἀμέσως, ἡ πληγὲς κλείνουν καὶ ὁ νεκρὸς Ἰνδὸς σηκώνεται...χαρούμενος καὶ γελαστός.

❁

Πηγαίνοντας κανεὶς στὴ Μπεναρὲς, τὴν ἱερὰ πόλι τῶν Ἰνδῶν, θὰ συναντήσῃ φακίρας ποὺ κάνουν πολὺ καταπληκτικώτερα θαύματα. Καὶ οἱ φακίραι αὐτοὶ εἶνε οἱ Ἄττα—Ντζό-

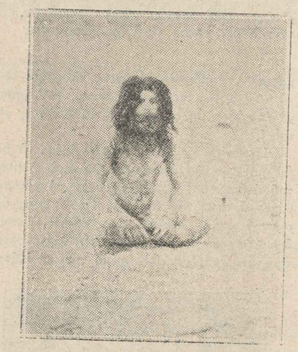

Φακίρης σὲ ἔκσταση

ρτζις», θαυματοποιοὶ, δηλαδὴ ἀνωτέρας τάξεως.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἂς παρακολουθήσουμε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φακίρας, ποὺ θάπτεται ζωντανός.

Σκάβει μόνος του σὲ χῶμα μαλακὸ ἀνάλογο χῶρο γιὰ νὰ χωρέσῃ τὸ κεφάλι μὲ τοὺς ὤμους του. Ὕστερα τυλίγει τὸ κεφάλι του μὲ ἕνα ὕφασμα καὶ χώνεται μέσα στὸ χῶμα. Οἱ θεαταὶ, ποὺ παρακολουθοῦν τὴν ταφὴ τοῦ φακίρη, πλησιάζουν καὶ πιέζουν τὸ χῶμα οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχει πόρος ν' ἀναπνεύσῃ ὁ θαυματοποιός. Σ' αὐτὴ τὴ στάσι μπορεῖ νὰ μείνῃ ὁ φακίρης ὅσον καιρὸ θέλετε. Καὶ τὴν ὡρισμένῃ ἡμέρα ποὺ ὀφείλει, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί του, νὰ ξαναζωντανέψῃ, γίνεται τὸ θαῦμα! Ἀνοίγει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸν τάφο του καὶ παρουσιάζεται στοὺς κατάπληκτους θεατάς του, χωρὶς νὰ φανερώνῃ κανένα σημεῖο ἐξαντλήσως.

Ἐπίσης ἄλλοι φακίραι, σκάβουν ἕνα λάκο, ἀνάβουν μέσα σ' αὐτὸν φωτιά, ὕστερα ρίχνουν στὸ στόμιο τοῦ λάκου μιὰ ἐσχάρα, ἐπάνω στὴν ὁποία ξαπλώνονται ὁλόγυμνοι. Καὶ ἐνῷ ἡ πύρινες γλῶσσες ζώνουν ὁλόκληρο τὸ σῶμα τους ἐκεῖνοι χαμογελοῦν μὲ γαλήνια ἔκφραση!

Τέλος, πολλοὶ φακίραι μποροῦν καὶ κοιμοῦνται ἐπάνω σὲ μιὰ σανίδα ποὺ εἶνε γεμάτη ἀπὸ τεράστια σουλτὲρὰ καρφιά. Καὶ, ἀφοῦ ξαπλωθοῦν ὁλόγυμνοι ἐπάνω στὰ καρφιὰ αὐτά, προσκαλοῦν διαφόρους ἀπὸ τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος ν' ἀνέβουν καὶ νὰ χορέψουν ἐπάνω στὸ κορμί τους!

Ἐν τούτοις, ὅλα αὐτὰ τὰ φακιρικὰ θαύματα, ποὺ φαίνονται τόσο καταπληκτικὰ, ἐπιστημονικῶς εἶνε πολὺ ἁπλᾶ καὶ εὐεξήγητα. Ὅλα ἐπιτυγχάνονται ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεθοδικὴ καὶ μακροχρόνιο ἐξάσκησι, ἡ ὁποία πρὸ παντὸς ἀπαιτεῖ ὑπεράνθρωπη ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή.

ΠΕΡΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὅταν ὁ νεαρὸς πρίγκηψ Ζεμὶρ διεδέχθη τὸν πατέρα του στὸ θρόνο τῆς Περσίας, ἐκάλεσε ὅλους τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῦ βασιλείου του καὶ τοὺς εἶπεν :

— Ὁ σοφὸς Ζεμὶρ, ὁ διδάσκαλός μου, μὲ ἐδίδαξεν, ὅτι οἱ μονάρχαι θὰ ἔκαμνον ὀλιγώτερα λάθη ἐὰν ἐφωτίζοντο μὲ τὴν πεῖραν τοῦ παρελθόντος. Ἑπομένως ἐπιθυμῶ νὰ μελετήσω τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Σᾶς δίδω ἐντολὴν νὰ συντάξητε μιὰ παγκόσμιο ἱστορία, χωρὶς νὰ παραλείψετε τίποτε.

Οἱ σοφοὶ ἄνδρες ὑπεσχέθησαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πρίγκηπος καὶ ἀποσυρθέντες ἐπεδόθησαν ἀμέσως εἰς τὸ ἔργόν των. Μετὰ πάροδον, εἰκοσιν ἐτῶν παρουσιάσθησαν στὸ βασιλέα ἀκολουθούμενοι ἀπὸ ἕνα καραβάνι ἐκ δώδεκα καμηλῶν, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἔφερε πεντακοσίους τόμους. Ὁ γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας γονυπετήσας πρὸ τοῦ Βασιλέως εἶπε :

— Βασιλεῦ, οἱ ἀκαδημαϊκοὶ τοῦ βασιλείου σας ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ θέσουν πρὸ τῶν ποδῶν σας τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν ποὺ συνέγραψαν κατ' ἐντολήν σας. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 8.000 τόμους καὶ περιλαμβάνει σχεδὸν πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ συλλέξωμεν σχετικῶς μὲ τὰ ἔθιμα τῶν Ἐθνῶν καὶ τὰς περιπετείας τῶν αὐτοκρατοριῶν. Κατεχωρίσαμεν τὰ ἀρχαῖα χρονικὰ ποὺ εἶχον εὐτυχῶς διατηρηθῆ καὶ τὰ ἐπλουτίσαμεν μὲ ἀρκετὰς σημειώσεις καὶ εἰκόνας ἐπὶ τῆς γεωγραφίας, χρονολογίας καὶ διπλωματίας. Μόνον τὰ προλεγόμενα ἀποτελοῦν τὸ φορτίον μιᾶς καμήλου καὶ τὰ παραλειπόμενα μετὰ δυσκολίας ἐφορτώθησαν ἐπὶ μιᾶς ἑτέρας καμήλου.

Ὁ Βασιλεὺς ἀπεκρίθη :

— Κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸν κόπο ποὺ κάματε. Εἶμαι ὅμως πολὺ ἀπησχολημένος μὲ τὰς φροντίδας τοῦ Κράτους. Ἔφθασα, ὅπως λέγει ὁ Πέρσης ποιητὴς, στὰ μισὰ τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς, καὶ ἂν καὶ ὑποθέτω, ὅτι θὰ πεθάνω πολὺ γέρων, δὲν ἐλπίζω, ὅτι θὰ μπορέσω νὰ μελετήσω τόσον μακρὰν ἱστορίαν. Θὰ τοποθετηθῆ στὰ Ἀρχεῖα τοῦ Βασιλείου. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ ἂν μοῦ κάμετε μιὰ πιὸ σύντομη ἱστορία, διότι ὁ ἀνθρώπινος βίος εἶνε βραχύς.

Οἱ Πέρσαι ἀκαδημαϊκοὶ εἰργάσθησαν ἄλλα εἴκοσι χρόνια εἰς τὸ τέλος τῶν ὁποίων ἔφερον στὸ βασιλιὰ χιλίους πεντακοσίους τόμους ἐπὶ τριῶν καμήλων.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ ἰσόβιος γραμματεὺς μὲ ἀδύνατη φωνὴ, ἐδῶ εἶνε τὸ νέον μας ἔργον. Πιστεύομεν, ὅτι δὲν παρελείψαμεν οὐδὲν οὐσιῶδες ἀντικείμενον.

— Μπορεῖ νὰ εἶνε ἔτσι, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, πλὴν δέν θὰ τὸ διαβάσω. Εἶμαι γέρων καὶ δὲν ἐλπίζω νὰ ζήσω πολύ. Περικόψατε τὸ ἔργον καὶ νὰ μὴν ἀργοπορήσετε.

Μετὰ μίαν δεκαετίαν ἐπανῆλθον οἱ ἀκαδημαϊκοὶ κομίζοντες ἐπὶ ἑνὸς νεαροῦ ἐλέφαντος πεντακοσίους τόμους.

— Κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐπέτυχα, εἶπεν ὁ ἰσόβιος γραμματεύς.

— Ὄχι τελείως, ἀπήντησεν ὁ Βασιλεὺς. Βρίσκομαι στὸ τέλος τῆς ζωῆς μου. Κόψτε τὸ ἀκόμη τὸ ἔργον ἂν θέλετε νὰ μάθω τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Γραμματεὺς ἐπέστρεψεν ἐκ νέου μετὰ ἑξάροῦ πέντε ἐτῶν. Βηματίζων ἐπὶ βακτηρίας κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χαλινάρι ἕνα γαϊδουράκι μὲ ἕναν ὀγκώδη τόμον ἐπάνω του.

— Τρέξε, τρέξε, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ ἀξιωματικὸς ὁ Βασιλεὺς πεθαίνει.

Ὁ βασιλεὺς πράγματι βρίσκονταν στὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του. Ἔστρεψε τὰ ὀλέματά του πρὸς τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς κύτταξε

— Ἀγαπητή μου μνηστή! Σοῦ ἀγόρασα ἕνα θαυμάσιον κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια. Πιστεύω νὰ μείνῃς κατενθουσιασμένη, ἐπρόσθεσε ἐνῷ τῆς τὸ περνοῦσε στὸ λαιμό της.

— Μὰ χρυσέ μου σοῦ εἶχα πῆ νὰ προτιμήσῃς νὰ μοῦ πάρῃς καλλίτερα ἕνα αὐτοκίνητο.

— Γυναικοῦλα μου, ἔφαγα τὸν κόσμο μὰ δὲν μπόρεσα νὰ πετύχω πουθενὰ ἕνα αὐτοκίνητο ἰμιτασιόν!

❁

Ἡ ἀρραβωνιασμένη πρὸς τὴν μὴ ἀρραβωνιασμένη ἀκόμη φίλην.

— Ἀπὸ τότε ποὺ ἀρραβωνιάστηκα μὲ τρώει τὸ πρόσωπό μου, γιατὶ ἄραγε.

Πὲς τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ νὰ ξυρίζεται συχνότερα !

❁

Τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ἀστεροσκοπείου προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸ κοινὸν, ὅτι αἱ προβλέψεις του, τοῦ καιροῦ πραγματοποιοῦνται πράγματι.

«Αἱ προβλέψεις τοῦ δελτίου τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀστεροσκοπείου ἐπαληθεύονται κατὰ γράμμα.Μόνον ὡς πρὸς τὰς ἡμέρας παρουσιάζονται διαφοραὶ τινές.»

❁

—Παρεξήγησις.

Ὁ μικρὸς τρόφιμος τῶν μεγαλοπρεπῶν μεγαλουπόλεων εὑρίσκεται εἰς τὴν ἔξοχὴν φιλοξενούμενος φιλικῆς οἰκογενείας ἀγροτῶν καὶ παρίσταται κατὰ πρῶτον ἄρμεγμα μιᾶς ἀγελάδος.

—Μῆπως θέλεις, τοῦ λέγει ἡ γρηὰ ποὺ ἄρμεγε τὴν ἀγελάδα. νὰ πιῇς ἀμέσως ἕνα ποτηράκι γάλα ;

—Καλλίτερα τὰ μὴν πιῶ. ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς μορφάζων δυσαρεστως. Σὲ μᾶς, εἰς τὴν πόλιν, ἀρμέγουν τὸ γάλα ἀπὸ μεγαλοφερῆ μαγαζιά, ὄχι ἀπὸ τέτοιες βρωμερὲς ἀγελάδες.

❁

—Ἡ νέα γνωριμία.

Ἡ οἰκοδέσποινα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ὑπηρετρίας της ἐκ τοῦ θεάτρου.

—Τί εἶδατε λοιπὸν εἰς τὸ θέατρον ;

—Τὸν Δοεγγρὶν.

—Ὥστε ἐγνωρισθήκατε καὶ μὲ τὸν Βάγνερ.

—Αὐτὸς μοῦ εἶπε πῶς τὸν ἔλεγαν Μύλλερ.

❁

—Γραφειοκρατία.

— Προχθὲς ἔκλεισα τὰ 100 καὶ ἤθελα νὰ ἡσυχάσω σ' ἕνα Γηροκομεῖο.

— Ἑκατὸ ἐτῶν; Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ εἰπῇ καθ' ἕνας! Φέρε μαζύ σου τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου γιὰ νὰ βεβαιώσουν τὴν ἡλικία σου. Χωρὶς μάρτυρας δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα.

τὸ μεγάλο βιβλίο καὶ σχεδὸν ξεψυχῶν εἶπε μὲ ἀνασταναγμὸν :

— Θὰ πεθάνω, λοιπὸν, χωρὶς νὰ γνωρίσω τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος!

— Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ σοφὸς ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς μισοπεθαμένος ἀπὸ τὰ γεράματα: Θὰ συνοψίσω γιὰ σᾶς τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου σὲ τρεῖς λέξεις: «Ἐγεννήθησαν, ὑπέφεραν ἀπέθανον ! »

Καὶ ἔτσι ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας ἔμαθε τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

TACKSON

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΛΟΥΙΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΑΡΙΑ

Καὶ θέβαια τὸν συμπαθοῦσαν τ' ἀνηψίδια του—γιατὶ ὅλα ὅ,τι εἶχε τὰ εἶχε γι' αὐτοὺς ξοδέψει καὶ τώρα ἀκόμη τοὺς ἦταν γενναῖο στήριγμα—μὰ πολλὲς φορὲς ἦταν ν' ἀπελπίζεται κανεὶς μὲ δαῦτον, ὅταν ὁ καλὸς θεῖος Φίφο ἠκούετο μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύκτας καὶ γύριζε στὸ σπίτι. Μικρόσωμος ὅπως ἦταν, μὲ τὸ καραφλό του σὰν ἀχλάδι κεφαλάκι καὶ τὴν ποντικίσια μούρη, μὲ τὸ ἀπάνω γείλός του μὲ τὶς δέκα γουρουνότριχες ἀπὸ κάθε του μεριὰ, γύριζε ροχαλίζοντας, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρατῇ σὲ διαρκῆ ἐπαφὴ τὴ μύτη του μὲ τὰ συμβαίνοντα, μέχρις ὅτου ὅλο τὸ σπίτι ἀνεστατονόταν ἀπὸ μιὰ τρομερὴ κοσμοχαλασιά. Ὁ θόρυβος ἐρχόταν ἀπ' τὴν κουζίνα, ὅπου τὰ πιάτα κατρακυλοῦσαν μὲ μεγάλο θόρυβο. Ὅλοι τότε ἔτρεχαν, ὁ ἕνας μὲ τὴν μπιζάμα, ὁ ἄλλος μὲ τὸ πουκαμισάκι καὶ μιὰ τρίτη μὲ τὸ κομπιναιζόν.

—Θεῖε τί ἔκαμες πάλι, τί συμβαίνει; σ' ὅλα αὐτὰ ἐρχόταν μιὰ ἀπάντησι ποὺ κανένας δὲν περίμενε.

—Τίποτα δὲν συνέβη, τελῶς τίποτα—ἐμούρλιζε μόνον τὰ παλαιὰ ἔπιπλα !

Ἠοὶ οὐν νὰ μὴν εἶχε κάτι αὐτὸς, αὐτὸν τὸν φοβερὸν θόρυβον, ναί, ναί, σὰν νὰ μὴν τὸν εἶχε κἂν ἀκούσει—ἔτσι ἤρεμα καὶ λίγο θυμωμένα, μιλοῦσε λίγο ἀκόμη περὶ τῆς ἡσυχίας ποὺ βασίλευε πρὶν στὸ σπίτι... Δὲν περνοῦσε ἡμέρα ποὺ νὰ μὴ συνέβαινε κάτι τέτοιο. Καὶ τὸ ὡραιότερον ἐδῶ ἦταν, ὅτι ὅλη τὴ φασαρία ποὺ ἔκανε καὶ τὶς φάρσες τὶς ὀνόμαζε βοήθειες ποὺ προσέφερε στ' ἀνηψίδια του καὶ στὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό. Μποροῦσε νὰ κάτση ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα στὴν κουζίνα ψαλιδίζοντας ἐφημερίδες ποὺ προσκαθοῦσε νὰ κολήσῃ σ' ἕνα σπασμένο τζάμι, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ διάδρομο, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν μιὰ ἀπαισία μυρωδιά. Ἡ μαγείρισα ἐγκαλοῦσαν γι' αὐτό: «Η μυρωδιὰ τῶν παλαιῶν ἐπίπλων σᾶς πειράζει τόσο, ἀλλιώτικα τὴ μυρωδιὰ δὲν τὴν καταλαβαίνετε καθόλου! Ἀσφαλῶς δὲν τὴν καταλάβαινε, γιατὶ δὲν σταματοῦσε νὰ σαλιώνῃ χαρτιὰ καὶ νὰ τὰ κολλᾶ στὰ τζάμια.

Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι στὸν κῆπο πάλευε μάτια μὲ τὴν πόρτα ὅσο ποῦ μάτωσε τὰ χέρια του. Ἡ πόρτα δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ! Ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν κούραση καὶ οἱ φλέβες στὸν λαιμό του πεταγόντουσαν ἔξω. Τ' ἀνηψίδια του τὸ φώναζαν ἀπ' τὸ παράθυρο: Μούζωσέ την θεῖε, δὲν βλέπεις, δὲν ἐννοεῖ νὰ νικηθῇ!. «Νὰ τὴν παρατήσω ; Ἡ θὰ τὴν ἀνοίξω ἢ θὰ σκάσω!». Δὲν τὴν ἄνοιξε μὰ οὔτε ἔσκασα. Λυωμένος στὸν ἱδρῶτα ἀνέβη ἀπάνω καὶ ἔτεινε στ' ἀνηψίδια του τὰ χέρια νὰ τοῦ τὰ πλύνουν καὶ νὰ τὰ δέσουν.

Σὰν εἶχε ἀποκάμει νὰ πεῖ ἄξῃ τοὺς δικούς του, τότε ἔβγαινε στὸ δρόμο γιὰ νὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμο π.χ. ὅταν ἔρριχνε μὲ τὸ κανάτι αὐτὸς στεκόταν μὲ τὴν ὀμβρέλλα του ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὶς ρουνιὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἔκαμε μιὰ μπόρα: «Τὸ κάνω ἐπίτηδες γιὰ ν' ἀποφύγω». Ἡ χαιρεκακία ποὺ αἰσθανόταν μ' αὐτὸ ζωγραφιζόταν στοὺς μορφασμούς του ποὺ θυμίζαν τὸ γαύγισμα μικροῦ σκυλιοῦ. Τὸ τελευταῖο του σκάρωμα ἦταν αὐτὸ μὲ τὸν μανδύαν του ἀπὸ ἀλπακᾶ, τὸν ὁποῖον ἀγόρασε γιὰ νὰ μεταχειρίζεται γιὰ σακκάκι στὸ σπίτι, ἕως ὅτου τὰ ἀνήψια του, ποὺ γελοῦσαν εἰς βάρος του, τὸν ἔπεισαν ὅτι ἔκανε μόνον γιὰ ταξεῖδι. «Γιὰ ταξεῖδι; ὡραῖα τότε θὰ πάω ταξεῖδι!»

— Ταξεῖδι—μὰ γιὰ ποῦ ;»

—Στὸν Μπέργαμο, στὸν Ἐρνέστο. Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ μιὰ φορὰ ἀκόμη πρὶν φύγει γιὰ τὴν Ἀμερική.

Δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἰδέαν. Ἀπεναντίας μάλιστα—τὸ ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του θὰ ἦταν διὰ τὸν δυστυχῆ Ἐρνέστον τὴν παραμονὴν τοῦ ταξειδίου του τόσον ἀνεπιθύμητος ἦταν γιὰ τὸν θεῖον μιὰ ἐπὶ πλέον ἀφορμὴ γιὰ νὰ πάῃ. Καὶ

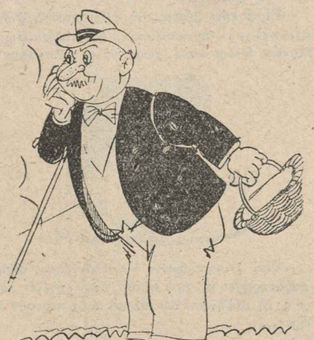

Ὁ θεῖος Φίφο σκεπτόταν πάντοτε κάτι νὰ σκαρώσῃ

τὸ ὅτι ὁ ἰατρὸς τὸν συνεβούλευσε, νὰ μὴ ταξειδεύσῃ καὶ καταπονεῖται διότι λόγῳ τῶν ἐνοχλήσεων τῆς καρδιάς του ὑπῆρχε κίνδυνος, ἕνας ἀκόμη λόγος. Ἤθελε νὰ πεθάνῃ! Καὶ μόνο στὸ Μπέργαμο ἐνῷ ὁ Ἐρνέστος εἶχε διαλύσει τὸ σπίτι του. Μάλιστα στὸ Μπέργαμο στὸ διαλυμένο σπίτι ἔφυγε. Καὶ δυστυχῶς οἱ κίνδυνοι ποὺ τοῦ παρέστησαν τ' ἀνηψίδια του ἔγιναν πραγματικότητες. Ξαφνικά, σὰν ἀστραπὴ ἔφθασε στὴ Ρώμη ἡ εἴδησι πῶς ὁ θεῖος Φίφο πέθανε τὴν ἴδια μέρα ποὺ βγῆκε στὸ Μπέργαμο.

Μέσα στὰ ἀνακατωμένα ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ ἐκοίτετο ὁ θεῖος Φίφο τυλιγμένος στὸν σακκὶ μανδύα ἀπὸ τὸν ὁποῖον προσξείχαν τὰ ποδαράκια του, καὶ φαινόταν γιὰ τὴ φάρσα ποὺ ἔπαιξε στ' ἀνηψίδια του περισσότερο εὐχαριστημένος. Ἐφαινόταν εὐτυχισμένος. Ἐκεῖ μέσα στ' ἀνακατωμένα ἔπιπλα εἶνε πεσμένος καὶ δυὸ κεριὰ καῖνε στὸ κεφάλι του καὶ ἄλλα δυὸ στὰ πόδια του. Τὰ χέρια σταυρωμένα ἀπάνω στὸ στῆθος, τὰ ματάκια κλειστὰ, τὴν ποντικίσια μούρη μὲ τὶς εἴκοσι γουρουνότριχες. Σωστὰ, φαινόταν ἱκανοποιημένος νὰ γελάῃ καταχθονίως.

Τὸ πρόβλημα νὰ πάῃ νὰ πεθάνῃ στὸ Μπέργαμο τὸ εἶχε λύσει καλά. Τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τῶν ἀλλονῶν, νὰ τὸν βγάλουν, ἢ νὰ τὸν θάψουν στὸ Μπέργαμο, ἢ νὰ τὸν πάνε στὴ Ρώμη ἂν ἤθελαν νὰ τὸν θάψουν στὸν οἰκογενειακό τους τάφο. Ὁ ἀνεψίός του Ἐρνέστος ἔκρινε σκοπιμώτερον νὰ τὸν μπαρκάρῃ γιὰ τὴν Ρώμη καὶ ν' ἀφίσῃ εἰς τὰ ξαδέρφια του τὶς περαιτέρω φροντίδες. Οἱ ὧρες τους ἦσαν μετρημένες, μόλις θὰ πρόκανε τὸ ταπόρι στὴ Γένοβα. Κατὰ κακὴν ἔμπνευσιν ἐσκέφθη κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ νεκροῦ στὸ σταθμὸ, ὅτι ἡ δήλωσις «λείψανα ἑνὸς θνητοῦ» κυποῦσε παρήγορα καὶ πονετικώτερα ἀπὸ τὴν δήλωση «νεκρός». Ἐνόμιζε ἐπίσης, ὅτι δι' αὐτῆς τῆς ἐνδείξεως εὐγενείας πρὸς τὸν θεῖον του, θὰ ἐξηγόραζε καὶ ὅλες τὶς βλαστήμιες ποὺ συνεσώρευσε κατὰ τοῦ θείου του, ποὺ ἦλθε σὲ μιὰ τόσο ἀκατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ τόσες φασαρίες μὲ τὴ θανή του.

Σὰν τ' ἀνηψίδια του ἔφθασαν στὸ σταθμὸ τῆς Ρώμης μὲ πολλὰ στέφανα καὶ μιὰν πολυτελῆ τέθριππον νεκροφόρον διὰ νὰ παραλάβουν τὸ φέρετρο, σὰν ἔφθασαν καὶ πολλοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς καθὼς καὶ τὰ προεδρεῖα τῶν σωματείων μὲ τὶς σημαῖες των καὶ τὰ λάβαρα, ἀκόμα δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς μὲ δυὸ μακρὲς σειρὲς ἀπὸ διάκους καὶ ἱεροψάλτες γιὰ νὰ εὐλογήσουν τὸν ἀπερχόμενον μὲ τὰ ψαλτήρια καὶ τὰ κεριὰ στὸ χέρι, ὁ ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ ἐνεχείριζε εἰς τὸν διαπροούντα ἀνεψιὸν ἕνα ἔνταλμα πληρωμῆς προστίμου, μερικῶν χιλιάδων λιρετῶν.

— Πρόστιμο; Γιατί; «Λόγῳ ψευδοῦς δηλώσεως!» «Ψευδῆς;» Τί ψευδῆς; «Μὰ τὶ νομίζουν οἱ κύριοι ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ δηλώνει ἀτιμωρητεὶ ἕνα νεκρὸν ὡς «λείψανα» ἑνὸς θνητοῦ: Λείψανα εἶνε κάτι ἄλλο. Ἕνα σακουλάκι σκόνι ἢ κόκκαλα μέσα σὲ μιὰ λύκηθο αὐτὰ πάνε σ' ἄλλη κλάσι. Ἕνας πεθαμένος εἶνε πάλι κάτι ἄλλο καὶ ἂν αὐτὸς ἐδῶ εἶνε μικρός, πάλιν πρέπει νὰ πληρώσῃ ὡς νεκρὸς ἐν φερέτρῳ καὶ αὐτὸ πάλι πάει σ' ἄλλη κλάσι...

Οἱ ἀνεψιοὶ διεστίνωσαν ἀντιρρήσεις: Ἡ πρόθεσις τῆς ἐξαπατήσεως δὲν μποροῦσε βεβαίως ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν ἐξάδελφον Ἐρνέστον. Μὰ καὶ ἂν τὴν παραδέχετο κανεὶς (πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦσε φυσικὰ νὰ συμβῇ) ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμον ὁ ἀποστολεὺς καὶ ὄχι ὁ παραλήπτης. Ἦσαν διατεθειμένοι νὰ πληρώσουν τὴν διαφορὰν τῶν δύο κλάσεων, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ πρόστιμον. Δὲν ἦσαν αὐτοὶ ὑπαίτιοι. Ὑπαίτιος διὰ τὸ σφάλμα (ποτὲ ἐξαπάτησις) ἦταν ἡ ὑπηρεσία τοῦ σταθμοῦ τοῦ Μπέργαμο, ἡ ὁποία δὲν ἐπρόσεξε καὶ παρέλαβε ἕνα «κοτζάμ» φέρετρο ὡς «λείψανα». Ὁ σταθμάρχης ἔσπευσε εἰς βοήθειαν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ κατόρθωσε νὰ κατευνάσῃ τοὺς ἀνεψιούς, οἱ ὁποῖοι παρεπείσθησαν καὶ ἔπαυσαν νὰ ἐπιμένουν, ὅτι ὑπαίτιος τοῦ λάθους ἦταν ἡ ὑπηρεσία παραλαβῆς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Μπέργαμο. Μὰ καὶ τότε ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμο ὁ Ἐρνέστος καὶ ὄχι αὐτοὶ ποὺ δὲν ἀνακατεύθηκαν στὴν ὑπόθεσι. Ἐνῷ μέσα στὸ σταθμὸ ἐμάλωναν ἔτσι, ἔξω στὴν πλατεῖα τοῦ σταθμοῦ οἱ παρευρισκόμενοι μὲ τὸ ἐπίσημο ἔνδυμα καὶ τὰ κιλίνδρα τους προσπαθοῦσαν νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴ Αὐγουστιάτικη ζέστη κάτω ἀπὸ τὸν κοντινὸ τοῖχο. Ἐκεῖ ἦταν μιὰ λου-

ρίδα ἴσκιος ὄχι καὶ ἀρκετὰ πλατειὰ γιὰ νὰ προφυλάξῃ καὶ τὸ κεφάλι του ἀνθρώπου. Ἐκτὸς αὐτῆς τῆς λωρίδος ὅλα ἔπλεαν καὶ ὑδροκοποῦσαν κάτω ἀπὸ τὸν λαμπρίζοντα ἥλιο. Στέκονταν ὅλοι καὶ καμαρωναν τὴν νεκροφόρον ποὺ εἶχαν στὴ μέση μὲ τὰ πένθιμα της μοῦρα τὰ γαρνιρισμένα ἄνοστα μὲ χρυσὲς κορδέλλες. Ἐντελῶς ἀπαθεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς μέσα στ' ἄμφιά των μὲ τὰ ἀναμμένα κεριὰ στὸ χέρι. Μὰ γιατὶ ἄργοῦν ; Τί συνέβαινε λοιπόν; Γιατὶ δὲν ἔβγαζαν τὸ φέρετρο; Τί περίμεναν ἀκόμη; Τώρα οἱ περιεργότεροι ξεχωρίζαν ἀπ' τὴ παράταξι καὶ ἔμπαιναν στὸ σταθμὸ νὰ πληροφορηθοῦν τί συνέβαινε καὶ σιγὰ σιγὰ μτῆκαν ὅλοι στὴν εὐρύχωρη ἀποθήκη ὅπου σωροὶ ἦσαν τὰ καλάθια καὶ τὰ δέματα. Μόνον οἱ ἱερεῖς, τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ οἱ σημαιοφόροι ἔμεναν ἀκόμη ἔξω καὶ περίμεναν.

Μέσα στὴν ἀποθήκη ἐξακολουθοῦσε ν' ἀντηχῇ ἡ φιλονικεία μεταξὺ τῶν ἀνεψιῶν, τοῦ σταθμάρχου καὶ τῶν ὑπαλλήλων. Τὰ πνεύματα ἦσαν ἐρεθισμένα. Ὁ σταθμάρχης ἦταν ἀνένδοτος: Ἢ θὰ πλήρωναν τὸ πρόστιμο ἢ δὲν θἄπερναν τὸ φέρετρον. Ὁ γηραιότερος ἀπὸ τοὺς ἀνεψιοὺς ἀπειλοῦσε ἤδη θυμωμένος ν' ἀποποιηθῇ τὴν παραλαβὴν νὰ ἰδῇ τί θἄκανε. Ἕνας πεθαμένος δὲν ἦτο ἐμπόρευμα ποὺ νὰ μπορῇ κανεὶς ἔτσι ἁπλῶς νὰ τὸ βγάλῃ στὴ δημοπρασία.

Ὁ σταθμάρχης ἄρχισε νὰ γελάῃ δυνατὰ γιὰ τὴν ἀφέλεια καὶ ἠπείλει ὅτι θἄστελνε μ' ἕνα κάρρο τὸν πεθαμένο στὸ νεκροταφεῖο. Ὅσο γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ προστίμου καὶ τῶν μεταφορικῶν θὰ φρόντιζε ὁ δικαστικὸς κλητῆρας καὶ νἄναι ἥσυχοι γι' αὐτό. Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐγένετο δεκτὴ μετὰ παγερῆς δυσθυμίας καὶ ἕνας ἄλλος ἀνεψιός, τώρα, ἐπροκάλεσε τοὺς ὑπαλλήλους, ὑπὸ τὴν συγκατάνευσιν καὶ τῶν λοιπῶν συγκεντρωμένων, νὰ τὸ κάμουν αὐτὸ καὶ θἄβλεπαν τί θὰ γινόταν. Θὰ καθιστοῦσαν τὴν διεύθυνσιν ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ζημίαν γιατὶ στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς ὁ θεῖος του, δὲν ἦταν καὶ σκῦλος ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν κατ' αὐτὸν τὸν ἀνοίκειον τρόπον. Δὲν ἔβλεπαν ποὺ ἦλθαν τόσες ἑκατοντάδες πρόσωπα γιὰ νὰ τοῦ ἀποδόσουν τὰς τελευταίας τιμὰς ποὺ τοῦ ἄξιζαν. Σωματεῖα, σημαιοφόροι, ἐξαπτέρυγα, νεκροφόρα πρώτης τάξεως, ἱερεῖς μὲ τοὺς διάκους καὶ ἱεροψάλτες καὶ ἀπάνω ἀπὸ σαράντα λαμπάδες. Κατακόκκινοι σὰν ραπανάκια εἶχαν γίνει οἱ ἀνεψιοί. Τὰ κερωμένα χέρια των ἐκινοῦντο εἰς ἀπελπιστικὲς χειρονομίες κάτω ἀπ' τὰ μαῦρα ροῦχα τους, ἔτρεμαν σύγκορμοι ἀπὸ θυμό, ὡς ποὺ τοὺς ἐξεδίωξαν ἀπ' ἐκεῖ.

Ὅταν ἔπειτα ἡ νεκροφόρα ξεκίνησε ἀδειανὴ γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ διάκονι καὶ ἱεροψάλτες ἔσβυναν τὰ κεριά τους, γυρίζοντάς τα ἀπάνω στὸ ἔδαφος, ὅλοι εἶχαν ξανασάνει σὰν νὰ πίστευαν πῶς ὁ θεῖος Φίφο δὲν εἶχε πεθάνει.

Καὶ μποροῦσε κανεὶς πράγματι νὰ εἰπῇ, ὅτι ὁ θεῖος Φίφο εἶχε πεθάνει ὅταν ἐξακολουθοῦσε αὐτὸ ποὺ ἔκανε πάντοτε καὶ στὴ ζωή του: νὰ γελάῃ πειράζοντας τοὺς ἄλλους; Ξέρω, βέβαια, πῶς δὲν ὑπάρχει ἀκόμη καμμιὰ περίπτωσις ποὺ νὰ σήκωσε κανένας πεθαμμένος τὰ χέρια του γιὰ νὰ διώξῃ καμμία μῦγα ἀπὸ τὴ μύτη του. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἐπιτρέπεται νὰ φαντασθῇ κανείς, ὅτι ὁ θεῖος Φίφο, καλοστρωμένος μέσα στὸ φέρετρό του, ἀνάμεσα στὴν εὐρύχωρο ἀποθήκη, μόνος

ΕΝΟΥΜΑ ΖΑΛΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΙΛΗΣ

Ὁ κ. Γιαννάκης καὶ ἡ κυρία Λιλὴ, θ' ὁποτελοῦσαν ἕνα πρώτης τάξεως ἀνδρόγυνο, ἐὰν ἡ τελευταία δὲν εἶχε τὴν περίεργη συνήθεια νὰ βγαίνῃ ἔξω μεριὰ βραδάκια μονάχη της καὶ νὰ γυρίζῃ πολὺ ἀργά σχεδὸν δὲ πάντοτε ὄχι πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ συνήθεια αὐτή, εἶνε ἀλήθεια, ὅτι μπορεῖ νὰ βάλῃ σὲ ὑποψίες κάθε σύζυγο. Ἀλλὰ ὁ κ. Γιαννάκης, ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς εἶχε τόσο μεγάλη ἐμπιστοσύνη, ὥστε ἄνοιγε τὸ στόμα του κι' ἔχαβε μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση κάθε δικαιολογία ποὺ τοῦ σερβίριζε ἡ γυναικούλα του:

—Εἶχα πάει ξέρεις στὴ φίλη μου τὴ Φωφὼ καὶ μὲ τὴν κουβέντα, ἀργήσαμε...Πῶς περνάει ἡ ὥρα καλέ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

—Ναὶ ! συμπλήρωνε ὁ κ. Γιαννάκης, τὄχω παρατηρήσει κι' ἐγὼ αὐτὸ... ὅταν ἀρχίζει κανεὶς τὴ συζήτηση δὲν βλέπει πῶς περνοῦν ἡ ὧρες...

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ κυρία Λιλὴ, περνοῦσε τὰ βράδια της μὲ φίλους καὶ ὄχι μὲ φίλες. Τὶς τελευταῖες ὅμως τῆς εἶχε εἰδοποιήσει καταλλήλως, ὥστε ἂν τυχὸν καμμιὰ φορὰ ὁ κύριος Γιαννάκης, τὶς ρωτοῦσε, νὰ ἔδιναν τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔπρεπε.

❁

Ἐν τούτοις, παρ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε ὁ κ. Γιαννάκης, τώρα τελευταῖα ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ κάπως, γιατὶ ἡ γυναικούλα του, καταχρωμένη τῆς ὑπομονῆς του, συνείθιζε τώρα νὰ λείπῃ καὶ νύχτες ὁλόκληρες μὲ τὴν ἴδια πάντοτε δικαιολογία.

Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, τὸν ἄφησε νὰ μένῃ ὅλη τὴ νύχτα μοναχός του—καὶ πῶς ἀνησυχοῦσε ὁ καϋμένος μὲ τὴν ἔκοψε κανένα αὐτοκίνητο!—καὶ ἐπέστρεψε κατὰ τὶς 10 τὸ πρωΐ.

—Ποῦ ἤσουνα πάλι Λιλή; ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτηση τοῦ κ. Γιαννάκη.

—Στὴ Φωφώ. Ἔμεινα ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ στὶς 9 ἕως τὶς 9 σήμερα.

—Ἀργήσατε μὲ τὴν κουβέντα, καταλαβαίνω...

—Ναί...Καὶ ποὺ νὰ γύριζα μεσάνυχτα.

Ὁ κ. Γιαννάκης ὑποπτεύθηκε. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθεια, γιατὶ ἤθελε νὰ εἶνε ἥσυχος.

Πῆρε λοιπὸν τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε ἔξω. Θὰ πήγαινε στὴ Φωφὼ νὰ ρωτήσῃ. Στὸ δρόμο τώρα πλέον μὲ τὸν σταθμάρχη, ἀνασηκώνει τὰ χεράκια του ἀπὸ τὸ στῆθος του γιὰ νὰ ξύσῃ, μπροστὰ στὰ μάτια του, ξεκαρδισμένος ἀπὸ ἰκανοποίησι λίγο τὴ μουσίτσα του.

ΛΟΥΙΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ὅμως, ἐντελῶς τυχαίως, συναντήθηκε μὲ τ[illegible] Λέλα. Μιὰ ἄλλη φίλη τῆς γυναῖκας του.

—Ξέρετε κυρία Λέλα, ὅλη τὴ νύχτα ἡ γυναῖκα μου ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι!

—Ἀ! μὴν ἀνησυχεῖτε! ἀπάντησε ἡ Λέλα. Ἦταν στὸ σπίτι μου ὡς σήμερα τὸ πρωΐ. Στὸ σπίτι τῆς Λέλας! σκέφτηκε ὁ κ. Γιαννάκης. Πολὺ περίεργο. Αὐτὴ τοῦ εἶχε πῆ στὴς Φωφῶς. Χαιρέτισε τὴ Λέλα κι' ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο του διαστικός. Σὲ λίγο χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς Φωφῶς.

—Μήπως ἡ γυναῖκα μου ἦταν ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα χτές ;

—Ναί! ... Βέβαια...Ἀπὸ τὶς 9 τὸ βράδυ ὡς...ὡς...τί ὥρα ἦρθε σήμερα στὸ σπίτι;

—Στὶς 10.

—Ὡς τὶς 9 1)2.

—Εὐχαριστῶ πολύ.

Ἀργότερα βρισκόνταν στὸ σπίτι τῆς κυρίας Μαρίκας—ἄλλη φιλενάδα τῆς γυναῖκας του.

—Ξέρετε, ἡ Λιλὴ ἔλειψε ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἦρθε σήμερα στὶς δέκα.

—Ἀ! μὰ ἦταν ἐδῶ ἡ καϋμένη. Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχεῖτε κ. Γιαννάκη...Ἐμεῖς τὴν κρατήσαμε.

—Εὐχαριστῶ πολύ.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀπάντηση τοῦ ἔδωσαν ὅλες ἡ φιλενάδες τῆς γυναῖκας του. Ἡ κυρία Ζωζῶ, ἡ κυρία Φιφὴ, ἡ κυρία Ἀλίκη, ἡ δεσποινὶς Πιπίτσα, ὅλες τὸν διεβεβαίωσαν, ὅτι ἡ γυναῖκα του, εἶχε περάσει τὴ νύχτα της ἀπὸ τὶς 9 ὡς τὶς 9 σήμερα τὸ πρωΐ, στὸ σπίτι τους. Καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀνησυχῇ. Πραγματικά. Γιατὶ ν' ἀνησυχοῦσε;

Καὶ ὁ κ. Γιαννάκης, γύρισε στὸ σπίτι του κατεκυθουσιασμένος. Ἡ καϋμένη ἡ Λιλὴ! Πόσο ἄδικα τὴν ὑποπτεύθηκε!

ΠΑΝ. ΠΑΠ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΧΙ, ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΣΥ ΕΚΕΙΝΗ...

Τοῦ Λερμοντόφ

Ἐκείνη ποὺ ἀγαπῶ βαθειά, ἐσὺ δὲν εἶσαι, ὄχι κι' οὔτε καὶ λάμπει ἡ ὁμορφιά σου ἡ ἐξωτικ[illegible]

(γιὰ μένα)

ἐκεῖνο ποὺ βαθύτατα σὲ σένα ἔχω ἀγαπήσει, εἶνε οἱ λοῦπες μου ἡ παληές, τὰ νιάτα τὰ χ[illegible]

(μένα)

Κι' ὅταν μὲς στὴν ἀγκάλη μου καμμιὰ φορὰ [illegible]

(σὲ σφίγγω)

καὶ μὲς τὰ μάτια σου βαθειὰ βυθίζω τὴ μ[illegible]

.....(τιά μου)

ἕνα παράξενο αἴσθημα νὰ μὲ γεμίζῃ νοιώθω. Ἀλλ' ὅμως ὄχι, δὲν μιλῶ γιὰ σένα στὴν κα[illegible]

(διά μου)

Μιλῶ τότε στὴ φίλη μου, τῶν παιδικῶν μ[illegible]

(χρόνων)

τὰ χείλη ποὺ ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἔχουνε σιωπήσει.

(λιά σου)

τὰ χείλη ποὺ ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἔχουν σιωπήσει, [illegible] ζητῶ τὴ φλόγα τῶν νεκρῶν βλεμμάτων σ[illegible]

(ματιά σου)

(Μετάφρασις Γ. Τσουκαλᾶ)

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ τέλος τοῦ ἱππότου Μπαρταλιάν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ γέρο-κατεργάρης, μολονότι λίγο καιρὸ εἶχε κατοικήσει στὸ μέγαρο, ἤξερε πολὺ καλὰ τὰ κατατόπια του. Μόλις ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, προχώρησε πρὸς τὴν κουζίνα, ὅπου ἄναψε ἕνα κερί. Ἄνοιξε τὴς ντουλάπες κι' ἀνακάλυψε μερικὰ τρόφιμα, τὰ ὁποῖα ἔσπευσε νὰ καταβροχθίσῃ εὐσυνειδήτως, γιὰ νἀναλάβῃ δυνάμεις.

Ὕστερα ἔψαξε καὶ βρῆκε τὰ κλειδιὰ τῶν διαφόρων διαμερισμάτων. Μπῆκε σἕνα δωμάτιο καὶ κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη. Καπέλλο δὲν εἶχε, τὰ ροῦχα του ἦταν κουρελιασμένα, λασπασμένα ἀπ' τὸ αἷμα καὶ τὸ κρασί. Ἡ πληγές του ὅμως ὅλες εἶχαν ἐπουλωθῆ καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε τίποτε, παρὰ μονάχα ἕνα κοκκινωπὸ σημάδι στὴ μύτη. Καὶ τὸ σπαθί του τὸ εἶχε ξεχάσει στὸ ὑπόγειο.

Ὁ Μπαρταλιὰν μπῆκε στὴ κρεββατοκάμαρα τοῦ στρατάρχου, ἄνοιξε μιὰ ντουλάπα γεμάτη ἀπορρόφοντα καὶ ροῦχα κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται. Στὸ δωμάτιο ἐνὸς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατάρχου, βρῆκε ἕνα θώρακα καὶ τὸν φόρεσε. Σένα ἄλλο ἀνακάλυψε ἕνα ζευγάρι ὁλοκαίνουργες μπότες ποὺ ἦταν ἀκριβῶς στὰ μέτρα του. Ἀλλοῦ ξετρύπωσε ἕνα κοπέλλο μὲ μαῦρο φτερό, κι' ἀπὸ μιὰ πανοπλία, διάλεξε τὸ καλλίτερο σπαθί.

Συνεχίζοντας τὴς ἔρευνές του, ὁ ἱππότης ἔρθασε σὲ μιὰ παράμερη αἴθουσα ὅπου ἦταν ἕνα μπούλο μὲ τρεῖς κλειδαριές. Μὲ πολὺ κόπο τὸ διέρρηξε κι' ἔμεινε θαμπωμένος: ἦταν γεμάτο ἀσήμι καὶ χρυσάφι. Ὁ γέρο σπαθιστὴς, στενοχωρημένος καὶ διστακτικὸς, ἔβγαλε τὴν μύτη του.

— Δὲν εἶμαι κλέφτης, σκέφτηκε. Δὲν θὰ πάρω αὐτὸ τὸ χρυσάφι ποὺ ἀνήκει στὸν κ. Ντανβίλ. Λαμπρά. Ὁ κ. Ντανβίλ ὅμως μοῦ χρωστᾶ μιὰ πολεμικὴ ἀποζημίωση. Ἄς ὑπολογίσω αὐτὴ τὴν ἀποζημίωση. Χωρὶς νὰ ἀδικήσω κανέναν, οὔτ' ἐκεῖνον, οὔτ' ἐμένα. Τὰ ροῦχα μου κουρελιάστηκαν: αὐτὰ ποὺ πῆρα, μὲ στενοχωροῦν. Ἄς βάλουμε ἑκατὸ λίβρες γιὰ τὴ στενοχώρια. Δὲν εἶνε κι' ἀκριβά. Ἄς βάλουμε δέκα λίβρες γιὰ τὴν κάθε πληγή. Φτηνά εἶνε, ὁ στρατάρχης ὅμως δὲν εἶνε ξένος. Ἐν τῇ καταναλώσει τὸ κέρδος. Δέκα πληγές, τὸ ὅλον ἑκατὸ λίβρες...Ἔχουμε καὶ τὴν ψυχικὴ ὀδύνη αὐτὴν ἂς τὴ βάλουμε χίλιες ὀκτακόσιες λίβρες, ἐπειεικῶς. Ἄλλες χίλιες λίβρες γιατὶ ἄλλη τροχὴ δὲν εἶχα ἀπὸ ζωμπόν, καὶ τώρα πρέπει νὰ πάω στὸ γιατρὸ γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸ στομάχι μου. Ἐν ὅλῳ, τρεῖς χιλιάδες λίβρες, πληρωτέες ἀμέσως καὶ παρ-χρῆμα.

Ἐνῷ σκεπτόταν αὐτά, ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν ἔπιαννε χρυσᾶ νομίσματα ἀπ' τὸ μπαοῦλο. Ἀφοῦ πῆρε ὁλόκληρο τὸ ποσὸν καὶ τὸ ἔβαλε στὴ ζώνη του, ἔκλεισε προσεκτικὰ τὸ μπαοῦλο καθὼς καὶ ὅλα τὰ δωμάτια ποὺ εἶχε ἀνοίξει. Καὶ ὁλοκαίνουργιος ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια, πρνίχρησε πρὸς τὴν μεγάλη πόρτα τοῦ μεγάρου καὶ τὴν δρασκέλισε τὴν ὥρα ποὺ ἀνέτελλε ὁ ἥλιος.

— Θαρρῶ πῶς εἶμαι εἴκοσι χρονῶν! μονολογοῦσε ὁ Μπαρνταλιὰν. Σὲ ξανανειώνει ἡ ἄτιμη ἡ καλοσπέραση. Μὰ τί συνέβη ἀπὸ τότε ποὺ μὲ γκρέμισαν στὸ ὑπόγειο; Γιατὶ τὸ μέγαρο τοῦ Μὲμ εἶνε ὅλως διόλου ἄδειανό. Ποὺ εἶνε ὁ στρατάρχης; Τί ν' ἀπέγινε ὁ υἱός μου;

Διευθύνθηκε πρὸς τὸ πανδοχεῖο τῆς «Μάντιδος» ὅπου ὁ Λαντρὺ τὸν πληροφόρησε πῶς οἱ αὐλικοὶ ἦταν στὸ Μπλουᾶ καὶ γινόταν λόγος γιὰ συμφιλίωση καθολικῶν καὶ Οὐγενότων.

Ἡ πόρτα μισανοίχτηκε καὶ φάνηκε μιὰ λευκὴ ὀπτασία.

—Μά, πρόσθεσε ὁ ἄξιος ξενοδόχος, ἐπιτρέψτε με νὰ σᾶς συγχαρῶ: βλέπω, πῶς εἶστε ντυμένος «τοῦ κουτιοῦ» καὶ φαντάζομαι πῶς ἡ ὑποθεσεις σας θὰ πηγαίνουν καλά.

—Πράγματι, κύριε Λαντρύ, ἔκανα ἕνα ταξιδάκι...ἀλήθεια πόσον καιρὸ νὰ βάστηξε τὸ ταξιδάκι μου ; ...

—Πέρασαν δυὸ μῆνες, κύριε, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ ἐκάνατε τὴν τιμὴ νὰ γευματίσετε ἐδῶ καὶ νὰ κακοποιήσετε τὸν δυστυχισμένο ν' Ἀπρεμόν...

—Δυὸ μῆνες! πῶς περνᾶ ὁ καιρὸς ! Ἐλοιπὸν ἀγητητέ μου ξενοδόχε, αὐτὸ τὸ ταξιδάκι μἔκανε πλούσιο καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ κανονίσω ἕναν παληὸ λογαριασμό μας.

— Κύριε, πάντα εἴσαστε εὐγενὴς ἄνθρωπος! εἶπε ὁ Λαντρὺ ἐνθουσιασμένος.

—Πόσα σᾶς χρωστῶ; ρώτησε ὁ Μπαρνταλιὰν ποὺ κύτταζε μηχανικὰ ἔξω, στὸ δρόμο.

— Μοῦ χρωστᾶτε, ἄρχισε ὁ Λανδρύ, μοῦ χρωστᾶτε...

— Ἀ! κακοῦργε! φώναξε ξαφνικὰ ὁ γέρο-σπαθιστὴς, θὰ μοῦ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὴν προδοσία σου !

Ὁ Λαντρὺ ἔμεινε σαστισμένος, μὲ ἀνοιχτὸ στόμα καὶ γουρλωμένα τὰ μάτια, ἐνῷ ὁ Μπαρνταλιὰν ἔτρεχε ἔξω σὰν τρελλός. Σὲ λίγο ἐξαφανίστηκε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.

— Οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μὲ πληρώσῃ! στέναξε μελαγχολικὰ ὁ ξενοδόχος.

❁

Τί νὰ εἶχε ὅμως συμβῆ στὸν Μπαρνταλιάν; Ἀπλούστατα, εἶδε νὰ περνῷ μπροστὰ στὸ πανδοχεῖο τὸν ντ' Ἀπρεμὸν, στὸν ὁποῖον δικαίως ἀπέδιδε τὴν φιλονεικία του μὲ τὸν στρατάρχη. Κι' ἔτρεξε ἀποφασισμένος νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Πραγματικὰ, ἦταν ὁ ντ' Ἀπρεμὸν, ποὺ ἡ πληγή του δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ συνοδέψῃ τὸν Ντανβίλ. Δυστυχῶς ὅμως ἦταν διαστικὸς, περπατοῦσε πολὺ γρήγορα, κι' ὅταν ὁ Μπαρνταλιὰν ἔφθασε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου ὅπου τὸν εἶχε δῆ νὰ στρίβῃ, ὁ ἀντίπαλός του εἶχε ἐξαφανισθῆ. Μάταια ἔψαξε ὁ γέρω-σπαθιστὴς ὁλόγυρα. Ὅταν πείσθηκε πιὰ πῶς ὁ ντ' Ἀπρεμὸν τοῦ ξέφυγε γιὰ καλά, εἶχε ξεχάσει καὶ τὸν Λαντρὺ καὶ τὸ χρέος του. Μουρμουρίζοντας προχώρησε πρὸς τὸ μέγαρο Μονμορανσύ.

— Νὰ μὴν ἔπαθε τίποτε ὁ μικρὸς! σκεπτόνταν. Αὐτοὶ οἱ Μονμορανσὺ εἶνε κακιὰ ράτσα. Ἄν παίρνω παράδειγμα ἐκεῖνο τὸν προκομένο τὸν Ἐρρίκο. Ἄραγε ὁ Φραγκίσκος νὰ εἶνε καλλίτερος; Ἀμφιβάλλω.

Ἀντίθετα μὲ τὰς προβλέψεις του, ὁ γέρο-Μπαρταλιὰν βρῆκε στὸ μέγαρο τὸν υἱό του καὶ τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ συγκίνησι.

— Τί σᾶς συνέβη, πατέρα; ρώτησε ὁ ἱππότης.

— Θὰ σοῦ τὸ διηγηθῶ. Ἔρχομαι ἀπὸ πολὺ μακρινὸ ταξείδι. Ἐσένα ὅμως τί σοῦ συνέβη;

—Σ' ἐμένα; Τίποτε.

—Ἔχεις μιὰ φάτσα, σὰν καλόγερος ποὺ νήστεψε. Εἶσαι θλιμμένος, χλωμός...

— Πῆτε μου τὴν ἱστορία σας, πατέρα, θὰ σᾶς διηγηθῶ ὕστερα τὴ δική μου.

—Ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν διηγήθηκε τὴν περιπετειά του μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

—Δηλαδὴ, εἶπε ὁ υἱός του στὸ τέλος, τώρα ὁ Ζὶλ κι' ὁ Ζιλλὸ εἶνε στὴ θέση σας.

— Μὲ τὴ μόνη, διαφορὰ ὅτι ἐγὼ εἶχα τραφῆ μὲ ζαμπὸν κι' ἐκεῖνοι θὰ βροῦν μονάχα τὰ κόκκαλα ποὺ ἄφησα.

—Πρέπει νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς δυστυχισμένους, πατέρα.

— Ἀστειεύεσαι! Γιὰ νὰ τὰ διηγηθοῦν ὅλα στὸν Ντανβίλ; Μὴν ξεχνᾶς πῶς ὁ Ντανβίλ μὲ νομίζει νεκρό...Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τοὺς κακούργους ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται. Πές μου τὴ δική σου ἱστορία.

—Πατέρα, ξέρετε τί μὲ στενοχωρεῖ...

—Ἀ! οἱ δυὸ γυναῖκες. Δὲν τὴς βρήκατε;

—Ἀλλοίμονο! Ὁ στρατάρχης Μονμορανσὺ

κι' ἐγὼ ψάξαμε σόλο τὸ Παρίσι. Δὲν ἔχουμε ὅμως καμμιὰ ἐλπίδα...

— Μὰ τὸν Πόντιο Πιλᾶτο! Μὰ τὸν Βαραββᾶ! Βρῆκα!

— Τί βρήκατε, πατέρα ;

—Ποῦ εἶνε...ἢ μᾶλλον τὸν τρόπο νὰ μάθουμε ποῦ βρίσκονται' Ἔλα, μὴν τρέμεις ἔτσι, σὰ φύλλο ; 'Αλήθεια, ξέχασα πῶς ἀγαπᾶς τὴ μικρὰ Λουΐζα. Παρ' την γυναίκα σου ἐπὶ τέλους νὰ ἡσυχάσουμε...Θέλεις τὴ συγκατάθεσή μου ; Τὴν ἔχεις...

— Πατέρα, μὲ κοροϊδεύετε...

— Σοῦ μιλῶ σοβαρὰ, ἱππότα...Πάντα σοῦ ἔλεγα νὰ φυλάγεσαι ἀπ' τὴς γυναῖκες, ἐσὺ ὅμως ἔκανες τοῦ κεφαλιοῦ σου. 'Εφ' ὅσον δὲν ἔρχεσαι σὲ λογικὲς σκέψεις, πρέπει ἐγὼ νὰκολουθήσω τὴν τρέλλα σου. Θὰ τὴν πάρῃς γυναῖκα σου τὴ Λουΐζα, τελείωσε αὐτὸ τὸ ζήτημα!

—Πατέρα, ξεχνᾶτε πῶς ἡ Λουΐζα εἶνε κόρη τοῦ Φραγκίσκου Μονμορανσύ; Πῶς θὰ παντρευτῇ ποτὲ ἕναν ἀλήτη, σὰν κι' ἐμένα;

—Αὐτὸ σοῦ ἀναποδογυρίζει ὅλα τὰ σχέδια;

—Ἔχετε δίκηο, πατέρα, εἶνε τρέλλα νὰ θέλω νὰ πάρω γυναῖκα τὴν Λουΐζα Μονμορανσύ.

'Ο γέρο-Μπαρνταλιὰν ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ υἱοῦ του καὶ τοῦ εἶπε σοβαρά:

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς θὰ παντρευτῆτε. Θὰ εἶνε τιμὴ στὸν Μονμορανσὺ νὰ εἶσαι στὴν οἰκογένειά του. Ἄνδρας σὰν κι' ἐσένα ἀξίζει ἕνα βασίλειο. Μὴ νομίζεις πῶς μὲ τυφλώνει ἡ πατρικὴ ὑπερηφάνεια. Ξέρω τί ἀξίζεις. Κι' ὁ στρατάρχης τὸ ξέρει ἐπίσης. Τὸ ἴδιο κ' ἡ Λουΐζα.

—'Οπωσδήποτε, πατέρα πρέπει ν' ἀνακαλύψουμε τὴν ἀρχόντισσα τῆς Πιέννης καὶ τὴν κόρη της.

— Ἔχεις δίκηο. Πᾶμε.

Στὸ δρόμο, ὁ γέρο-Ἱππότης ἐξήγησε :

—Ἕνα ἄνθρωπος ξέρει ἀσφαλῶς ποὺ βρίσκονται ἡ δυὸ βασίλισσες τοῦ παραμυθιοῦ. Κι' αὐτὸς εἶνε ὁ γέρο-ἐπιστάτης τοῦ Ντανβίλ, ποὺ ξέρει ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ ἀφέντη του.

Ἔφθασαν μπροστὰ στὸ μέγαρο τοῦ Μέμ. Μπῆκαν ἀπ' τὸν κῆπο κι' ἔφθασαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου.

Οἱ δυὸ φυλακισμένοι θὰ εἶχαν ἀκούσει θόρυβο βημάτων γιατὶ ἔμπηξαν τὴς φωνές :

—'Ανοῖξτε, γιὰ τόνομα τοῦ Θεοῦ! 'Ανοῖξτε ὅποιος κι' ἂν εἶστε !

— Σιωπὴ! σιωπή! κύριε Ζίλ! φώναξε ὁ Μπαρνταλιάν.

—'Ο καταραμένος Μπαρνταλιάν! στέναξε ὁ ἐπιστάτης, ἀναγνωρίζοντας τὴ φωνὴ τοῦ ἱππότου.

—'Ο ἴδιος, ἀγαπητέ μου κύριε Ζίλ! Κι' ὁ ἀνεψιός σας πῶς εἶνε. Ἔρχομαι ἀκριβῶς γιὰ νὰ τοῦ κόψω τ' αὐτιά.

'Ακούστηκε ἕνας στεναγμός.

—'Οσο γιὰ σᾶς, κύριε Ζίλ...πρὰ σέξτε σ' ὅ,τι θὰ σᾶς πῶ...Σᾶς λυπήθηκα, γι' αὐτὸ ξαναγύρισα...

—'Ο Θεὸς νὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ!

— Σκέφθηκα πῶς θὰ ἦταν ἀνάξιο ἑνὸς καλοῦ Χριστιανοῦ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ πεθάνετε ἐδῶ σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὴν πείνα...

—'Ολωσδιόλου ἀνάξιο, κύριε! συνέχισε ἡ φωνή.

— 'Ακοῦστε με λοιπόν: πιστρατεύθηκατε ὅτι στὸ τέταρτο δοκάρι, δεξιὰ ἐπ' τὸ φεγγίτη, εἶνε ἕνα μεάλο καρφί; Σᾶς ἔφερα ἕνα καινούργιο σκοινί, νὰ τοῦ κάνετε μιὰ θηλιὰ, νὰ τὸ περάσετε στὸ λαιμό σας, γιὰ νὰ μὴ βασανισθῆτε...

— Νὰ κρεμαστῶ! Ἄγιοι Πάντες !

'Ο Μπαρνταλιὰν ἄνοιξε τὴν πόρτα. Στὸ σκοτάδι, διέκρινε τὸν Ζίλ ποὺ σέρνονταν γονατιστὸς, μισοπεθαμένος ἀπ' τὸ φόβο του.

— 'Ιππότα, εἶπε ὁ Μπαρνταλιὰν στὸν υἱό του: στάσου σ' αὐτὴ τὴν πόρτα μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι κι' ἂν κάνῃ κανεὶς νὰ βγῇ ἔξω, τὸν στέλνεις στὸν ἄλλο κόσμο !

—Ἔλεος! ἱκέτευσε ὁ Ζίλ. Ἔχω χρυσάφι, πολὺ χρυσάφι, θὰ εἶνε δικό σας...

— Δὲν θέλω τὰ χρήματά σου, εἶπε ὁ'Ιππότης. Θὰ μοῦ τῆς ἄλλο πράγμα...

— Ὅ,τι θέλετε...μιλῆστε....

—Θὰ μοῦ πῆς ποῦ ὡδήγησε ὁ στρατάρχης τὴν 'Ιωάννα τῆς Πιέννης καὶ τὴν κόρη της...

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ, στέναξε μὲ ἀγωνία ὁ Ζίλ...σκοτώστε με, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ...

— Κύριε Μπαρνταλιὰν, διέκοψε μιὰ φωνὴ τρεμουλιαστή.

'Ο ἱππότης στράφηκε καὶ εἶδε τὸν Ζιλλὸ νὰ βγαίνῃ πίσω ἀπὸ ἕνα βαρέλι.

—Ἂν μοῦ χαρίσετε τὴ ζωὴ καὶ τ' αὐτιά, θὰ σᾶς μαρτυρήσω ποὺ εἶνε ἡ δυὸ γυναῖκες.

—Σκασμὸς! Μὴν πιστεύετε αὐτὸν τὸν ἠλίθιο! φώναξε ὁ Ζίλ. Λέει ψέμματα.

— Δὲν λέω ψέμματα, εἶπε ὁ Ζιλλὸ μὲ τὴ δύναμη τῆς ἀπελπισίας....'Η δυὸ γυναῖκες ὡδηγήθηκαν στὴν ὁδὸν Ἄς...

— Κακοῦργε! φώναξε ὁ Ζίλ.

— Σ' ἕνα σπιτάκι ποὺ ἔχει κῆπο, μὲ μιὰ πράσινη πόρτα στὸν κῆπο! Εἶνε στὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Τραβερσίν...

—Πᾶμε! φώναξε ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν μὲ ἀνακούφιση.

'Ο ἱππότης ὅμως στεκόταν ἀκίνητος, πολὺ χλωμὸς.

—'Αναμφιβόλως γιὰ τὴν εἰλικρίνεια αὐτοῦ τοῦ ἠλιθίου; Ἄς τὸν πάρουμε μαζύ μας κι' ἂν εἶπε ψέμματα...

—Ὄχι. Εἶμαι βέβαιος πῶς εἶπε τὴν ἀλήθεια.

—Ὦ! ναί, κύριε, φώναξε ὁ Ζιλλὸ ἱκετευτικά.

'Ο ἱππότης συλλογιζόταν πῶς εἶχε παρουσιασθῆ ἐπανειλημμένως στὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ἄς καὶ πάντα ἔβρισκε κλεισμένη τὴν πόρτα, μετὰ τὴν συνομιλία του μὲ τὴν 'Αλίκη.

'Ο γέρο-Μπαρνταλιὰν ἑτοιμάστηκε νὰκολουθήσῃ τὸν υἱό του.

—Ἔσεῖς οἱ δυὸ μοῦ γλυτώσατε αὐτὴ τὴ φορά, εἶπε στὸν Ζίλ καὶ στὸν Ζιλλό. Πηγαίνετε ἄλλοῦ νὰ κόψετε τὸ λαιμό σας.

—Θὰ μαρτυρήσω στὸν στρατάρχη τὴν ἀφοσίωσή σας, εἶπε ὁ ἱππότης καὶ θὰ πῶ μὲ τί θάρρος ὑποστηρίξατε τὰ συμφέροντά του.

—'Ορίστε εὐγένειες γι' αὐτὸν τὸν παλιάνθρωπο ποὺ ἤθελε νὰ φουντάρῃ τὸ πτῶμα μου στὸ Σηκουάνα, ἀντὶ νὰ τὸ θάψῃ σὰν καλὸς Χριστιανός! ἀνέκραξε ὁ πατέρας. Εἶσαι πολὺ καλὸς, ἱππότα, καὶ κακομαθαίνεις κι' ἐμένα. Νὰ δῆς πῶς αὐτὸ θὰ μᾶς φέρῃ γρουσουζιά!

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴ συζήτησι ὁ Ζιλλὸ εἶχε ἐξαφανισθῆ. Χωρὶς ἄλλο δὲν ἤθελε νὰ βρεθῆ μονάχος μὲ τὸ θεῖο του. 'Ο Ζίλ εἶχε καθίσει σ' ἕνα κασσόνι μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του, συλλογιζόμενος τὴν ἀξιοθρήνητη τύχη του. Οἱ δυὸ Μπαρνταλιὰν τὸν ἄφησαν στὰ χάλια του καὶ στὴς πένθιμες σκέψεις του καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ μέγαρο γιὰ νὰ μεταβοῦν στὴν ὁδὸν Ἄς.

—Ποιὸς νὰ μένῃ στὴν ὁδὸν Ἄς, στὸ σπιτάκι μὲ τὴν πράσινη πόρτα; ρώτησε ὁ γέρω-σταθιστὴς. Χωρὶς ἄλλο κανένας ἀξιωματικὸς τοῦ Ντανβὶλ μὲ μερικοὺς στρατιώτες. Προτείνω, παιδί μου, νὰ περιμένουμε ὥσπου νυχτώσῃ. Θὰ πᾶμε νὰ μελετήσουμε τὰ πέριξ. Θὰ ὑπολογίσουμε πόσοι ἄνδρες πάνω-κάτω βρίσκονται ἐκεῖ καὶ θὰ λάβουμε τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐπίθεσις μὲ τὸ πρῶτο.

'Ο ἱππότης δίστασε λιγάκι κι' εἶπε:

—Πατέρα, νομίζω πῶς σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, πρέπει νὰ ἐνεργήσω μόνος μου. Οὔτε ἀξιωματικὸς, οὔτε στρατιῶτες δὲν ὑπάρχουν στὴν ὁδὸν Ἄς.

—Ξέρεις λοιπὸν τὸ σπίτι ;

—Ναί. Καὶ φοβᾶμαι μονάχα ἕνα πρᾶγμα: μὴν εἶνε τώρα ἀκατοίκητο.

—Θέλεις νὰ πᾶς μόνος; Μὲ βεβαιώνεις πῶς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ;

—Κανένας κίνδυνος, πατέρα. Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ πάω μόνος.

—Καλὰ, θὰ σὲ περιμένω στὴ γωνία.

—Ὄχι. Ἂς χωριστοῦμε ἐδῶ. Ἴσως θὰ μᾶς ἔβλεπαν. Κι' ἂν καταλάβουν πῶς κάποιος μὲ περιμένει, πῶς κάποιος μπορεῖ νὰ ἐπέμβῃ, αὐτὸ θάρκοῦσε χωρὶς ἄλλο γιὰ νὰ μὴ μοῦ ἀνοίξουν τὴν πόρτα.

—Θὰ σὲ περιμένω...ποῦ ὅμως; Στὴ «Μάντιδα»; Θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο. Ἀχ δυστυχισμένη Καθό, πόσο σὲ νοσταλγῶ.

—Πατέρα, μπορεῖτε νὰ μὲ περιμένετε στῆς Καθῶς, ἂν θέλετε.

—Τὴν ξαναεῖδες λοιπόν;

—Ναί, μὲ τὰ χρήματα ποὺ τῆς δώσατε, ἄνοιξε καινούργια ταβέρνα στὴν ὁδὸ Τικτόν.

—Πῶς τὴ λένε τὴν ταβέρνα ;

—«Οἱ δυὸ πεθαμένοι ποὺ μιλοῦν».

—Ἄγια γυναῖκα! Ἐγὼ τῆς εἶχα δώσει τὴν ἰδέα τῆς ἐπιγραφῆς! Θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου, ἱππότα !

Πατέρας καὶ υἱὸς χωρίστηκαν. 'Ο ἕνας τράβηξε γιὰ τὴν ταβέρνα καὶ ὁ ἄλλος γιὰ τὴν ὁδὸν Ἄς.

❁

Στὴν ὁδὸν Ταντὸν προγματικὰ ὁ γέρο-σπαθιστὴς εἶδε μιὰ καινούργια ταβέρνα. Κοντὰ στὴν ἐπιγραφή. «Οἱ δυὸ πεθαμένοι ποὺ μιλοῦν», ἕνας μέτριος καλλιτέχνης εἶχε ζωγραφίσει δυὸ μπεκρῆδες ποὺ ἔπιναν.

Ἐνῷ ὁ πατέρας ἔμπαινε στὴν ταβέρνα, ὁ νεαρὸς ἱππότης πλησίαζε στὸ σπίτι μὲ τὴν πράσινη πόρτα. Παρετήρησε ἀπέσω ὅτι τὰ παντζούρια, ἦταν ἐρμητικὰ κλεισμένα, σὰν νὰ ἦταν ἀκατοίκητο τὸ σπίτι.

Μὲ μεγάλη συγκίνησι, χτύπησε τὴν πόρτα. Κομμὶ ἀπόντησις. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ ἱππότης ἐννοοῦσε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει μέσα στὸ σπίτι. Ξαναχτύπησε ἐπανειλημμένως, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Τότε ἔρριξε μιὰ ματιὰ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πῶς δὲν τὸν ἔβλεπε κανένας καὶ μένα πήδημα σκαφάλωσε στὸν τοῖχο καὶ κατώρθωσε νὰ μπῆ στὸν κῆπο.

Προχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἀποφασισμένος νὰ διαρρήξῃ τὴν κλειδαριὰ. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔφτανε ἐκεῖ αὐτὴ ἡ πόρτα μισανοίχτηκε καὶ στὸ μισοσκόταδο φάνηκε μιὰ λευκὴ ὀπτασία.

'Η 'Αλίκη ντὲ Λοὺξ !

Πόσο ἦταν ἀλλαγμένη! Πόσο ἦταν χλωμή! Καὶ τί μεγάλη θλίψις ἦταν ζωγραφισμένη στὸ χαριτωμένο πρόσωπό της.

Μιὰ βραχνὴ φωνή, σχεδὸν σκληρὴ, εἶπε:

—Μπῆτε, κύριε, ἀφοῦ παραβιάζετε τὴν πόρτα μου!

'Ο ἱππότης ὑπάκουσε. ' Η'Αλίκη ντὲ Λοὺξ τὸν ἔμπασε στὴν αἴθουσα ὅπου τῆς εἶχε συστηθῆ ἀπ' τὸν Μαριγιὰκ.

Ἐκείνη στάθηκε ὄρθια καὶ δὲν τοῦ πρόσφερε κάθισμα.

—Γιατὶ μὲ κατατρέχετε ἔτσι; ρώτησε. Δὲν μπορεῖτε νὰ μάφήσετε νὰ πεθάνω ἥσυχη! Ἤρθατε καὶ χτυπήσατε τρεῖς-τέσσερης φορὲς τὴν πόρτα μου καὶ δὲν σᾶς ἄνοιξα. Ἂν εἴσαστε εὐγενῆς θὰ καταλαβαίνατε καὶ θὰ σεβόσαστε τὴν μοναξιὰ καὶ τὴ θλίψη μου...

—Κυρία, εἶπε ὁ ἱππότης συνερχόμενος ἀπ' τὴν συγκίνησι ποὺ τὸν ἔπνιγε, ἡ παράξενη ὑποδοχή σας θὰ μὲ εἶχε διώξει ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν μὲ κρατοῦσε ἕνα ἐπιτακτικὸ καθῆκον.

—Μιὰ λέξη μόνο: ἐρχόσαστε ἐκ μέρους του;

—Μὲ ρωτᾶτε, νομίζω, ἂν εἶμαι ἀπεσταλμένος τοῦ κόμητος Μαριγιάκ ;

—Μάλιστα, κύριε. Μόνος ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ σᾶς στέλνῃ. Εἶδε τὴν Βασίλισσα τῆς Ναβάρας, δὲν εἶν' ἔτσι; Κι' ἡ βασίλισσα μίλησε! 'Η βασίλισσα θέλησε νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὸ ἐλεεινὸ πλᾶσμα ποὺ εἶμ' ἐγώ! Τώρα ξέρει, τὰ ξέρει ὅλα! Καὶ δὲν τόλμησε νὰρθῇ ὁ ἴδιος νὰ μοῦ φανερώσῃ τὴν περιφρόνησι καὶ τὸ μίσος του! Τὸν νόμιζα πιὸ ἀνδρεῖο.. κ' ἐσεῖς, κύριε, τί περίεργη ἀποστολὴ ἀναλάβατε !

Ἦταν κυριευμένη ἀπὸ ἕνα εἶδος πυρετοῦ. 'Ο ἱππότης κατάπληκτος ἤθελε νὰ τὴ διακόψῃ, νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ὅτι ἔκανε λάθος.

—Κύριε συνέχισε ἡ κατάσκοπος, οὔτε λέξη. Ξέρω τί σᾶς ἀνέθεσε νὰ μοῦ πῆτε. Ἄλλοστε δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ νὰ μοῦ τὸ πῆτε μόνος σας. Πηγαίνετε, κύριε, καὶ πῆτε του μόνο πῶς τὴν τιμωρία μου θὰ τὴν ἐπιβάλλω μόνη μου....ἂς μένῃ ἥσυχος...θὰ ἐξαφανισθῶ ἀπ' τὴ ζωή του...'Οσο γιὰ σᾶς, κύριε, ἀπ' τὴν πρώτη φορὰ ποὺ σᾶς εἶδα, κατάλαβα πῶς εἴσατε προμήνυμα συμφορᾶς. Μοῦ ἀναγγείλατε πῶς ὁ κόμης πήγαινε στὴν 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ. Γιατὶ νὰ μὴν εἶχε ἔλθει μόνος του; Θὰ τὸν κρατοῦσα, θὰ τὸν ἐμπόδιζα!...'Ηταν ἀκόμα καιρός. Τώρα, τελείωσε πιά..γιὰ δεύτερη φορὰ μοῦ ἀναγγέλλετε μιὰ φρικτὴ εἴδηση...Πηγαίνετε, κύριε, δὲν σᾶς δίνω καμμιὰ κατάρα !

—Κυρία, φώναξε ὁ Μπαρνταλιὰν, κάνετε μεγάλο λάθος: δὲν μὲ στέλνει ὁ κόμης Μαριγιὰκ! Ἔρχομαι γιὰ δική μου ὑπόθεσι !

'Η 'Αλίκη κοκκίνησε λίγο καὶ ξανάγινε χλωμὴ σὰν νεκρή.

—Ὥστε δὲν σᾶς στέλνει ἐκεῖνος! ψέλλισε.

—Ὄχι, δὲν ξαναγύρισε ἀκόμα !

—Τί εἶπα ! Τί εἶπα ! ... Θεέ μου!...

Σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ δυὸ χέρια της, κι' οἱ λυγμοί της ἄρχισαν νὰ φουσκώνουν τὸ στῆθος της. 'Ο ἱππότης γονάτισε:

—Κυρία, εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή, σᾶς ἱκετεύω νὰ πιστέψετε πῶς ξέχασα κι' ὅλας τὰ λόγια ποὺ σᾶς ξέφυγαν μέσα στὸν πυρετό σας! Ὅποια κι' ἂν εἴσθε σεῖς θλέπω μονάχα μιὰ δυστυχισμένη ὁπὺ ὑποφέρει καὶ ποὺ

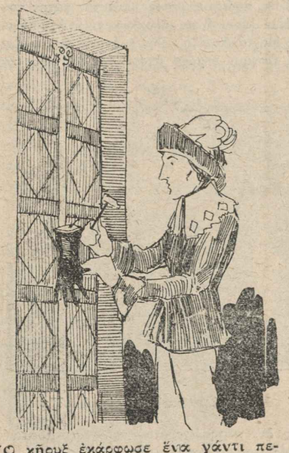

'Ο κῆρυξ ἐκάρφωσε ἕνα γάντι πετάλλινο στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου.

κλαίει! Δὲν ξέρω τὰ σφάλματά σας. Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζω εἶνε ἡ μεγάλη ἀγάπη σας γιὰ τὸν φίλο μου! Πίστεψέ με, κυρία πῶς μιὰ τέτοια ἀγάπη μπορεῖ νὰ ἐξαγνίσῃ ἕνα ἔγκλημα.

Μιλῆστε μου ἀκόμα, στέναξε ἡ 'Αλίκη. Εἶνε τόσος πολὺς καιρὸς ποὺ ὑποφέρω μόνη μου, ὁλομόναχη !

Κι' ὁ ἱππότης, τώρα, ἐξεχνοῦσε γιατὶ ἦλθεν. Μὲ ἀδελφικὴ τρυφερότητα, ἀγκάλιασε τὴν νέα καὶ τὴ φίλησε στὰ μαλλιά. Τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι:

—Σᾶς ἀγαπᾶ. Μπορεῖτε νὰ εἴσαστε βέβαιη πῶς ποτὲ γυναῖκα δὲν ἀγαπήθηκε, δὲν λατρεύτηκε σὰν κι' ἐσᾶς. Εἶστε τὸ φῶς του, ἡ χαρά του, ὁ ἔρωτάς του.

—Τί εὐγενικὴ καρδιὰ ποὺ εἴστε! 'Αλλοίμονο, ποὺ νὰ ξέρατε ὁλόκληρο τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς μου!

Καὶ ἠρεμώτερα:

—Ὥστε, ἐπανέλαβε ἡ 'Αλίκη, ὁ κόμης δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμα στὸ Παρίσι ;

—Ὄχι, κυρία.

—Καὶ, πρόσθεσε μὲ δισταγμὸ, δὲν ἔχετε καμμιὰ εἴδησι; Δὲν ξέρετε τί κάνει...τί σκέπτεται. Ὦ! αὐτὸ πρὸ πάντων...θάθελα τὴ ζωή μου γιὰ νὰ μάθω τί σκέπτεται αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Δὲν ἔχω εἰδήσεις, κυρία. Ὅλος ὁ κόσμος ὅμως ξέρει στὸ Παρίσι πῶς ἡ Βασίλισσα τῆς Ναβάρας βρίσκεται στὸ Μπλουὰ σὲ διάσκεψη μὲ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας. Ὥστε εἶνε βέβαιο πῶς ὁ κόμης βρίσκεται στὸ Μπλουὰ ἀπὸ δέκα πέντε ἡμερῶν.

—'Απὸ δέκα πέντε ἡμερῶν!

—Τούλάχιστον, κυρία. Γιὰ ἕναν καβαλλάρη ὅμως σὰν τὸν κόμητα ἀπ' τὸ Μπλουὰ στὸ Παρίσι εἶνε ταξεῖδι τὸ πολὺ τεσσάρων ἡμερῶν.

Μιὰ λάμψη ἀκράτητης χαρᾶς φώτισε τὸ πρόσωπο τῆς 'Αλίκης.

—Ἂν μὲ εἶχε ἀποκαλύψει ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρας, σκέφτηκε, θὰ βρισκόταν ὁ ἴδιος πρὸ πολλοῦ!

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, λοιπὸν, ἡ 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρὲ δὲν εἶχε μιλήσει. Γιὰ ποιὸ λόγο; 'Η 'Αλίκη δὲν ξήτησε ἀκόμα καὶ μάθῃ τὴν αἰτία τῆς σιωπῆς της. Ἔμενε μὲ τὴν ἐλπίδα, ἂν ὁ Μαριγιὰκ δὲν ἤξερε τίποτε στὴν ἐπιστροφή του, νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ φύγουν μακρυὰ ἀπ' τὴν Γαλλία.

'Η 'Αλίκη συνῆλθε λίγο καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοδεσποίνης. Διέταξε τὴ γρηᾶ Λάουρα νὰ φέρῃ φρούτα, ἀναψυκτικὰ, γλυκίσματα, σύμφωνα μὲ τὴς συνήθειες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. 'Ο Μπαρνταλιὰν ὅμως δὲν εἶχε ὄρεξη νὰ δοκιμάσῃ τίποτε. Θυμόταν τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του.

—Κυρία εἶπε ἴσως αὐτὸ ποὺ θὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς εἶνε μεγάλη θυσία.

—Ὅ,τι κι' ἂν εἶνε. εἶμαι πρόθυμη! ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ἡ 'Αλίκη.

—Κυρία, μάθετε λοιπὸν πῶς κι' ἐγὼ ἀγαπῶ. Καὶ γιὰ νὰ ἔχετε μιὰν ἰδέα σὲ τί βαθμὸ μπορεῖ νὰ φθάνῃ αὐτὸ τὸ αἴσθημα θὰ σᾶς πῶ κάτι: ἐκείνη ποὺ ἀγαπῶ εἶνε γιὰ μένα ὅ,τι ὁ κόμης Μαριγιὰκ εἶνε γιὰ σᾶς... Τώρα, ὑποθέστε, κυρία, πῶς ὁ κόμης, ὁ μνηστήρας σας, ἦταν φυλακισμένος σπίτι μου...ὑποθέστε κι' ὅτι ἐρχόσαστε νὰ μοῦ ζητήσετε τὴν ἀπελευθέρωσή του...Ἀχ! κυρία, ἀπ' τὴν ταραχή σας καταλαβαίνω πῶς μ' ἐννοήσατε!... Γιατὶ ἡ Λουΐζα Μονμορανσὺ εἶνε φυλακισμένη, δὲν τὸ ξέρω...Θὰ μποροῦσε ὅμως ἡ θυσία σας νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο νὰφήσετε ἐλεύθερες τὴν 'Ιωάννα τῆς Πιέννης καὶ τὴν κόρη της ;

Ἐνῷ μιλοῦσε ὁ ἱππότης, ἡ 'Αλίκη φαινόταν πιὸ στενοχωρημένη.

—Ἀγαπᾶτε τὴ Λουΐζα...τὴν Λουΐζα Μονμορανσύ; ρώτησε στὸ τέλος.

— Μάλιστα, κυρία.

—Λοιπόν, οὔτε ἡ Λουΐζα οὔτε ἡ μητέρα της βρίσκονται πιὰ ἐδῶ.

'Ο νέος ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος. 'Ηταν βέβαιος πῶς ἡ 'Αλίκη ντὲ Λοὺξ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

—Δὲν βρίσκονται πιὰ ἐδῶ πρόσθεσε, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ ἀναγγείλατε πῶς ὁ κόμης Μαριγιὰκ θὰ συναντοῦσε τὴν βασίλισσαν τῆς Ναβάρας.

—'Ο Ντανβὶλ τῆς ξαναπῆρε! Ἀ τὸν κακοῦργο, θὰ ψάξω σόλη τὴ Γαλλία, θὰ τὸν ἀνακαλύψω ὅμως! Καὶ τότε...

—Ὄχι, ἱππότα. Δὲν τῆς ξαναπῆρε ὁ στρατάρχης. Ἐγὼ, ἐγὼ ἡ ἄτυχη τοὺς ἀπέδωσα τὴν ἐλευθερία.

'Ο νεαρὸς ἱππότης ἀνέπνευσε :

—Ἐλεύθερες! Εἶνε ἐλεύθερες!....

—Ὅταν κατάλαβα τὴν καταδίκη μου, πῶς θὰ μὲ καταριόταν ὁ εὐγενὴς μνηστήρ μου, ἄχ, τί φοβερὲς σκέψεις πέρασαν ἀπ' τὸ μυαλό μου. Συλογίστηκα πῶς ὁ Ντανβὶλ μὲ εἶχε διορίσει δεσμοφύλακα δυὸ δυστυχισμένων γυναικῶν. 'Η θυσία μου ἀπέβαινε μάταιη, ἀφοῦ ὁ κόμης θὰ μάθαινε ἀλήθεια ἀπ' τὴν 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέ. Συνεπῶς δὲν εἶχα νὰ φοβηθῶ καθόλου τὴς ἀποκαλύψεις τοῦ Ντανβίλ.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα στὴς φυλακισμένες καὶ εἶπα: —Συγχωρῆστε με τὸ κακὸ ποὺ σᾶς ἔκανα...πηγαίνετε...εἶστε ἐλεύθερες.

('Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ «ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ»

Η ΟΜΜΟΡΦΙΑ

Εἶμαι πανεύμορφη, ὦ θνητοί !
σὰν ὄνειρου κογχύλι,
καὶ ἡ σάρκα μου, ποὺ πάνω της
πληγώθηκε ὁ καθεής,
ἐπλάστη γιὰ νὰ ἐμπνευστῇ
μι' ἀγάπη ὁ ποιητής,
σιωπὴ καὶ αἰώνια,
ὡσὰν τὴν κρύαν ὕλη.

❁

Σὰν σφίγγα ποὺ δὲν τὴν γρικοῦν
στὸ γαλανὸ κυλῶ·
τοῦ κύκνου ἀλάβαστρο κολνῶ
σὲ μιὰ καρδιὰ ἀπὸ χιόν·
μισῶ τὴν κάθε κίνηση
ποὺ τὴς γραμμὲς ξεστρώνει,
κ' οὔτε ποτὲ ἐθρήνησα,
κ' οὔτε πατὰ γελῶ.

❁

Οἱ ποιητὲς μποροῦν σ' αὐτὲς μου
τὴς μεγάλες στάσεις,
ποὺ φαίνομαι ἀπὸ ἀγέρωχα
μνημεῖα νὰ τὴς κλέβω,
θὰ καταλοῦν τὴς μέρες τους
μέσ' σ' αὐστηρὲς ἐκστάσεις.

❁

Γιατὶ ἔχω αὐτοὺς τοὺς βολικοὺς
ἐραστὲς νὰ γυρεύω,
ἀγνοὺς καθρέφτες κρούσταλους,
ποὺ ὅλα τὰ ἐξωραΐζουν,
τὰ μάτια μου, τὰ μάγια μου,
ποὺ αἰώνια ἀστροφωτίζουν.

ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΜΑΡΙΑ - ΛΟΥΪΖΑ

Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος.—Ἕνας γάμος διὰ πληρεξουσίου.—Ἡ ἀγάπη τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τὴν σύζυγόν του.—Ἡ ἀγωνία ποὺ τὸν ἐθασάνιζε.—Πῶς ὑπεκρίνετο καὶ ἐκείνη ὅτι τὸν ἀγαπᾷ ἐνῷ τὸν ἐμίσει.—Πῶς τὸν ἐγκατέλειψεν εἰς τὸ τέλος.

Ὁ Ναπολέων, θέλοντας νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ διαδοχὴ τῆς δυναστείας του καὶ νὰ δώσῃ μεγαλείτερη αἴγλη στὸ στέμμα του, ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ καὶ γιὰ δεύτερη φορά. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συσκέψεις καὶ διαβούλια καὶ ἀφοῦ ὁ Τσάρος τοῦ ἀρνήθηκε μιὰν ἀπὸ τὶς ἀδελφές του, ὁ Ναπολέων ἐξέλεξε ὡς μέλλουσαν αὐτοκράτειραν τῆς Γαλλίας τὴν ἀρχιδούκισσα Μαρία-Λουΐζα, θυγατέρα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Β΄.

Εἶνε ἀλήθεια, πὼς τὸν γάμον αὐτὸν δὲν τὸν ὑπηγόρευσε τόσο ἡ ἀνάγκη τῆς διαδοχῆς τῆς δυναστείας, ὅσο πολιτικοὶ λόγοι. Ὁ Ναπολέων, ποὺ βρισκόταν τότε σ' ἐμπόλεμο κατάστασι μὲ ὅλα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, ἐνόμισεν ὅτι ἂν παντρευόταν μιὰ αὐστριακὴ πριγκήπισσα, θὰ ἐξευμένιζε κάπως τὶς ξένες αὐλές.

Ἡ σχετικὲς διαπραγματεύσεις ἐτελείωσαν καὶ στὶς 11 Μαρτίου 1810 ἔγινε ἐπισήμως στὴ Βιέννη ὁ γάμος, στὸν ὁποῖο ὁ Ναπολέων παρίστατο διὰ πληρεξουσίου! Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἡ Μαρία-Λουΐζα συνδευομένη ἀπὸ τριακοσίους εὐγενεῖς ἐξεκίνησε γιὰ τὴ Γαλλία. Στὸ Μπρενάου τῆς Βαυαρίας ἐγένετο ἡ «παράδοσις τῆς αὐτοκρατείρας», ἡ αὐστριακὴ ἀκολουθία της ἀπεχώρησε καὶ ἡ Μαρία-Λουΐζα συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ναπολέοντος, Καρολίναν, βασίλισσαν τῆς Νεαπόλεως, ἐμπῆκε σ' ἕνα πολυτελέστατο ἁμάξι, ποὺ τὸ ἔσερναν ὀκτὼ ἄσπρα ἄλογα καὶ διηυθύνθηκαν πρὸς τὰ γαλλικὰ σύνορα. Πίσω ἀπὸ τὸ ἁμάξι τῆς αὐτοκρατείρας, ἀκολουθοῦσαν τ' ἁμάξια τῶν εὐγενῶν καὶ τιτλούχων τῆς γαλλικῆς αὐλῆς.

Ὁ Ναπολέων, ποὺ ἦταν ἐξ ἰδιοσυγκρασίας φύσις αἰσθηματική, εἶχε κιόλας ἐρωτευθῆ τὴ νέα του γυναίκα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισαν ἡ σχετικὲς διαπραγματεύσεις τοῦ συνοικεσίου. Μόλις λοιπὸν πληροφορήθηκε ὅτι ἡ μέλλουσα αὐτοκράτειρα εἶχε μπῆ πειὰ στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, ἔσπευσε νὰ τὴν προϋπαντήσῃ, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν αὐστηρὰ ἐθιμοτυπία τοῦ πρωτοκόλλου τῆς Αὐλῆς.

Σύμφωνα μὲ τὸ ἐπίσημο πρόγραμμα τῆς τελετῆς, ἡ πρώτη συνάντησις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ στὴ Σουασὸν, ὅπου εἶχαν στηθῆ τρεῖς μεγαλοπρεπεῖς σκηναί. Καὶ ἀνέγραφε τὸ πρόγραμμα:

«...Ὅταν αἱ Α. Μεγαλειότητες συναντηθοῦν στὴ μεσαία σκηνὴ, ἡ αὐτοκράτειρα θὰ γονυπετήσῃ. Ὁ αὐτοκράτωρ θὰ τὴν σηκώσῃ, θὰ τὴν ἀσπασθῆ καὶ κατόπιν θὰ καθίσουν ἐπὶ τοῦ θρόνου, ὅπου θὰ δεχθοῦν τὰς παρουσιάσεις τῶν ἐπισήμων...»

Ὅλη ἡ Αὐλή, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Ναπολέων εἶχε ὑπαγορεύσει, ὤφειλε νὰ τὸν συνοδεύσῃ ὡς τὴν διαδρομὴν Καμπιένης—Σουασὸν. Οἱ αὐλικοὶ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν Καμπιένη μὲ τὶς μεγάλες τους στολὲς καὶ περίμεναν τὴ διαταγὴ τῆς ἐκκινήσεως, γιὰ ν' ἀνεβοῦν στ' ἄλογα καὶ τὰ πολυτελῆ ἁμάξια, ὅταν ἔξαφνα ἀνηγγέλθη ὅτι αὐτοκράτωρ εἶχε ἐξαφανισθῆ! Τί εἶχε συμβῆ;

Ἁπλούστατα, ὁ Ναπολέων παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ πάθος καὶ τὸν πυρετὸ τοῦ ἐρωτευμένου μελλονύμφου, εἶχε προτρέξει νὰ ὑποδεχθῆ πρῶτος ἀπ' ὅλους τὴ νέα του γυναῖκα. Καὶ ὅταν τὸ ἁμάξι της συναντήθηκε μὲ τὸ δικό του, ὁ αὐτοκράτωρ ἐπήδησε κάτω, ἄνοιξε εὐγενικὰ τὴν πόρτα τοῦ ἁμαξιοῦ τῆς Μαρίας-Λουΐζας, ρίχτηκε μέσα κι' ἄρχισε νὰ τὴν καταφιλῆ!...

Στὶς 29 Μαρτίου οἱ νεόνυμφοι ἐπῆγαν στὸ Σαὶν-Κλοῦ, ὅπου ἐτελέσθη παρουσίᾳ τῶν αὐλικῶν ὁ πολιτικὸς γάμος. Στὶς 2 Ἀπριλίου τέλος, ἔγινεν ἡ ἐπίσημος εἴσοδός των στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα..

❁

Τοὺς πρώτους μῆνες μετὰ τὸν γάμον του, ὁ Ναπολέων ἦταν ὁλοκληρωτικὰ ἀφοσιωμένος Μαρία-Λουΐζα. Τὴν ἐκύτταζε διαρκῶς μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀγάπη καὶ ἐμάγευε κα-

Ναπολέων καὶ Μαρία Λουΐζα.

νεὶς ὅτι περηφανευόταν τρομερὰ ἐπιδεικνύοντάς την παντοῦ καὶ σὲ ὅλους.

Ἀλλὰ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ ἐφέρετο μὲ μεγάλη τρυφερότητα. Δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ κοντά του, παρὰ μόνον ὅταν ὁ ὑψηλὸς σύζυγός της ἦταν ἀπασχολημένος μὲ ἐξαιρετικὰ ἐπείγουσες ὑποθέσεις τοῦ Κράτους.

Ὡστόσο ὅμως, ὁ Ναπολέων ἐβασανιζόταν διαρκῶς ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη: Ἀμφέβαλλε περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν αἰσθημάτων τῆς γυναίκας του! Τὸν ἀγαποῦσε πραγματικὰ ἢ ἔπαιζε τὸ ρόλο ποὺ τῆς εἶχε ἐπιβάλει ἡ Αὐστριακὴ πολιτική; Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ δὲ ἀπὸ τὶς φοβερὲς αὐτὲς ὑποψίες του, δὲν ἐδίσταζε κάθε τόσο νὰ βολιδοσκοπῆ τὸν πρίγκηπο τότε Αὐστριακὸ διπλωμάτη Μέττερνιχ.

Ἰδοὺ πῶς ἀφηγεῖται ὁ Μέττερνιχ στὰ ἀπομνημονεύματά του μιὰ τέτοια σκηνή:

«Ἕνα ἀπόγευμα συνήντησα τὸν Ναπολέοντα στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς Αὐτοκρατείρας. Στὴν ἀρχὴ ἡ συζήτησίς μας περιεστράφη σὲ διάφορα ἀσήμαντα ζητήματα. Ἔξαφνα ὅμως, μὲ τὸ γνωστὸ ἀπότομο ὕφος του, μοῦ εἶπε:

—«Σεῖς, εἶσθε ὁ πιὸ ἔμπιστος τῆς Αὐτοκρατείρας. Σᾶς γνωρίζει ἀπὸ τὴν παιδική της ἡλικία. Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ τὴν προκαλέσετε μὲ τρόπο, νὰ σᾶς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της καὶ νὰ σᾶς εἰπῆ τί σκέπτεται γιὰ τὴ νέα της ζωή...»

»Μόλις τελείωσε τὴν τελευταία του αὐτὴ φράσι καὶ προτοῦ μοῦ δώσῃ κἀν καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ὁ Ναπολέων σηκώθηκε, πῆγε στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, τὴν ἐκλείδωσε, ἔβαλε στὴν τσέπη του τὸ κλειδὶ καὶ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἔξοδο.

»Σὲ λίγο μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα ἡ Αὐτοκράτειρα. Τῆς διηγήθηκα τὰ διαμειφθέντα καὶ τὴν ἐρώτησα τί ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτά. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὰ ἐξηγήσῃ. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ναπολέων ξαναμπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ μοῦ εἶπε γελώντας

—»Ἔ, λοιπὸν, τὰ εἴπατε μὲ τὴν Αὐτοκράτειρα; Εἶνε εὐτυχισμένη ἀπὸ τὴ νέα ζωή της; Τί σᾶς εἶπε;

»Καὶ ἀφοῦ εἶδε ὅτι δὲν ἤμουνα διατεθειμένος νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἐπρόσθεσε σὲ λίγο μὲ κάποια νευρικότητα:

—»Τὰ μαντεύω τί σᾶς εἶπε ἡ Αὐτοκράτειρα. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπε. Θὰ τὰ ἐπαναλάβετε πολὺ γρήγορα στὸν Αὐτοκράτορά σας, τὸν ὑψηλὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς πιστεύῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον!...

»Καὶ λέγοντας αὐτά, ἐβγῆκε πάλιν ἀπὸ τὴν αἴθουσα ταραγμένος καὶ διευθύνθηκε στὸ γραφεῖό του. Ἐξήτησα ἀμέσως τὴν Αὐτοκράτειρα καὶ τῆς ἀφηγήθηκα πάλιν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ναπολέοντος, καθὼς καὶ τὸν τόνο μὲ τὸν ὁποῖο τὰ εἶχε ἀπευθύνει. Ἡ Μαρία-Λουΐζα ἔμεινε κατάπληκτη, μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη διαγωγὴ τοῦ συζύγου της. Ἔτρεξε τότε κατ' εὐθεῖαν στὸ γραφεῖο τοῦ Αὐτοκράτορος ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ στόμα τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἔκαναν ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς οἰκογενειακῆς των εὐτυχίας...»

❁

Καὶ ὅμως!...

Ἐνῷ ὁ Ναπολέων ἐλάτρευε πραγματικῶς τὴ νέα του γυναῖκα, ἡ Μαρία Λουΐζα τούναντίον δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ συμπαθήσῃ τὸν μεγάλο της ἄνδρα. Τὸν ἔβλεπε πάντα σὰν ἕνα μισητὸ ἐχθρὸ τῆς πατρίδος της! Ὅλες τὶς τρυφερὲς περιποιήσεις του, ὅλες τὶς θυσίες του, ὅλη τὴν ἀγάπη του, τὶς ἐπλήρωσε μὲ μιὰ σκληρόκαρδη ἀχαριστία. Μένοντας κοντά του στὸ Παρίσι, κατώθωσε πάντοτε νὰ κρύβῃ τὰ αἰσθήματά της αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀργότερα, —μόλις ἡ τύχη ἄρχισε νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸν Ναπολέοντα—δὲν ἐδίσταση νὰ ἐκδηλώσῃ μὲ τὸν θρασύτερο τρόπο.

Μετὰ τὴν ἀτυχῆ ἔκβασι τῆς ἐκστρατείας τῆς Ρωσσίας κι' ὁ Ναπολέων βρισκόταν πειὰ ἐξόριστος στὴ νῆσο Ἔλβα, ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν καὶ πάλι γιὰ τὴ γυναῖκα του. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῆ ὅτι ἡ Μαρία-Λουΐζα εἶχε προσχωρήσει στοὺς ἐχθρούς του. Τῆς ἔγραφε ταχτικὰ γράμματα ἐκτενῆ, γεμᾶτα λατρεία καὶ ἀφοσίωσι, ἀλλὰ καμμιὰ ἀπάντησι δὲν ἐλάβαινε στὰ τόσα του γράμματα. Καὶ φαντάζονταν τότε ὁ μεγάλος ἐξόριστος πὼς θὰ τὴν ἐπιτηροῦσαν αὐστηρὰ τὴ γυναῖκα του, καὶ ὄχι μονάχα δὲν θὰ τὴν εἶχαν ἀφήσει νὰ τὸν ἀκολουθήσει στὴν ἐξορία του, ἀλλ' οὔτε κἀν νὰ τοῦ γράψῃ...

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ μάθῃ τὴν πικρὰ ἀλήθεια ὁ Ναπολέων. Ἡ Μαρία-Λουΐζα τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει ὁριστικά, τὸν εἶχε λησμονήσει κιόλας. Μετὰ τὴν ἐξορία του καὶ τὴν κατάληψι τοῦ Παρισιοῦ ἀπὸ τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα, ζήτησε νὰ...παρηγορηθῆ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Αὐστριακοῦ ἀξιωματικοῦ κόμητος Νέιππεργ!

Ὁ ρόλος της, ὡς αὐτοκρατείρας τῶν Γάλλων, εἶχε πειὰ τελειώσει. Ὁ πατριωτικός της πόθος εἶχε ἐκπληρωθῆ!...

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ R. JAKSON

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣ

Ὁ ρεπόρτερ Χάρρυ Γκοὺντ συνωμιλοῦσε ἐπὶ μισὴ ὥρα μὲ τὴν χορεύτριαν Μόνα Ντήερ. Ἐξαντλοῦσε ὅλη τὴν πειστικότητά του γιὰ νὰ πάρῃ τὴν συγκατάθεσί της στὸ ὡραῖο του σχέδιο.

— Μὴ νομίζετε, δεσποινίς, ὅτι θὰ κάνουν κακὴ ἐντύπωσι ἡ φαντασιόδεις ἱστορίες ποὺ θὰ δημοσιεύσω γιὰ σᾶς. Οἱ φίλοι σας γνωρίζουν τὸν χαρακτῆρα σας. Τὸ κοινόν; μπᾶ! Οὔτε νὰ σᾶς μέλλῃ γι' αὐτό! Εἶνε ἕνα κοπάδι χῆνες ποὺ ἀνοίγουν τὸ στόμα μόνον ὅταν τὴς πλησιάσει κανείς. Ἂς τὴς πλησιάσωμε. λοιπὸν, ἀφοῦ εἶνε ἀβλαβεῖς!

—Ναί, ἀλλὰ ἀνοίγουν τὸ στόμα!

—Δὲν βαρυέσθε! Θὰ τρέχουν νὰ σᾶς βλέπουν, θὰ μιλοῦνε γιὰ σᾶς, θὰ κακολωσσοῦν! Ἀλλὰ κατὰ βάθος, δὲν θὰ πιστεύουν οὔτε τὰ μισὰ ἀπὸ κεῖνα ποὺ θὰ λέγουν.

Ἡ Μόνα Ντήερ ἀπήντησε.

—Σᾶς ἀφήνω ἐλεύθερο νὰ γράψετε ὅτι θέλετε γιὰ μένα, κύριε Χάρρυ. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ κρατήσετε κάποιο μέτρο...

—Μὴν ἀνησυχεῖτε δεσποινίς. Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἰδῆτε τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων νὰ περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο σας μὲ τὰ συμβόλαια στὰ χέρια!

Καὶ ὁ ρεπόρτερ Χάρρυ Γκοὺντ ἐδημοσίευε κάθε τόσο, τὰ πειὸ ἀφάνταστα πράγματα γιὰ τὸν χαρακτῆρα, τὰ καπρίτσια καὶ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς χορευτρίας Μόνας Ντήερ.

Σὲ τρεῖς μῆνες, ἡ ἀφανὴς χορευτριούλα ἔγινε παγκόσμιος. Ὁ κόσμος μιλοῦσε γι' αὐτὴν, ἐπέκρινε ποικιλοτρόπως τὶς τολμηρὲς πράξεις της...καὶ ἔτρεχε νὰ τὴν δῇ στὸ θέατρο.

Σὲ δυὸ χρόνια, ἡ Μόνα,—ἔτσι τὴν ὠνόμαζε πλέον τὸ κοινὸν—ἦτο περιζήτητος στοὺς θεατρικοὺς κύκλους. Οἱ διευθυνταὶ τῆς διεξεδίκουν προσφέροντες μεγάλους μισθούς: ξεύρετε τί σημαίνει ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἐπιθέτου μιᾶς ἀρτίστας; Δὲν ὑπῆρχε πλέον Μόνα Ντήερ. Ὑπῆρχε Μόνα! Δηλαδὴ μιὰ χορεύτρια δημοφιλής. μιὰ χορεύτρια ποὺ εἶχε τὴν ἀποκλειστικὴ προτίμησι τοῦ Λαοῦ.

Καὶ ὁ Χάρρυ Γκοὺντ διαρκῶς δημοσίευε γι' αὐτὴν—εἰς βάρος της, βέβαια, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ὠφέλειαν ἀμφοτέρων...

Μιὰ μέρα—ἦταν Παρασκευὴ,—περνώντας ἀπ' τὸ σπίτι της σταμάτησε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ ἀνταλλάξῃ δυὸ λόγια μαζύ της.

Ἡ Μόνα ἦταν κάπως κακοδιάθετη. Τοῦ προσέφερε τσάϊ κι' ἐκάπνισαν δυὸ τρία τσιγάρα.

—Ξεύρεις, Μόνα—εἶπε μιὰ στιγμὴ ὁ Χάρρυ, αὐτὸς ὁ αἰδεσιμώτατος Ἔνουαρντ Τζόνς, ἐξακολουθεῖ νὰ καταφέρεται ἐναντίον σου σὲ κάθε κήρυγμά του!

—Ἄ, τὸ κτῆνος!

—Μὴ τοῦ κρατᾶς κάκια, γιατὶ γίνεται, ἄθελα, ὁ καλλίτερος διαφημιστής σου. Τούλάχιστον οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς θεοσεβεῖς ἀκροατάς του, ἔρχονται νὰ σὲ δοῦν στὸ θέατρο μόλις ἀκούσουν αὐτὰ ποὺ λέγει γιὰ σένα.

—Ἂν πήγαινα νὰ τὸν ἀκούσω μιὰ μέρα;

—Τί ἰδέα! Οὔτε νὰ τὸ σκέπτεσαι κἄν!

— Μπᾶ, καὶ γιατί;

—Λένε ὅτι σὲ κατηγορεῖ τρομερὰ, ὑπερβάλλων ὅσο μπορεῖ ἐκεῖνο ποὺ διαβάζει γιὰ σένα στὸν τύπο!

—Ἔ, τότε, πρέπει νὰ πάω ἀφεύκτως νὰ τὸν ἀκούσω! Ἄ! θυμήθηκα! Σήμερα εἶνε Παρασκευή! Τὸ βράδυ, στὰς ἑπτὰ, ὁ αἰδ. Ἔντουαρτ Τζὸνς κηρύττει τὸν θεῖον λόγον στὴν Μητρόπολι τῆς πλατείας Βικτωρίας! Εἶνε ἡ ὥρα ἐξ! Ἔχομε τὸν ἀπαιτούμενο καιρό.

—Εἶσαι τρελλή, Μόνα; Τί γυρεύεις ἐσὺ σὲ τέτοια μέρη;

—Θὰ πάω! Θὰ πάω! φώναξε μὲ πεῖσμα ἡ

—Χάρρυ, τοῦ εἶπε, νὰ γράψῃς κῦριο τὰ χειρότερα πράγματα γιὰ μένα.

χορεύτρια...Ἂν θέλῃς νὰ μὲ συνωδεύσῃς, καλά. Ἀλλοιῶς, θὰ πάω μόνη!

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, τὸ αὐτοκίνητο τῆς Μόνας σταματοῦσε σὲ μιὰ πάροδο τῆς πλατείας Βικτωρίας. Ἡ Μόνα μαυροφορεμένη,—ἔτσι εἶχε ἀπαιτήσει ὁ Χάρρυ, ἐμπαινε σὲ λίγο στὴν Μητρόπολι, συνοδευομένη ἀπ' αὐτόν.

❁

Δὲν ἀργοποροῦμε στὰ λόγια τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ἔντουαρδ Τζὸνς. Ἀλλὰ ὁ διάσημος ἱεροκήρυξ, παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα του, ἀχράτητος στὴν ἐπιθυμία του, ὅπως σώσῃ τὸ πλῆθος ἀπὸ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν, ἐξεφράσθη μὲ τόσην δριμύτητα ἐναντίον τῶν κακοποιῶν θηλυκῶν στοιχείων, ἰδιαιτέρως ἐναντίον τῆς πολυθρυλήτου Μόνας, ὥστε ὅταν ἐτελείωσε τὸ κήρυγμα, ἡ Μόνα, ἀμίλητη, ὠχρὰ, ἄρρωστη πειὰ στηρίχθηκε στὸ βραχίονα τοῦ Χάρρυ γιὰ νὰ φθάσῃ ἕως τὸ αὐτοκίνητό της.

Ὁ ρεπόρτερ, καταλαβαίνοντας τὴν λεπτότητα τῆς καταστάσεως, ἔμεινε σιωπηλὸς, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὴν νέα ἀργότερα.

Ἡ Μόνα ἔμεινε κλεισμένη σπίτι ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα. Ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ οἱονδήποτε ἐπισκέπτη, καὶ αὐτὸν τὸν Χάρρυ ἀκόμη! Ἔλειψε ἀπὸ τὸ θέατρο, καὶ ὁ διευθυντής του τραβοῦσε τὰ μαλλιά του.

Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος προσεκάλεσε τὸν Χάρρυ. Δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς εἶχε κάνει μὲ τὰς δημοσιεύσεις του.

—Χάρρυ—τοῦ εἶπε μὲ τόνο σταθερό. Ἀπὸ αὔριο θὰ ἀρχίσῃς νὰ δημοσιεύῃς τὰ χείριστα γιὰ μένα. Ἀκοῦς; Τὰ χείριστα! Ὅτι μπορεῖς, ὅτι γεννᾶ ἡ φαντασία σου! Ἂν ὑστερήσῃς, θὰ πάρω ἄλλον ρέπορτερ! Κατάλαβες; Αὔριο ξαναπαίζω στὸ θέατρο!

Ἡ Μόνα Ντήερ—ἡ Μόνα, μᾶλλον, ἦταν ὡς τώρα, στόχος τῆς κακολογίας τοῦ κοινοῦ ... ποὺ ἔτρεχε νὰ τὴν ἰδῇ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως ἡμέρα κατήντησε σκάνδαλον! Κολοσσιαῖον σκάνδαλον! Ὁ κόσμος τὴν ἐθαύμαζε ἀκόμη πειὸ πολύ,—οἱ διευθυνταὶ τῆς ἔδιδαν πολὺ καλλιτέρους μισθούς!

❁

Ἔξαφνα, μετὰ δύο μῆνες, ὁ Χάρρυ, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ τὴν ἰδῇ, ἔμαθε ἀπὸ τὴν ὀδυρομένη καμαριέρα της, ὅτι ἡ χορεύτρια πέθανε τὴν νύκτα, ἔτσι, ἀπρόοπτα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ αἰμορραγία, ὅπως εἶπε ὁ γιατρὸς.

Ὁ Χάρρυ ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς. Ἡ Μόνα, ἀσφαλῶς κατόπιν μεγάλης συγχύσεως, εἶχε προσβληθῆ, ὑπὸ αἰμορραγίας πρὸ δύο μηνῶν. Τῆς εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ ξαναπαίξῃ στὸ θέατρο. Τῆς εἶχα πῆ ὅτι ἂν ἔπαιζε θὰ πέθαινε μέσα σὲ τρεῖς μῆνες! Δὲν μ' ἄκουσε! Τί τρέλλα!

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα, ὁ Χάρρυ, ὕστερ' ἀπ' τὴν ὀλίψι ποὺ τοῦ εἶχε προξενήσει ὁ πρόωρος θάνατος μιᾶς καλῆς φίλης του, ξαναπέφτε στὴ θέλλα τῆς δουλειάς.

Καθισμένος στὸ γραφεῖο του, ἐξεφύλλιζε τὶς ἐφημερίδες γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ βραδυνὸ ἄρθρο του. Ἕνας τίτλος, γραμμένος μὲ μεγάλα γράμματα, ἐπέσυρε τὴν προσοχή του. Διάβασε:

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣ

«Ἡ διαθήκη τῆς διασήμου χορευτρίας Μό» νας ἠνοίχθη χθές. Ἀφήνει ὅλη τὴν πε» ριουσία της στὸν ἀγαπητό ἀραστή της αἰ» δεσιμώτατον Ἔντουαρτ Τζὸνς.»

Οἱ ἔνορῖται τῆς Μητροπόλεως τῆς πλατείας Βικτωρίας, πληροφορηθέντες τὸ γεγονὸς, ὡρμήσαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἱεροκήρυκος καὶ ἔσπασαν διὰ λίθων τοὺς ὑελοπίνακας, ἀπαιτοῦντες τὴν ἄμεσον παύσιν τοῦ στυγεροῦ ὑποκριτοῦ καὶ ἀναιδοῦς πάστορος. Ὁ Ἔντουαρ Τζὸνς ἐπαύθη. Διαμαρτύρεται διὰ τὴν ἀθωότητά του, ὁρκίζεται, ἐπικαλεῖται—ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ τὴν κληρονομίαν τῆς ἐρωμένης του,—κληρονομίαν ἡ ὁποία τοῦ χαρίζει 10.000 λίρες καὶ τὸν καταστρέφει γιὰ πάντα!

Ὁ Χάρρυ Γκοὺντ ἄφησε τὴν ἐφημερίδα στὸ τραπέζι του, καὶ μουρμούρισε χαμογελώντας:

— Μπράβο, Μόνα! Σὲ σκότωσε, ἀλλὰ τὸν ἐνίκησες!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΡΩΜΗΩΝ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ!...

Ἡ ζητωκραυγὴ ἄμεσος ἐκδήλωσις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ.—Οἱ γάμοι καὶ ἡ κουμπουριές.—Ὁ ἐνθουσιασμὸς στὸ ποδοσφαιρικὸ μάτς.—Οἱ πράσινοι καὶ οἱ Βένετοι.—Τὸ Φροσάκι, ὁ Ἐπαμεινῶν δας καὶ ἡ γαλαρία.

Ἀπ' ὅλα τὰ ἑλληνικὰ φροῦτα, ἐκεῖνο ποὺ ὡριμάζει εὐκολώτερα καὶ χωρὶς φροντίδας εἶνε...ὁ ἐνθουσιασμός! Ὁ ἀθάνατος ἑλληνικὸς ἐνθουσιασμός !...

Τί τὰ θέλετε ὁ Ρωμηός, ἐνθουσιάζεται μὲ τὸ τίποτε ὅπως καὶ μὲ τὸ τίποτε βλέπει τὸν ἐνθουσιασμόν του ἐξατμιζόμενον.

Ἡ προχειροτέρα ἐκδήλωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τὸ ζήτω!...καὶ ὁ προχειρότερος ὁρισμός...

Ἀλλὰ ἐδῶ χρειάζεται σκέψις :

Τί εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός; Εἶνε ἴσως ἡ στιγμιαία παραφροσύνη ἡ ἐκδηλουμένη λόγῳ ἀφάτου χαρᾶς...εἶνε πιθανῶς ὁ σπινθὴρ μὲ τὸν ὁποῖον αὐταναφλέγεται τὸ φιλότιμο...εἶνε μᾶλλον ἡ παράφορος ἐκδήλωσις τῆς ἱκανοποιήσεως...εἶνε πιθανώτερον, ἡ ἐκχείλισις τῶν αἰσθημάτων, ἡ πλήμμυρα τῆς συγκινήσεως, ἡ ἔκρηξις — τὸ βρῆκα — ἡ ἔκρηξις τῆς ὀβίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐγωϊσμοῦ...εἶνε...εἶνε τέλος πάντων, κᾶτι ἀπὸ ὅλα αὐτά..μπορεῖ...πιθανὸν...δὲν λέμε ὄχι... ἀλλὰ εἶνε ἀσφαλῶς, ἀσφαλέστατα, μία συνήθης παθολογικὴ κατάστασις τοῦ Ρωμηοῦ δικαιολογουμένη πάντοτε, μὲ τὸν πλέον ἀδικαιολόγητον τρόπον.

Τὰ παραδείγματα ἀφθονοῦν:

Πάσχα! θερμόαιμος νεοέλλην καὶ πρὸ παντὸς χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἀγαλλόμενος ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, σκάει στὸν τοῖχο τρία βαρελότα... Καταφθάνει ὁ πόλισμαν.

— Γιατὶ βαρᾶς βαρελότα...

— Εἶνε Λαμπρή, κύριε πόλισμαν... Χριστὸς Ἀνέστη...ἐνθουσιάστηκα...

— Πᾶμε μέσα νὰ σοῦ περάσῃ ὁ ἐνθουσιασμός.

Τὸν πάει «μέσα» καὶ τοῦ περνᾶ.

Γίνεται ἕνας γάμος. Ὁ κουμπάρος ἐξάγει μαυροβουνιώτικο ἀρχαῖον, πυροβολεῖ πεντάκις...

Καταπλέει ὁ πόλισμαν.

—Γιατὶ πυροβολεῖτε ;

—Παντρεύω τὴν ἀδερφή μου κύριε πολιτιμάνε καὶ ὁ κουμπάρος ἀπὸ 'δῶ, στὸν ἐνθουσιασμό του...καταλαβαίνεις...

— Δὲν ξέρετε ὅτι ἀπαγορεύεται;

— Ὄχι περὶ κακίας κύριε πολιτσιμάνε... ἐξηγεῖ ὁ πυροβολήσας, ὁ γαμπρὸς εἶνε ἀξαδερφάκι μου....

Τί φυσικώτερον ; Ἡ νύφη εἶνε ἀδερφὴ τοῦ ἑνός, ὁ γαμπρὸς ἐξάδελφος τοῦ ἄλλου... νὰ μὴν πέσῃ καὶ μία κουμπουριά ;

Ἀλλὰ ὁ πόλισμαν—τί ἀδιάκριτος ἄνθρωπος—ἐπιμένει:

— Γιατὶ ὁπλοφορεῖτε ;

— Εἶμαι μαραγκὸς, κύριε πολιτσιμάνε...

— Λοιπὸν;

—Μοῦ ἔχει χαλάσει ἡ ματσικάπη μου..καὶ ἔχω τὸ ρεβόρβερο...

—Πῶς γίνεται αὐτό...

—Ὅπου θέλω ν' ἀνοίγω μιὰ τρύπα... τὸ πυροβολῶ !

Πρὸ ἡμερῶν εἶχα εὑρεθῆ — ἄγνωστον πῶς παρασυρθεὶς—εἰς μίαν ποδοσφαιρικὴν συνάντησιν. Ἐκεῖ πειὰ νὰ ἰδῆτε τὸν νεοελληνικὸν ἐνθουσιασμὸν ἐν ὅλῃ του τῇ δόξῃ. Εἰς τὴν ἀρχὴ τὰ πράγματα ἦσαν ἥσυχα....Μερικοὶ φουκαράδες κατεγίνοντο εἰς τὸ κέντρον τοῦ γηπέδου νὰ κλωτσάνε ἕνα μεγάλο τόπι, ἀδικαιολογήτως. Προφανῶς θὰ εἶχαν κᾶποιον σκοπὸν, μολονότι ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν

Ἄμεσος ἐκδήλωσις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ

ἐννοήσω. Ἴσως νὰ εἶχαν καὶ προηγούμενα μὲ τὸ τόπι. Πότε—πότε τὴν κλωτσιὰ ἑνὸς τῶν παικτῶν ἀντὶ νὰ τὴν φάῃ τὸ τόπι τὴν ἔτρωγε ἕνας ἄλλος ἐκ τῶν παικτῶν. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι αὐτὸ μὲ ἐπείραζε ἀλλὰ σκεφθεῖς ὅτι ἀφοῦ ἐκεῖνος ποὺ ἔτρωγε τὴν κλωτσιὰ δὲν ὀμλοῦσε, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ὀμιλήσω ἐγώ...Γύρω ἀπὸ τὸ γήπεδον χιλιάδες κόσμου συνωθοῦντο γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὸ θέαμα, ἄλλοι καθιστοί, ἄλλοι ὀρθοὶ καὶ ἄλλοι καβάλλα στοὺς καθιστούς.

Μιὰν στιγμὴν τὸ ἤμισυ τοῦ πλήθους παραφρονεῖ :

— Γκὸλ!... Ζήτω...Γκὸλ...

Ἐνθουσιασμός! Ἐνθουσιασμὸς ἀπερίγραπτος...Μπροστά μου ἐκάθητο ἕνας ἀνθρωπάκος μάλλον φιλήσυχος. Αὐτὸς δὲν ἐφώναξε τίποτε. Ἠρώτησα γιατὶ φωνάζουν. Ὁ διπλανός μου μὲ προσέβλεψε περιφρονητικῶς καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἔκαμαν γκὸλ οἱ πράσινοι...

—Καὶ οἱ Βένετοι ;

— Ποιοὶ Βένετοι ;

—Συγγνώμην...θυμήθηκα τοὺς Πρασίνους καὶ τοὺς Βενετοὺς τοῦ Βυζαντινοῦ Ἱπποδρόμου....

—Τοῦ ἀρέσει τὸ Ἱπποδρόμιο; ἠρώτησε μία κυρία παραπλεύρως....

— Καλὲ εἶνε τρελλός...

Ἐπὶ τέλους ἐδέησε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ἕνας ὄλλος χριστιανὸς πόθεν ὁ μέγας ἐνθουσιασμὸς: τὸ τόπι κατὰ λάθος εἰσῆλθε εἰς τὸ τέρμα....

—Εἶνε τὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος; ἠρώτησα. Ἀὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ὁ ἄλλος ὁ Χριστιανὸς ἔκλεισε τὸ ἕνα μάτι εἰς τὸν διπλανόν του—ἐνῷ συγχρόνως τοῦ ἔκαμε ἀρκετὰ σαφὲς κίνημα διὰ στριψίματος τῶν δακτύλων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀγὼν ἐσυνεχίζετο. Ὁ ἤμπροσθέν μου ἥσυχος ἀνθρωπάκος ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἥσυχος, ὅτε αἴφνης... Θεὲ καὶ Κύριε !...

—Γκὸλ! ...Γκὸλ!... ἀντήχησαν νέαι κραυγαί. Ἐτρόμαξα... Ὁ ἀνθρωπάκος ὁ ἥσυχος καὶ καλὸς περὶ τοῦ ὁποίου εἶχα σχηματίσει ἀρίστην ἰδέαν, ἠγέρθη αἰφνιδίως καὶ ἐπέταξεν ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ τὴν ὀμπρέλλα του εἰς τὸ μέσον τοῦ γηπέδου. Τὸ πλῆθος ἐμαίνετο...Διάφορα ὀνόματα διεσταυροῦντο εἰς τὸν ἀέρα.

—Μπράβο Τσολίνα...μπράβο Μυγιάκη....

—Ζήτω καὶ τοῦ Μπαλτάση!...

Πρώτην φορὰν ἔβλεπα τοιοῦτον ἐνθουσιασμόν. Ἐσκέφθην ἀσυναισθήτως τὴν περίπτωσιν—τὴν ἀναφέρουν αἱ φρενολογίαι—τῆς ὁμαδικῆς παραφροσύνης...Δὲν ἐτρόφβασα νὰ τὴν σκεφθῶ καλὰ, καλὰ καὶ βλέπω τὸν ἐμπροσθέν μου ἥσυχον ἀνθρωπάκον τὸν μεταβληθέντα αἴφνης εἰς μεθυσμένον Σειληνὸν νὰ πετᾷ καὶ τὸ καπέλλο του εἰς τὸ γήπεδον καὶ νὰ ἁρπάζῃ καὶ τὸ δικό μου γιὰ νὰ μὴ μείνῃ παραπονεμένο...

—"Ας τὸ καπέλλο κάτω...τοῦ λέγω.

—Γκὸλ, μοῦ ἀπαντᾶ !

—Βρὲ ἄσε τὸ καπέλλο...

Εἶχεν ἐνθουσιασθῆ ὁ ἄνθρωπος! Εἶχεν ἐνθουσιασθῆ μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀκράτητον, πραγματικὸν, ἑλληνικώτατον. Καὶ δὲν τοῦ ἔφθανε ἡ ὀμπρέλλα του καὶ τὸ καπέλλο του, ἐννοοῦσε νὰ πετάξῃ καὶ τὸ ἰδικό μου τὸ καπέλλο ἴσως γιὰ νὰ μοῦ μεταδώσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του...Εὐτυχῶς μὲ ἔσωσαν οἱ δύο διπλανοί μου. Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος τοῦ ὑπέδειξαν διὰ σχημάτων καὶ βλεμμάτων καὶ νευμάτων ὅτι δὲν ἤμουν ἀπολύτως ἰσορροπημένος. Καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, μὲ ἄφησε ἥσυχον!

Εἴδατε λοιπὸν τί καταστροφὰς εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ ἑλληνικὸς ἐνθουσιασμός.

Αἱ προχειρότεραι ἐκδηλώσεις τῆς παραφροσύνης αὐτῆς, εἶνε αἱ ἑξῆς :

— Νὰ μᾶς ζήσῃς!....

—'Εσένα θέλουμε !...

Καὶ ἄλλη μία, ἡ ὁποία ὅμως ἐκφωνεῖται μόνον ἐν ἐξ ἐξάλλῳ καταστάσει :

—Λόοογοοο!...

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιφωνήματα, μονολεκτικὰ ἢ μή, ἔχουν παραχθῆ εἰς στιγμὰς ἐνθουσιώδους ἑλληνικῆς ἐξάρσεως, εἰς στιγμὰς ἀκαταβλήτου ἱκανοποιήσεως, αἱ ὁποῖαι πάλιν γεννῶνται ἐκ πολιτικῶν ἀφορμῶν. Ὁ Ἕλλην εἶνε ἐκ φύσεως ἐνθουσιώδης καὶ ζητωπόλεμος. Ἀρκεῖ μία ἐλαχίστη ὑπόσχεσις τοῦ ὑποψηφίου βουλευτοῦ διὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ διατόρους ζητωκραυγὰς.

—Ἐέ μας τίποτε, Κύριε Ὑποψήφιε...

—Εὐχαρίστως... τὸν χειμῶνα θὰ κατεβάζω τὸν ἥλιο χαμηλότερα νὰ ζεσταινόμαστε....

—Ζήτω καὶ τοῦ ἥλιου!...

Καὶ ὁ νεοέλλην δονεῖται, πάλλεται ὁλόκληρος ἀπὸ ἐνθουσιασμόν.

Ἄλλο εἶδος ἐνθουσιασμοῦ εἶνε ὁ θεατρικός. Αὐτὸς ἔχει, φυσικώτατα, καὶ ἄλλον τρόπον ἐκδηλώσεως. Τὰ χειροκροτήματα; Ὄχι! Αὐτὸ εἶνε μία συνηθεστάτη ἔκφρασις τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ θεατοῦ καὶ ἀπονέμονται μὲ σχετικὴν ἠρεμίαν καὶ κᾶποιον πολιτισμόν, ἀπευθυνόμενα εἴτε πρὸς τὸν ἠθοποιὸν διὰ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν, εἴτε εἰς τὸν συγγραφέα διὰ τῆς ἐξυπνάδας. Δὲν πρόκειται περὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἀλλὰ ὅταν τὸ Φροσάκι εἰς τὴν σκηνὴν συναντήσῃ τὸν «Ἐπαμεινώντα τὸν ἀγαπητικὸ ποῦ τῆς τὰ μασσάει μέχρι φράγκο...» καὶ ὅταν ὁ Ἐπαμεινώντας εἰπεῖ εἰς τὸ Φροσάκι... «...δύο κουβέντες ἐμπορικές...» τότε τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Τὰ χειροκροτήματα τῆς ἱκανοποιήσεως, αἱ ζητωκραυγαὶ καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἀποσύρονται καὶ παραχωροῦν τὴν θέσιν των εἰς τὸ εὐγενέστατον καὶ θεατρικώτατον:

—'Ὁλοοο !...

Αὐτὸς εἶνε ὁ πλέον ἔκρυθμος θεατρικὸς ἐνθουσιασμός. Αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν, αὐτὴν τὴν ἐξάλλον κραυγὴν χρησιμοποιεῖ ὡς μέτρον ὁ καλλιτέχνης—τί λόγος!...—καὶ ἂν δὲν ἀκούσῃ τὸ «ὅλοοο!...» τῆς γαλαρίας πηγαίνει παραπονεμένος εἰς τὸν συγγραφέα καὶ διαμαρτύρεται:

—Ἐμένα δὲν μοῦ ἐδώσατε καλὰ νούμερα...

—Πῶς τὸ ἐκαταλάβατε; ἐρωτᾶ ὁ νέος Ἀριστοφάνης.

—Δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν γαλαρία οὔτε ἕνα «ὅλο!...»

Εἶνε τὸ ἄπαντον τοῦ θεατρικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἠθοποιὸς ποῦ δὲν προκαλεῖ τὰς ἀνάρθρους καὶ ἀγρίας κραυγὰς τῆς γαλαρίας, δὲν εὑρίσκει εὔκολα θέσιν εἰς τοὺς θιάσους.

⁂

Αἱ μεγαλύτεραι ἀποφάσεις λαμβάνονται—εἰς τὴν Ἑλλάδα πάντοτε—εἰς στιγμὰς ἐνθουσιασμοῦ. Ὅταν ἡ χορδὴ τοῦ αἰσθήματος ὑφίσταται κραδασμὸν ἀσυνήθη, ἡ λῆψις καὶ τῆς σοβαρωτέρας ἀποφάσεως, δὲν εἶνε ζήτημα εἰ μὴ, ἑκατοστοῦ τοῦ δευτερολέπτου. Παραδείγματος χάριν, μέσα εἰς τὴν ταβέρνα στὸ κέφι τραγουδεῖ ὁ Ξενοφώντας. Ἡ παρέα ἐνθουσιάζεται· κᾶποιος προτείνει:

—Παιδιά, τὰ σπάμε ;

Πρὶν τελειώσει τὴν πρότασιν, πέντε ποτήρια καὶ δύο κάδδα θρυμματίζονται. Εἶνε ἀπὸ ἐνθουσιασμόν; Ἀσφαλῶς, ἀλλὰ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν παθητικὸν, καλούμενον ἄλλως: μεράκι. Συνεννοήθημεν.

Αὐτὸ τὸ μεράκι, ὁ παθητικὸς δηλαδὴ ἐνθουσιασμὸς μᾶς φέρει πολλάκις εἰς ἀδιέξοδον.

—'Αδερφέ μου, τὴν εἶδα καὶ μερακώθηκα.. θὰ τὴν πάρω.

— Βρὲ Κώστα...δὲν εἶνε γιὰ σένα αὐτή.

— Θὰ τὴν πάρω...

— Βρὲ ἀμάν.

Καὶ τὴν πέρνει. Μετὰ μιὰν ἑβδομάδα τὴν ξυλοφορτώνει—ἐξ ἐνθουσιασμοῦ—μετὰ ἕνα μῆνα, τὴν χωρίζει...

Φίλος δικηγόρος τὴν ἔπαθε τελευταίως κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, τὴν εἶδε, ἐνθουσιάστηκε...καὶ τὴν πῆρε αὐθεσπερεί, τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦτο μετανοημένος. Ἤθελε νὰ χωρίσῃ.

—Μὰ καλά, τοῦ εἶπανε οἱ φίλοι. Χθὲς τὴν ἐπῆρες...

— 'Επάνω στὸν ἐνθουσιασμό μου...τώρα δὲν τὴν θέλω...

Αὐτὸ εἶνε τὸ φροῦτο ποῦ ὡριμάζει εὐκολώτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα στὸ Ρωμέϊκο, αὐτὸς εἶνε ὁ Ἑλληνικὸς ἐνθουσιασμός, ὁ ἀκράτητος, ὁ ἔξαλλος, ὁ παράφορος, ὁ περαστικός.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΦΟΝ - ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Ὁ περίφημος ἀστυνομικὸς τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν.—Πῶς κατώρθωνε νὰ ἐξοικονομῇ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἐχρειάζοντο.—Ἕνα ἔξυπνο κόλπο, τὸ ὁποῖο ἐὰν ἀπετέλμα ἄλλες, ἀσφαλῶς ὁ Φὸν Κολοκοτρώνης θὰ τὸν συνελάμβανε.

Οἱ παληοὶ Ἀθηναῖοι θὰ θυμοῦνται ἀκόμη ἕνα κουτσό, κοντὸ καμπουριασμένο ἀνθρωπάκι ποὺ ἄκουε σὰν δοξασμένο ὄνομα Θεοδωράκης Κολοκοτρώνης καὶ ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κακοποιῶν τῆς πρωτευούσης ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια.

Οἱ ρωμηοὶ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς τὸν ἐκτιμοῦσαν γιὰ τὸ ἀστυνομικό του δαιμόνιο καὶ στὸ πρόσωπό του ἐνεσάρκωναν τὸν ἥρωα τοῦ σὲρ Κόναν Ντόϋλ, τὸν περίφημο γιὰ τὰ ἀστυνομικά του κατορθώματα Σέρλοκ Χόλμς κι' ἦταν περήφανοι ποὺ εἶχε κι' ἡ Ἑλλὰς ἕναν τέτοιον.

Μὰ ὁ φὸν Θεοδωράκης Κολοτρώνης ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποῦ δὲν ἐργάζονται παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἰδέα ἤτανε, πάντα ἀδέκαρος καὶ γιὰ νὰ βρίσκῃ λεπτὰ ὅταν καμμιὰ φορὰ τοῦ χρειάζονταν σκάρωνε διάφορες φάρσες εἰς βάρος ἐκείνων ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν κ' εἶχαν μεγάλη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν.

Ἔτσι κάποτε τοῦ ἔτυχε νὰ χρειαστῇ ὁλόκληρες 450 δραχμὲς γιὰ νὰ ταξειδέψῃ στὴ Γερμανία, μὰ ποὺ νὰ τὴς βρῇ;...

Σκέφθηκε, ξανασκέφθηκε κι' ἐπὶ τέλους κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ στὴ φαντασία του ἕνα ὁλόκληρο σχέδιο ποὺ θὰ τὸ ξήλευε κι' ὁ καλλίτερος σύγχρονος λωποδύτης, καὶ ποὺ θὰ τοῦ ἔξησφάλιζε σὲ διάστημα ὀλίγης ὥρας ἀκόπως καὶ ἀτόκως τὰ λεπτὰ ποὺ εἶχε ἀνάγκη.

..Κουτσῶντας καὶ...λιγιώντας κατέβηκε στὶς «πιάτσες» τῶν ἀμαξάδων κι' ἄρχισε τὴ ...μηχανή:

—Καλὴ μέρα κὺρ Θεοδωράκη.

—Καλή σου μέρα παιδί μου.

—Κάτι ἀπ' ἐδῶ;

—Ναί, μιὰ σπουδαῖα δουλειά, δὲ ξέρεις ἐσύ;.... Μ' ἄκουσε με. Αὔριο κατὰ τὰς 6 τὸ πρωῒ θὲ περάσῃς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ... τάδε νὰ πάρῃς τὴν κυρίαν...δεῖνα. Πρόσεξε ὅμως μὴ δὲ πᾶς καὶ μοῦ χαλάσεις τὴ δουλειά!...

—Παιδιὰ εἴμαστε τώρα κὺρ Θοδωράκη μου, γίνονται τέτοια πράγματα; ἀφοῦ τὸ λέει ἡ ἐξοχότης σου μπορῶ νὰ μὴν...ὑπακούσω;

—Τέλος πάντων, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὅμως δῶσε μου κι' ἕνα «καπάρο».

—Γι' αὐτὸ στεναχωριέσαι; ἄκου λέει! δέκα, ὄχι ἕνα!...Μὰ δὲ μοῦ λές;...τὸ ἀγώϊ εἶνε μακρυά ;....

—Ὄχι καὶ πολὺ κὺρ Γεώργη μου, νὰ ἤσαμε τὸ Ξηροτάγαρο...

—Ἄ! ἔτσι; νὰ, τότε πάρε ἕνα τάλλαρο...

— Σύμφωνοι λοιπόν. Αὔριο στὰς 6 στὴ θέσι σου. Γειά σου τώρα.

—Δὲ μοῦ λὲς κὺρ Θεοδωράκι, συγγνώμης, διηλαδὴ, ἀλλὰ τὸ καπάρο ἀπὸ ποιὸν θὰ τὸ πάρω αὔριο ;

—Τὸ καπάρο! ἄ! ναί, ἀπὸ τὴν κυρία... δεῖνα ἀδερφέ, σ' αὐτὴν θὰ τὸ δώσω!...

Ἔτσι μὲ τὸ πρῶτο τάλληρο στὴ τσέπη ὁ φὸν Θεοδωράκης Κολοκοτρώνης χαιρετησε τὸ πρῶτο θῦμα του, τὸν ἀμαξᾶ Γεώργη Βασιλικόπουλο, τὸν ἐπιλεγόμενον...Πατρινὸν καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀφοῦ πῆρε σειρὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐκάλυψε τὸ ποσόν.Καὶ τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Τὸ ἄλλο πρωῒ οἱ ἀμαξάδες ἀφοῦ χτύπησαν τὶς πόρτες τῶν..τάδε γιὰ νὰ πάρουν τὰς κυρίας...δεῖνα καὶ κατάλαβαν τὴ φάρσα τοῦ... Θοδωράκη ἤτανε ὅλοι ἀπαρηγόρητοι.

Ὁ Τάσσος, ὁ Ἀργίτης, ποὺ ἔδωσε μόνο μιὰ δραχμὴ—γιατὶ ὅταν τὸν βρῆκε ὁ φὸν Κολοκοτρώνης εἶχε εἰσπράξει 444 δραχμὲς καὶ τοῦ χρειαζόταν μία ἀκόμη—γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του εἰς βάρος τῶν συναδέλφων του.

—Τί σοῦ κάνανε Γωγάκη μου καὶ μοῦσαι λυπημένος; ἔλεγε γελῶντας πονηρὰ στὸ συνάδελφό του τὸν Γεώργη τὸν Πατρινὸ ποὺ ἦταν πῦρ καὶ μανία ἐναντίον τοῦ ἀστυνομικοῦ.

—Ἀκοῦς φίλε μου τὸν ἀφιλότιμο, τοῦ ἔδωσα ὁλόκληρο τάλληρο κι' ἔμεινα δίχως «τσεντέζιμο»... ποῦ νὰ τὸ ξέρα ὁ κακομοίρης νὰ κρατήσω τοὐλάχιστον κανένα «μονὸ» γιὰ τὴ ρετσίνα..."Ας εἶναι ὅμως, εἶναι καλὸς καὶ τίμιος ὁ «κουτσὸς» καὶ μιὰ μέρα θὰ μᾶς τὰ δώσῃ....

Πέρασαν, μέρες, μῆνες, ἀπὸ τότε κι' ὁ Θοδωράκης δὲν φάνηκε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ «λιανά». Οἱ ἀμαξάδες ἄρχισαν νὰ τὸ ξεχνοῦν πειὰ ὅταν ἕνα πρωῒ σὰ φάντες μπαστοῦνι κουτσῶντας καὶ λιγιώντας πάλι ὁ φὸν Θεοδωράκης Κολοκοτρώνης γύριζε τὶς «πιάτσες» τῶν ἀμαξάδων καὶ μοίραζε λεφτά.

—Ξέρετε βρὲ παιδιά, μοῦτυχε μιὰ ἀνάγκη νὰ κάνω ἕνα ταξεῖδι καὶ δὲν εἶχε δεκάρα, ἐξοτε τώρα σεῖς ἀπὸ φτώχια...τώρα ὅμως δόξα τῷ Θεῷ...

Κι' οἱ ἀμαξάδες γελοῦσαν μὲ τὴ καρδιά τους. Ἀκόμη καὶ τώρα ὅσοι ζοῦνε καὶ τὸ θυμοῦνται καμμιὰ φορὰ γελοῦν...

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὑπὸ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΡΩΜΑ

Μόλις ὁ Ἀντρὲ Ὀρνιὲ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν Τράπεζα ποὺ ἐργάζετο ἔπερνε ἕνα ταξὶ κ' ἔτρεχε στὸν κῆπο τοῦ Τουλερί. Μὲ γρήγορο ὅβιμα διέσχιζε τὴν μεγάλη ἀλλέα, καὶ δυὸ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα συναντοῦσε ἐκεῖ τὴν Λουσιὲν Γκατιὲρ, ποὺ ἐργάζοταν σ' ἕνα βιβλιοπωλεῖον ἐκεῖ κοντὰ κ.' ἐπέστρεφε ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ὁ νέος τὴν χαιρετοῦσε, ἐκείνη κοκκίνιζε λίγο, σταματοῦσε καὶ κουβέντιαζε τρία τέσσερα λεπτά. Μία φορὰ ὁ Ἀντρὲ ἀπεφάσισε νὰ σταθῇ νὰ τὴν περιμένῃ.

Ἀλλ' ἐκείνη μόλις τὸν εἶδε ποὺ ἐστέκετο καὶ τὴν ἐπερίμενε σοβαρεύτηκε, πέρασε χωρὶς νὰ σταθῇ μ' ἕνα ψυχρὸ χαιρετισμὸ καὶ τὴν ἐπομένη φορὰ ποὺ τὸν συνήντησε τοῦ εἶπε :

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ ξανακάμετε αὐτὸ ἄλλη φορά. Πρῶτον γιατὶ ἕνας ἄνδρας ποὺ κάθεται καὶ περιμένει εἶνε γελοῖος, κ' ὕστερα ἐκθέτει ἐκείνην ποὺ περιμένει.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της. Ἐὰν ἡ Λουσιὲν ἀργοπορεῦσε πέντε λεπτὰ ἡ συνάντησις ἐματαιοῦτο. Κατάλαβε ὅτι τὸν ἀγαποῦσε τὴν ἡμέρα ποὺ δῆθεν μὲ ἀδιαφορία τὸν ρώτησε τὴν ὥρα καὶ κανόνισε τὸ ρολογάκι της σύμφωνα μὲ τὴν δική του ὥρα. Ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα συναντιόνταν καθημερινῶς στὸ Τουϊλιερὶ. Μιὰ μέρα μάλιστα ποὺ ἐκεῖνος ἀργοπόρησε λιγάκι ἀπὸ τὸν πολὺ συνοστισμὸ τοῦ δρόμου, τὴν εἶδε ἀπὸ μακρὺὰ νὰ προχωρῇ σιγὰ-σιγά.

— Μοῦ ἔρχεται νὰ φιλήσω τὰ ποδαράκια σας ποὺ περπατοῦσαν τόσον σιγά, τῆς εἶπε μόλις συναντήθηκαν.

— Ἤθελα νὰ σᾶς δῶ σήμερα.

—Τί καλὴ ποὺ εἶσθε...

—Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ξαναπερνᾶτε ἀτ' ἐδῶ.

—Μὰ τί κακὸ κάνουμε ;

—Αὐτὴ εἶν' ἡ φράσις ποὺ φέρνει ὅλες τὲς καταστροφές.

—Μὰ δὲν εἶμαι ἄγνωστος γιὰ σᾶς. Γνωρίσθήκαμε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, κ' ἡ σύστασις ἔγινε καθ' ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς τύπους.

—Ναὶ αὐτὸ τὸ ξεύρω. Ἄλλως τε ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ μόνον τὴν μητέρα μου ποὺ ἔχει ἐμπιστοσύνην σὲ μένα καὶ μ' ἀφήνει ἐλευθέρα νὰ κάμω ὅ,τι θέλω.

—Λοιπὸν; Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω ὑποχρεώσεις, οἱ γονεῖς μου μοῦ ἔχουν δώσει πλήρη ἐλευθερία, κανεὶς στὸ σπίτι μας δὲν ἔχει περιωρισμένες ἰδέες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν παππού μου, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, κι' ὅλοι τρέμουν μπροστά του.

—Τότε θὰ τρέμετε καὶ σεῖς βέβαια;

—Ἔ, ἀπὸ μιὰ παλαιὰ παράδοσι...τὸ κάνω κι' ἐγώ...

—Τότε θὰ εἶνε καλλίτερα νὰ ἀποχαιρετισθοῦμε καὶ νὰ μὴ ξανασυναντηθοῦμε πειά. Δὲν λέγω ὅτι δὲν μ' ἀρέσετε, ἀλλὰ ἔχω κι' ἐγὼ τὸν ἐγωϊσμό μου. Δέχομαι εὐχαρίστως νὰ γίνω γυναῖκα σας ἀλλὰ μαντεύω, ὅτι θὰ εἶνε ἀδύνατον, ὅτι καὶ σεῖς θὰ πανδρευθῆτε, ὅπως ἐγίνετο στὰ 1868 μιὰ νέα ποὺ θὰ τὴν διαλέξῃ ὁ παππούς σας. Δὲν τὸ συζητῶ αὐτό, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ ἐπιδιώξετε ἄλλην συνάντησιν, κ' ἂν τύχει καὶ βρεθεῖτε στὸν δρόμο μου νὰ κάμετε ὅτι δὲν μὲ γνωρίζετε.

Τὸ σούρωπο ἔλουζε τὸ πάρκο μέσα σ' ἕνα ρόδινο ἀτμό. Ἡ κουβέντα τοῦ Ἀντρὲ καὶ τῆς Λουσιὲν ἔπερνε δυσάρεστο τροπή. Ὁ Ἀντρὲ τῆς ἀπήντησε θυμωμένος. Μὲ λόγια μετρημένα καὶ μὲ μεγάλη εὐγένεια ἐκείνη τοῦ εἶπεν ὅτι ἦταν δειλὸς καὶ ἀναποφάσιστος.

Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ δειλινὸ ἦταν τόσο μαγευτικὸ σ' κεῖνο τὸ μέρος, ὁ οὐρανὸς τόσον καθαρὸς, τόσον μεθυστικὴ ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ περπατοῦσαν τόσον ἁρμονικὰ ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον ποὺ τὰ λόγια τους δὲν εἶχαν καμμία σημασία. Ἐξακολουθοῦσαν νὰ μαλώνουν μόνον καὶ μόνον γιὰ ν' ἀκοῦν τὸν ἦχο τῆς φωνῆς των, καὶ καμμιὰ ἄλλη φορὰ δὲν ἦσαν τόσον σιμὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ὅσον τὴν στιγμὴ ποὺ ζητοῦσαν νὰ χωρισθοῦν.

Τὸ σούρουπο ἔλουζε τὸ πάρκο μέσα σ' ἕνα ρόδινο ἀτμό.

—Δῶστε μου διορία ὀκτὼ μέρες.

—Σᾶς δίδω ὅσες μέρες θέλετε.

—Σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ σᾶς συναντήσω ἐδῶ.

— Ἴσως.

—Μὴ λέτε ἴσως, πέτε ναὶ ὁριστικώς, ἂν δὲν θέλετε νὰ σκοτωθῶ ἐμπροστά σας.

Ἡ Λουσιὲν ἀπὸ οἰκογενειακὴ παράδοσι ἐσυχαίνετο τὰ σκάνδαλα ποὺ δὲν εἶχαν ὡς ἥρωας ξένα πρόσωπα. Φοβήθηκε τὴν ἔξαψι τοῦ συντρόφου της, ὑποσχέθηκε νὰ τὸν συναντήσῃ τὴν ὁρισμένη ἡμέρα κ' ἔφυγε βιαστικὴ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ριβολί.

Ὁ Ἀντρὲ ἔφθασε σὰν βόμβα στὸ σπίτι του, μίλησε μὲ τοὺς γονεῖς του, τοὺς διηγήθηκε μὲ δραματικότητα τὸν ἔρωτά του, καὶ τοὺς ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ πανδρευθῇ τὴν νέα ποὺ ἀγαποῦσε. Ὁ πατέρας του ὅμως τὸν ἐξαπέστειλε στὸν παππού του γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ἐκεῖνος.

Ὁ Ἀντρὲ χωρὶς νὰ χάσῃ λεπτὸ παίρνει ἕνα ταξὶ καὶ τρέχει, στὸν παππού του πρὶν χάσει τὸν ἡρωϊσμό του καὶ περάσει ἡ πρώτη ἔξαψις. Ηὗρε τὸν κ. Λεγκορσὲν μόνον στὸ τραπέζι νὰ τρώγῃ.

— Ὡραία ὥρα διαλέγεις, νεαρέ μου, γιὰ νὰ κάμῃς τὰς ἐπισκέψεις σου, καὶ ν' ἀνησυχῇς τὸν κόσμο. Περίμενε νὰ φάγω πρῶτα κι' ὕστερα μοῦ λὲς ποιὸς τρελλὸς ἀέρας σὲ ἔφερε ὡς ἐδῶ.

Ὁ κ. Λεγκορσὲν ἔφαγε μὲ τὴν ἡσυχίαν του, κάπνησε ἕνα πούρο κ' ὕστερα φώναξε τὸν ἐγγονό του νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόθεσίν του. Ὁ γέρω Λεγκορσὲν ποὺ ἐπὶ πενῆντα χρόνια χρηματίσε διπλωμάτης ἤξευρε νὰ κατευνάζῃ τὰς ἐξάψεις τοῦ κόσμου μ' ἕνα ὁλέμα του καὶ γι' αὐτὸ ὅταν ὁ Ἀντρὲ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ εἶχε χάσει τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά του. Κι' ὅταν ἀνέφερε δειλὰ-δειλὰ αὐτοκτονία, ἀπελπισίες κτλ. ὁ γέρος τὸν διέκοψε μὲ ἀνυπομονησία.

— Καλά, καλά, στεῖλε μου αὐτὴν τὴν νέα ἐδῶ, τὴν ἄλλη Δευτέρα στὰς πέντε καὶ θὰ δῶ ἐγώ.

Τὸ εἶπε μὲ τόση ψυχρότητα ποὺ ὁ Ἀντρὲ ἔνοιωσε νὰ τὸν περιλούῃ κρυος ἱδρώς. Μ' ὅλα ταῦτα ὅταν συνήντησε τὴν Λουσιὲν τὴν παρεκάλεσε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ παππού του.

—Εἶνε παράξενο αὐτό. Ἐγὼ δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε, σεῖς μὲ τυραννεῖτε διαρκῶς μὲ τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ γάμου. Καὶ ὅμως μοῦ ζητεῖτε νὰ πάγω νὰ παρακαλέσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν γνωρίζω διόλου.

»Βρίσκετε ὅτι δὲν ἔχω δίκηο; Μὰ τότε λοιπὸν τί σκοπὸ θὰ ἔχει αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις ἂν δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω; Πάντως αὐτὸ εἶνε πολὺ ταπεινωτικὸ γιὰ μένα. Τί θὰ τοῦ πῶ ἐγὼ αὐτοῦ τοῦ κυρίου;

— Τίποτε, θὰ περιμένετε νὰ σᾶς ἐρωτήσῃ ἐκεῖνος.

—Ἄ, ὡραία, ὥστε θὰ ὑποστῶ μία καλὴ ἐξέτασι...πολὺ εὐχάριστο πράγμα αὐτό!

Ἀλλ' ἡ Λουσιὲν ἦτο ἔξυπνο καὶ ἀποφασιστικὸ κορίτσι, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος σὰν γυναῖκα ποὺ ἦταν τῆς ἄρεσαν οἱ περιπέτειες καὶ ἤθελε νὰ βγῇ νικήτρια ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑποψηφιότητα. Δέχθηκε λοιπὸν νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψη καὶ πέρασε ὁλόκληρη τὴν νύκτα γρυπνη, σκεπτομένη μὲ τὶ μέσον θὰ κατορθώνε ν' ἀποκτήσῃ τὴν συμπάθεια τοῦ γέρου. Κατὰ τὰ ξημερώματα ὅμως τῆς ἦλθε ἐξαφνικὰ μιὰ ἰδέα, ποὺ τῆς φάνηκε σὰν νὰ τῆς ἐφώτισε ὅλο τὸ μυαλὸ καὶ τῆς ἐξασφάλισε τὴν νίκην.

Τὴν ἐπομένην τὸ πρωὶ πῆγε σ' ἕνα μεγάλο μυροπωλεῖον καὶ ζήτησε νὰ μιλήσῃ στὸν διευθυντή.

—Εἶμαι καλεσμένη σ' ἕνα χορὸ «κοστιμὲ» εἶπε, ὅπου ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀμφίεσις εἶνε φορέματα ποὺ φοροῦσαν πρὸ 50 ἐτῶν. Ἔγω ἔχω μιὰ τουαλέττα τοῦ 1868, ἕνα στρογγυλὸ μπουκετάκι, κι' ἕνα δαντελλένιο μανδηλάκι, γιὰ νὰ κρατῶ στὸ χέρι μου. Ἐπειδὴ ὅμως θέλω ν' ἀποτελέσω ἕνα τέλειον σύνολον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοῦ προμηθεύσετε ἕνα μπουκαλάκι ἀπὸ τὸ ἄρωμα ποὺ μεταχειρίζονταν αἱ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας στὸ 1868.

—Εὐκολώτατο πράγμα δεσποινίς, ἀπήντησε ὁ διευθυντὴς. Θὰ σᾶς γεμίσω ἕνα μπουκαλάκι ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς τὸ προσφέρω. Θὰ σᾶς ζητήσω μόνον ὡς ἀντάλλαγμα μιὰ φωτογραφία σας μ' αὐτὸ τὸ κοστούμι καὶ μὲ τὴν ὑπογραφήν σας.

—Ἐὰν μᾶς φωτογραφήσουν θὰ σᾶς τὴν στείλω εὐχαρίστως.

Τὴν Δευτέρα τὴν ὁρισμένην ὥρα, ὁ Ἀντρὲ ὁδηγοῦσε τὴν νέαν στὸν φοβερὸ παππού του.

—Σύ, εἶπε στὸν νέο νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάρι νὰ περάσῃς στὸ ἄλλο δωμάτιον.

Ὁ Ἀντρὲ ὑπήκουσε εὐθύς.

—Ὅσον γιὰ σάς, παιδί μου, συνέχισε ὁ κ. Λεγκορσὲν, ἀποτεινόμενος στὴν Λουσιὲν, νομίζω ὅτι δὲν θὰ σᾶς μάθω τίποτε νέον, ἂν σᾶς πῶ, ὅτι αὐτὸς ὁ νεαρὸς εἶνε ὁλάκας. Ἐλᾶτε ποιὸ κοντὰ καὶ προσέξτε καλὰ αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ.

Ἡ Λουσιὲν πλησίασε καὶ ἔβγαλε τὸ μανδηλάκι της...

Ὁ κ. Λεγκορσὲν εἶχε ἑτοιμάσει αὐτὸ τὸ λογίδριο: «Ἐὰν δὲν ἀφήσετε ἥσυχο αὐτὸ τὸ τρελλόπαιδο, καὶ ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ ἐπιμένετε γι' αὐτὸν τὸν γάμο, ποὺ τὸν βρίσκω γελοίο, νὰ ξεύρετε ὅτι θὰ ἔχετε νὰ λογαριασθῆτε μαζί μου.» Ἀλλὰ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωή του ἐδίστασε... Ἐδίστασε γιατὶ ἕνα παράξενο ἄρωμα γέμισε τὸν ἀέρα, κι' ἔκαμε τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ... Ἕνα ἄρωμα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, λεπτὸ μελαγχολικὸ ποὺ τοῦ ἔφερε στὸ νοῦ του παλαιὲς ἀναμνήσεις. Ποῦ διάβολο, τὸ αἰσθάνθηκα αὐτὸ τὸ ἄρωμα, σκεπτόνταν ὁ παππούς...Ἀ ναὶ ἦταν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ποὺ μεταχειρίζετο ἡ ἀραβωνιαστικιά του, καὶ ποὺ ἀνέπνεε μεθυστικὰ ἐκεῖνος κάθε φορὰ ποὺ ἔσκυβε ἐπάνω της, νὰ τῆς πῇ κανένα γλυκὸ λογάκι τὴν ἐποχὴ τῶν ἀραβώνων των...

Ἡ σιωπὴ παρετείνετο. Τώρα ποὺ ὁ κ. Λεγκορσὲν, ἀνεγνώρισε τὸ ἄρωμα, ἔκαμε μία προσπάθεια καὶ θέλησε νὰ συνεχίσῃ τὸν λόγο ποὺ εἶχε προετοιμάσει. Ἠσθάνετο ὅμως ὅτι δὲν μποροῦσε. Μία συγκίνησις τὸν εἶχε καταλάβει. Ἡ ψυχὴ τῶν παλαιῶν ἀναμνήσεων πετοῦσε γύρω του...Ἡ Λουσιὲν ἦτο χαριτωμένη, ἔτσι χλωμὴ, μὲ τὰ μάτια κατεβασμένα ποὺ συγκρατοῦσαν μὲ κόπο δυὸ δάκρυα ἔτοιμα νὰ κυλίσουν !

—Προσέξτε καλὰ αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ, ψιθύρισε ὁ γέρος: «Σεῖς πρέπει νὰ εἶσθε πιὸ ἔξυπνη καὶ ἱκανὴ ἀτ' ἐκεῖνον. Ἐγὼ σᾶς προτιδαποιῶ, καὶ νίπτω τὰς χεῖρας μου γιὰ τὰς συνεπείας.»

Ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε :

—Τώρα μπορεῖς νὰ ἔλθῃς, ἀνόητε! Εἶδα ὅτι ἤθελα νὰ δῶ. Τὸ θέλημα σου ἔγινε. Καὶ τώρα δρόμο κ' οἱ δυό σας...

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ κ. Λεγκορσὲν, ἔκλεισε τὸ παράθυρό του, τράβηξε τῆς κουρτίνες κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα κ' ἄρχησε ν' ἀναπνέῃ σιγά, πολὺ σιγά, γιὰ νὰ διαρκέσῃ περισσότερον τὸ ἄρωμα, ποὺ τὸν ἄφησε χωρὶς δύναμι, ἐμπρὸς σένα νέο ἔρωτα.

ΑΝΡΙ ΝΤΙΒΕΡΝΟΥΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν τὸν διάσημον Ἄγγλον ποιητὴν Μίλτωνα διατὶ ἕνας βασιλεὺς μπορεῖ νὰ στεφθῇ εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐνῷ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πανδρευθῇ παρὰ εἰς ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν.

—Διότι, ἀπεκρίθη ὁ ποιητής, μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ κανεὶς εὐκολώτερα ἕνα βασίλειο παρὰ μιὰ γυναῖκα !

❁

Τὸν ἴδιον ποιητὴν ἠρώτησε κάποιος φίλος του ἂν σκοπεύῃ νὰ διδάξῃ εἰς τὰς θυγατέρας του ξένας γλώσσας.

—Ὄχι ! ἀπεκρίθη. Καὶ ἡ μία εἶνε πολὺ διὰ τοὺς ἄνδρας των.

❁

Ὁ καρδινάλιος Λεφονταὶν συνήντησε ἕνα βράδυ τὸν διάσημον σατιρικὸν ποιητὴν τῆς Γαλλίας Πιρόν, πολυτελέστατα ντυμένον, παρὸ τὴν συνήθειάν του.

—Αὐτὸ τὸ φόρεμα ὡρισμένως δὲν ἔχει φτιασθῇ γιὰ σέ ! τοῦ εἶπε.

—Πιθανότατα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ποὺ φορεῖτε καὶ σεῖς, πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι δὲν εἶνε φτιαγμένο γιὰ σᾶς !

❁

Ὁ Πιρὸν συνήθιζε νὰ περιπατῇ εἰς τὴ δάσος τῆς Βουλώνης. Μίαν ἡμέραν ἐκάθισε εἰς ἕνα πάγκον τοῦ δάσους εὑρισκόμενον πλησίον ἑνὸς τοίχου. Πολλοὶ ἐκ τῶν διερχομένων ἀπεκαλύπτοντο μπροστά του. Καὶ ὁ ποιητὴς τοὺς ἀντεχαιρέτα, κολακευόμενος ἀλλὰ καὶ κατηλησσόμενος διότι ἦτο τόσον δημοτικός.

Ἐν τούτοις πέρασε καὶ μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία μόλις τὸν ἐπλησίασε ἐγονάτισε μπροστά του καὶ ἤγιασε σταυροκοπουμένη. Ὁ Πιρὸν κατεπλάγη. Ἀλλ' ἡ ἔκπληξίς του διήρκεσε ὀλίγον. Διότι στρέψας εἶδεν ὅτι εἰς τὸν τοῖχον ἦτο κρεμασμένη μιὰ Παναγία, κοντὰ τὴν συνήθειαν τῶν καθολικῶν νὰ τοποθετοῦν εἰς διάφορα μέρη εἰκόνας ἁγίων.

❁

Ὁ Σουΐφτ, ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς τῶν «Ταξειδίων τοῦ Γιουλιβέο», συνήθιζε νὰ λέγῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἄλλον τίτλον παρὰ τοὺς προγόνους των, μοιάζουν μὲ τὴς πατάτες τῶν ὁποίων ὁ καρπὸς εἶνε θαμμένος εἰς τὴν γῆν.

Εἰς τὸν ἴδιον Σουΐφτ ἡ λαίδη Κάρτερεσ, σύζυγος τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἰολανδίας, ἐπαινοῦσε τὸ ὡραῖον κλίμα τῆς Ἰρλανδίας καὶ τὸν ὑγιεινὸν του ἀέρα.

—Ναὶ τὸν ἀέρα νὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τῆς εἶπε ὁ συγγραφεὺς, διότι ἂν τὸ κάθη ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις θὰ μᾶς φορολογήσῃ καὶ τὸν ἀέρα.

❁

Κάποιος φίλος του συνεβούλευε τὸν Σουΐφτ νὰ μὴ σπεύσῃ νὰ δώσῃ γυναῖκα εἰς τὸν υἱόν του, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φθάσῃ εἰς ἡλικίαν ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ σκέπτεται.

—Μὰ ἂν ὁ γιός μου σκέπτεται, ὡρισμένως δὲν θὰ πάρῃ γυναῖκα, ἀπεκρίθη.

❁

Ὁ Ρουσσὼ ἔδειχνε μιὰν ἡμέραν εἰς τὸν Βολταῖρον τὴν «Ὠδήν του τρὸς τοὺς μεταγενεστέρους». Ὁ κακεντρεχὴς Βολταῖρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐχώνευε τὸν ἀντίζηλόν του συγγραφέα, τοῦ παρετήρησε.

—Δὲν πιστεύω ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν διεύθυνσίν της.

❁

Οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ἦταν σωστοὶ ἐφιάλτες διὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶ πατέρα, διότι λύγῳ τῶν χρεῶν του, καθημερινῶς ἐδέχετο τὰς ἐνοχλητικὰς ἐπισκέψεις των. Μίαν ἡμέραν ἕνας φίλος του τοῦ παρουσίασε ἕνα χαρτὶ ἐράνου διὰ τὴν κηδείαν ἑνὸς δικαστικοῦ κλητῆρος.

—Ὅλοι ἐγράφημεν δι' εἴκοσι φράγκα ! τοῦ εἶπε ὁ φίλος του.

—Τότε πάρε σαράντα καὶ θάψετε δυὸ δικαστικοὺς κλητῆρας ! εἶπε ὁ Δουμᾶς.

Ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν τὸν διάσημον Ἄγγλον ποιητὴν Μίλτωνα διατὶ ἕνας βασιλεὺς μπορεῖ νὰ στεφθῇ εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐνῷ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πανδρευθῇ παρὰ εἰς ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν.

—Διότι, ἀπεκρίθη ὁ ποιητής, μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ κανεὶς εὐκολώτερα ἕνα βασίλειο παρὰ μιὰ γυναῖκα !

❁

Τὸν ἴδιον ποιητὴν ἠρώτησε κάποιος φίλος του ἂν σκοπεύῃ νὰ διδάξῃ εἰς τὰς θυγατέρας του ξένας γλώσσας.

—Ὄχι ! ἀπεκρίθη. Καὶ ἡ μία εἶνε πολὺ διὰ τοὺς ἄνδρας των.

❁

Ὁ καρδινάλιος Λεφονταὶν συνήντησε ἕνα βράδυ τὸν διάσημον σατιρικὸν ποιητὴν τῆς Γαλλίας Πιρόν, πολυτελέστατα ντυμένον, παρὸ τὴν συνήθειάν του.

—Αὐτὸ τὸ φόρεμα ὡρισμένως δὲν ἔχει φτιασθῇ γιὰ σέ ! τοῦ εἶπε.

—Πιθανότατα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ποὺ φορεῖτε καὶ σεῖς, πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι δὲν εἶνε φτιαγμένο γιὰ σᾶς !

❁

Ὁ Πιρὸν συνήθιζε νὰ περιπατῇ εἰς τὴ δάσος τῆς Βουλώνης. Μίαν ἡμέραν ἐκάθισε εἰς ἕνα πάγκον τοῦ δάσους εὑρισκόμενον πλησίον ἑνὸς τοίχου. Πολλοὶ ἐκ τῶν διερχομένων ἀπεκαλύπτοντο μπροστά του. Καὶ ὁ ποιητὴς τοὺς ἀντεχαιρέτα, κολακευόμενος ἀλλὰ καὶ καταπλησσόμενος διότι ἦτο τόσον δημοτικός.

Ἐν τούτοις πέρασε καὶ μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία μόλις τὸν ἐπλησίασε ἐγονάτισε μπροστά του καὶ ἤγιασε σταυροκοπουμένη. Ὁ Πιρὸν κατεπλάγη. Ἀλλ' ἡ ἔκπληξίς του διήρκεσε ὀλίγον. Διότι στρέψας εἶδεν ὅτι εἰς τὸν τοῖχον ἦτο κρεμασμένη μιὰ Παναγία, κοντὰ τὴν συνήθειαν τῶν καθολικῶν νὰ τοποθετοῦν εἰς διάφορα μέρη εἰκόνας ἁγίων.

❁

Ὁ Σουΐφτ, ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς τῶν «Ταξειδίων τοῦ Γιουλιβέο», συνήθιζε νὰ λέγῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἄλλον τίτλον παρὰ τοὺς προγόνους των, μοιάζουν μὲ τὴς πατάτες τῶν ὁποίων ὁ καρπὸς εἶνε θαμμένος εἰς τὴν γῆν.

Εἰς τὸν ἴδιον Σουΐφτ ἡ λαίδη Κάρτερεσ, σύζυγος τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἰολανδίας, ἐπαινοῦσε τὸ ὡραῖον κλίμα τῆς Ἰρλανδίας καὶ τὸν ὑγιεινόν του ἀέρα.

—Ναὶ τὸν ἀέρα νὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τῆς εἶπε ὁ συγγραφεὺς, διότι ἂν τὸ κάθη ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις θὰ μᾶς φορολογήσῃ καὶ τὸν ἀέρα.

❁

Κάποιος φίλος του συνεβούλευε τὸν Σουΐφτ νὰ μὴ σπεύσῃ νὰ δώσῃ γυναῖκα εἰς τὸν υἱόν του, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φθάσῃ εἰς ἡλικίαν ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ σκέπτεται.

—Μὰ ἂν ὁ γιός μου σκέπτεται, ὡρισμένως δὲν θὰ πάρῃ γυναῖκα, ἀπεκρίθη.

❁

Ὁ Ρουσσὼ ἔδειχνε μιὰν ἡμέραν εἰς τὸν Βολταῖρον τὴν «Ὠδήν του τρὸς τοὺς μεταγενεστέρους». Ὁ κακεντρεχὴς Βολταῖρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐχώνευε τὸν ἀντίζηλόν του συγγραφέα, τοῦ παρετήρησε.

—Δὲν πιστεύω ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν διεύθυνσίν της.

❁

Οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ἦταν σωστοὶ ἐφιάλτες διὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶν πατέρα, διότι λύγῳ τῶν χρεῶν του, καθημερινῶς ἐδέχετο τὰς ἐνοχλητικὰς ἐπισκέψεις των. Μίαν ἡμέραν ἕνας φίλος του τοῦ παρουσίασε ἕνα χαρτὶ ἐράνου διὰ τὴν κηδείαν ἑνὸς δικαστικοῦ κλητῆρος.

—Ὅλοι ἐγράφημεν δι' εἴκοσι φράγκα ! τοῦ εἶπε ὁ φίλος του.

—Τότε πάρε σαράντα καὶ θάψετε δυὸ δικαστικοὺς κλητῆρας ! εἶπε ὁ Δουμᾶς.

Ὅταν ἐπαίχθη τὸ πρῶτον δρᾶμα του υἱοῦ του ὁ Δουμᾶς ἦτο εἰς τὸ θεωρεῖον, χαίρων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἕνας φίλος του ἐπῆγε νὰ τὸν συγχαρῇ καὶ ὑπονοῶν ὅτι εἰς τὸ ἔργον ὁ πατὴρ ἐβοήθησε τὸν υἱόν, τοῦ εἶπε.

—Ὡρισμένος ἐβάλατε καὶ σεῖς τὸ χέρι σας εἰς τὸ ἔργον αὐτό !

—Βεβαιότατα, ἀπεκρίθη ὁ Δουμᾶς πλαίσι, ἐγὼ ἔφκιασα τὸν συγγραφέα του.

❁

Ὁ ποιητὴς Μαλέρμπ, ἄθεος, ἔδιδεν ἐντούτοις ἐλεημοσύνας. Μίαν ἡμέραν ἕνας ἐπαίτης ἀφοῦ ἔλαβε τὸ φιλοδώρημά του, εἶπεν ὅτι θὰ παρακάλει τὸν Θεὸν δ' αὐτόν.

—Φίλε μου, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ ποιητής, μὴ λάβῃς τὸν κόπον. Δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχεις τὰ μέσα εἰς τὸν οὐρανόν, ἀφοῦ ὁ Θεὸς σὲ ἐγκαταλείπει εἰς τὴν γῆν εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἐπιμένοις δὲν θὰ εἶνε διαπεθεμένος νὰ σοῦ κάμῃ κανένα φουσφέτι καὶ γιὰ ἄλλους.

❁

Ἡ κυρία Στάελ εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτο ὡραία, ἐνῷ δὲν ἦτο.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἀστρονόμος Λαλάνδ, εἰς ἕνα τραπέζι, ἐκάθισε μεταξὺ τῆς κυρίας Στάελ καὶ τῆς ὡραιοτάτης κυρίας Ρεκαμιέ. Θέλων νὰ κάμῃ ἕνα κομπλιμέντο καὶ διὰ τὰς δύο, ὁ Λάλανδ εἶπε.

—Εἶμαι εὐτυχὴς διότι εὑρίσκομαι μεταξὺ τῆς ὡραιότητος καὶ τοῦ πνεύματος.

Αὐτὸ δυσηρέστησε πολὺ τὴν Στάελ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδωσε μόνον πνεῦμα.

—Μεταξὺ δύο πραγμάτων ποὺ σεῖς στερεῖσθε, τοῦ ἀπήντησεν ἡ Στάελ.

❁

Ὁ Πιρὸν ἔδιδεν εἰς τὸ θέατρον ἕνα δρᾶμα του «Φερδινάνδος Κόρτεζ», τὸ ὁποῖον ἐσφυρίχθη. Ἐνῷ ἔβγαινε ἀνὰ τὰ παρασκήνια ἐγλύστησε. Ἕνας ἠθοποιὸς ἔτρεξε νὰ τὸν συγκρατήσῃ διὰ νὰ μὴ πέσῃ. Καὶ ὁ καυστικὸς καὶ εἴρων ποιητὴς τοῦ εἶπε.

—Καλλίτερα νὰ ἐφρόντιζες νὰ συγκρατήσῃς τὴν τραγωδίαν ποὺ ἔπεσε !

❁

Σχετικὸς μὲ τὰς ἀμοιβαίας ὑποχωρήσεις αἱ ὁποῖαι συνήθως γίνονται μεταξὺ ἀνδρογύνων, ὁ Σατωβριὰν συνήθιζε νὰ λέγῃ.

—Ἡ κ. Σατωβριὰν συνήθιζε ὅταν ἦτο κορίτσι νὰ τρώγῃ τὸ βράδυ εἰς τὰς 5, ἐγὼ ἀτεναντίας δὲν πεινοῦσα πρὸ τῶν 7. Διὰ νὰ σκιτσάσωμεν τὴν διαφορίαν ἀπεφασίσαμεν νὰ τρώμεν εἰς τὰς 6. Καὶ ἔτσι καὶ οἱ δυὸ ἐμείναμε δυσφορούμενοι... Αὐτὸ λέγεται εὐτυχία διὰ τὸν

Ο κ. ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ένα μιραμπό. Ένα ζειγάρι γάντια. Μιά ζακέττα πολύ στενή στή μέση. Ένας χαρτοφύλακας. Ύφος θιμοειδές. Τί μπορεῖ νὰ φτιάση κανείς μ' αὐτὸ τὸ ὑλικὸ ἂν βάλῃ μέσα τὸν κ. Ἐπιμενίδη ; Ένα βαρύγδουπον ἐπίσημον πρόσωπον, θὰ σῆτε. Μὰ καὶ ἕνα δικηγόρον τρομερόν, καταπλήσσοντα τὸ τὸ ἐξωτερικό του. Τὸ τρομερώτερον διὰ μίαν κοινωνίαν ἀπὸ ἕνα δικηγόρον — σὲ τυλίγει σὲ μιὰ κόλλα χαρτὶ καὶ δὲν ξεμπερδεύει ποτέ. Αὐτὸ τὸ ἤξευρε ὁ κ. Ἐπιμενίδης καὶ δι' αὐτὸ προσέκρινε τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα τοῦ ἰατρικοῦ, ὅταν ἦλθε νὰ ἐγγραφῇ στὸ Πανεπιστήμιον. Ἰδοὺ τὸ τηλεγράφημα διὰ τοῦ ὁποίου ἔξηρε πρὸς τὸν πατέρα του τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἐπαγγέλματος.

«Ἰατρὸς ἄφοβος, δικηγόρος κοινωνιοτρόμοκράτης, ληξιπροθεσμία τρέχων μήν, τοῦτου μὴ γενηθησομένου, διάγραψον».

Ἐννοεῖσε δηλαδὴ ὁ κ. Ἐπιμενίδης μὲ οἰκονομίαν τῶν τηλεγραφικῶν ὅτι θὰ κτύκτονοῦσε ἐὰν ὁ πατέρας του, ὀκνηρὸς τὴν σκέψιν ἄνθρωπος, δὲν ἀπεφάσιζεν ἀμέσως καὶ ἄρινε νὰ λήξῃ ἡ μηνιαία προθεσμία διὰ πᾶς ἐγγραφάς. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἀπεσοβήθη διὰ συμβιβαστικῆς λύσεως, ὡς ἀνεπτύξαμεν εἰς τὸ γενεαλογικὸν τοῦ κ. Ἐπιμενίδη μέρος.

Δίπλωμα...; αὐτὰ εἶνε πεζότητες!

Γυρίζοντας ἀπὸ δικηγορικὸ γραφεῖο σὲ δικηγορικὸ γραφεῖο, ὁ κ. Ἐπιμενίδης ἐπιάζεις τὰς «περιπτώσεις» του καὶ ἰσάριθμα τάλληρα «ποῦ παντὸς τὰ τάλληρα» ἐφθέγγετο ὁ κ. Ἐπιμενίδης «διότι μετὰ τῶν ἠθοποιῶν, τοῦς δημοσιογράφους καὶ τοὺς πολιτευομένους, οἱ δικηγόροι εἶνε οἱ πλέον εὔθικτοι ἄνθρωποι σὲ χρηματικὰ ζητήματα. Ἢ τί περιπτώσεις;

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἔχουν καὶ οἱ δικηγόροι τοὺς τζαμπαζίδες τους. Ἀνθρώπους δηλαδὴ ποῦ ἤθελαν εἶς ἀνωμάλους σχέσεις μὲ τὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος καὶ δὲν ἔχουν ὑπερασπιστὴν οὔτε χρήματα, ἀλλὰ ἔχουν ἕνα δικηγόρον συγγενῆ, γνωστὸν ἢ φίλον. Ποιὸς δὲν ἔχει σήμερα ἕνα δικηγόρο συγγενῆ; Ἔπειτα καὶ ὁ γάμος φροντίζει, ὅπως πᾶς κατηγορούμενος μὴ στερεῖται τοῦ ἑαυτοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ συνηγόρου, καὶ, ὅταν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἔχει τοιοῦτον, τὸ δικαστήριον ὁρίζει ἕνα αὐτεπαγγέλτως. Αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις ἀνελάμβανε ὁ κ. Ἐπιμενίδης χονδρικῶς ἀντὶ ἑνὸς παλλήρου ἑκάστην. Κατάκοπος ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἐγύριζε τὸ θράδυ στὸ σπίτι του καὶ ἔπεφτε νεκρός, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκτίνα τὴν πότα τῆς νοικοκυρᾶς του καὶ ἐφώνιζε.

—Αὔριον ἔχω δικαστήριον. Λοιὸν στὶς 4 μὲ ξυπνᾶτε!

Αὐτὲς τὴς ὑποθέσεις εἶχε ἀναλάβει «ἐργολαβικῶς» ὁ κ. Ἐπιμενίδης, θὰ εἶχε δὲ καὶ ἄλλας πολλὰς ἂν τοῦ ἐπήγαναν, καθόσον εἶχε προσόντα καὶ εἰδικότητας οὐ τὰς τυχούσας, ὅπως φανερώνει ἡ κάτωθι ἐπαγγελματικὴ του κάρτα, τὴν ὁποίαν ἐπασάριζε εἰς κάθε ἄνθρωπον ποῦ τοῦ ἔλεγε καλημέρα. Διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς τυχὸν παρανοήσεις ἢ ἀντιποιήσεις ὁ κ. Ἐπιμενίδης, εἶχε φροντίσει νὰ ἐγχαράξῃ εἰς τὴν ἄνω καὶ ἀριστερὰν γωνίαν τὴν προσωπογραφίαν του μὲ τσιλίνδρο μεγάλον, ἄσπρα γάντια, χαρτοφύλακα ὑπὸ μάλης, μὲ τὸ ἕνα χέρι ὑψηλὰ καὶ ὀπλισμένον μὲ μολύβι — καθόλα στάσεις ἐπιθέσεως ἐναντίον τῶν δημοσίων κατηγόρων καὶ εὐσυγγενῶν τῆς ὑψηλίου.

Δρ ΖΩΗΣ ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ
Δικηγόρες εἰς ὅλα τὰ Δικαστήρια παντὸς βαθμοῦ.
Γραφεῖον : Αὐλητοῦ Πρωτοδικείου

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ. Ἀναλαμβάνει πάσης φύσεως ὑποθέσεις ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν δικαστηρίων ἤτοι: ποινικὰς καὶ ἀστικάς, διαζύγια, ἀγωγὰς, ληστείας, κλοπὰς, φόνους, ἐξυβρίσεις, συκοφαντίας, διασυρμοὺς, πλημμελήματα, πταίσματα, κακουργήματα, ἐξώσεις, καθαρέσεις δεσποτάδων καὶ μητροπολιτῶν, ἀντικαταστάσεις ὑπουργῶν, ἀνατροπὰς κυβερνήσεων. Παρέχει ἐπὶ δικαίῳ ἀμοιβῇ νομικὰς συμβουλὰς, συντάσσει προικοσύμφωνα, αἰτήσεις, ὑπομνήματα, ἐκθεσιαστικὰς καὶ ὑβριστικὰς ἐπιστολὰς ἢ ἄρθρα κατ' ὑψηλῶν προσώπων κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα τὸ ἀκαταδίκαστον, συντάσσει καὶ ἐκφωνεῖ πάσης φύσεως λόγους διὰ γάμους, κηδείας κλπ. κλπ.

Στὶς 4 τὸ πρωὶ ἦταν ἐπὶ ποδός, ἔπερνε τὸ δρόμο γιὰ τὸ δικαστήριο. Ἐνῷ οἱ κλητῆρες ἐσκούπιζαν τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, ὁ κ. Ἐπιμενίδης κατελόμβανε τὴν ἕδραν του καὶ προετοιμάζετο διὰ τὴν παράστασιν. Εἶχε ὀργανώσει ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται προσωρινῶς γραφεῖον. Καὶ ποῦτον ἄρχιζε νὰ μετρᾷ τὰ τάλληρα. Ὅταν ἤξευρε πόσα τάλληρα εἶχε μαζεύσει, ἤξευρε καὶ πόσες «περιπτώσεις» εἶχε νὰ ὑπερασπίσει. Κατόπιν ἐξεφύλλιζε τὴς δικογραφίες καὶ τραβοῦσε μιὰ τρέσσα μὲ κόκκινη μολύβι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν κοῆηγοῆαιμένων. Διὰ τὴν ὑπόθεσιν δὲν ἐνδιαφέρετο, διότι τὰ ἐπαγρίμματα, τὸ ἐφευρετικόν του δαιμόνιον τὰ ἠρύετο ἐκ τῆς διαδικασίας. Ὅταν ἔπειτα οἱ χωροφύλακες ἔφεραν τοὺς κατηγορουμένους ὁ κ. Ἐπιμενίδης τοὺς ἐσημάτιζεν εἰς κύκλον γύρω του καὶ ἐξεφώνει τὰ ὀνόματά των. «Πόσον ἐφώνιαζαν οἱ κοῆηγοῆούμενοι καὶ ὁ κ. Ἐπιμενίδης τοὺς ἀτέτεινε παρηγόρους πνὰς λέξεις εἰς τοὺς πελάτας του ἀσγίζοντας μὲ τὴ «ὤφαῖα, ὤφαῖα!»

Κατὰ κανόνα αἱ «περιπτώσεις» τοῦ κ. Ἐπιμενίδη ἦσαν ἐντελῶς ἀπεπλησκαί. Καθ' ὧν τὴν διαδικασίαν ἐκάθητο κορδομένος, ὁ γενικὸς αὐτὸς ὑπερασπιστὴς, χωρὶς ὀδεσίαν ἐρώτησιν ἢ παρατήρησιν νὰ κάμῃ. Ἅμα ὅμως τὸ ἔκαμνε κατέπλησσε δικαστὰς καὶ ἀκροατήριον σὲ βαθμὸ ποῦ ἄρχιζε ἕνα γενικὸ κούνημα τῶν κεφαλῶν μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ὁρυόμενος ὑπερασπιστὴς ἐφορᾶτο κοπτόμενος δι' ἐντελῶς ἀσήμαντα πράγματα—μιὰ μέθοδος, ἡ ὁποία δυστυχῶς τὸν παρέσυρε στὸ νὰ λησμονεῖ τὰ σοβαρά ἢ νὰ τὰ πέρνῃ ἀνάποδα.

Προκειμένου δι' ἕνα κομμουνιστὴν, ὁ ὁποῖος σὲ κάνοια συγκέντρωσι εἶχεν ἐπιτεθῆ ἐκ τῶν ὄπισθεν ἐναντίον ἑνὸς ἀστυνομικοῦ, ὁ κ. Ἐπιμενίδης ἐπρότεινε τὴν ἀθῴωσαν «διότι ἐκ τῶν ὄπισθεν ὁ πελάτης του δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀστυνόμου. Καὶ ἐξηκολούθησε «ποῖος εἶναι κομμουνιστής; Τὸ ἐντελῶς πρᾶον τοῦ κατηγορουμένου, κύριε δικασταί, δὲν σᾶς πείθει, ὅτι δὲν μπορεῖ οὗτος νὰ εἶνε ὀπαδὸς τοῦ ἀπασῦυ Λενὶν, ὅστις ὡς γνωστόν, ἐγκατέλειψενέσχάτως τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὴν γυναῖκατου χήρα μετ' ὀρφανῶν καὶ ἐνεκκείσθη εἰς Μαύσωλεῖον!»

—Ποῖος εἶναι συστηματικὸς λωποδύτης; ὁ κατηγορούμενος ;

—Τί θέλετε, κύριε συνήγορε, νὰ εἶναι ὁ κατηγορούμενος, ἀφοῦ ἔβάρεσε ὄχι ἕνα, ὄχι δύο, ἀλλὰ 36 πορτοφόλια 36 ἀνθρώπων ;

—Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ζητῶ ἐλαφρυντικὰ περιπτώσεις διὰ τὸν πελάτην μου διότι τὴν ἡμέραν ἐκ τῆς ὑπεξαιρέσεως τῶν 36 πορτοφολίων δὲν τὴν προσῆψεν εἰς ἕνα μόνον ἄνθρωπον ἀλλὰ φιλανθρώπως σκεφθεὶς, ὅτι τοιαύτη ἡμέρα θὰ ἦτο δυσβάστακτος δι' ἕνα ἄτομον, ἀφόντισε νὰ τὴν κατανείμῃ μεταξὺ πολλῶν.

Ἀλλ' ἐκεῖ ποὺ «ὁ συλλογισμὸς τῶν παραλογισμῶν ἐγάλασε τὸν λογισμὸν» ἀφοραστηρίου δικαστηρίου, ὅπου ὁ πρόεδρος ἠναγκάσθη νὰ ἐκκενώσῃ βιαίως τὴν αἴθουσαν ἀπὸ τοὺς ἐκαρδισμένους θαυμῶνας, ἦταν μιὰ περίπτωσις ἀνθρωποφαγίας, καθὼς τὴν ἐχαρακτήρισε ὁ εἰσαγγελεὺς, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ μποροῦσε ὡς ἐπέρνεν. Ἀνθρώπινον μυαλὸ νὰ εὕρῃ ἐλαφρυντικά. Ἐπρόκειτο περὶ δύο Πειραιωτῶν.

Ἐπειδὴ ὁ κατήγορος ἀπαιτοῦσε ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου εἰς τὸ κατάστημά του, διότι ἦσαν μεθυσμένοι ἐπιδόθησαν εἰς ἕνα μάτς πυγμαχίας μεταξὺ των πρὸς προπαίδευσιν διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ καταστηματάρχου. Κατὰ τὰς φάσεις τῆς πάλης οἱ ἀντίπαλοι ἐρρίφθησαν πότε ὁ ἕνας ἀπὴ πάνω καὶ πότε ἀπὸ κάτω, εἰς μίαν δὲ στιγμὴν ὁ ἕνας μὲ μιὰ ἀντρικονιὰ ἀπέκοψε τὴν μύτην τοῦ ἄλλου. Τὸ ἀποτελεσματικώτερον σημεῖον εἶνε ὅτι οὐδαμοῦ ἀνεφέρθη ἡ ἀποκοπεῖσα μύτη καὶ ἐκ τούτου ὁ εἰσαγγελεὺς συνετέρανε, ὅτι ὁ κατηγορούμενος θὰ τὴν εἶχε καταβροχθίσει.

Ὁ κ. Ἐπιμενίδης ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ πελάτης του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φάγῃ τὴν μύτην, διότι ὅταν ἀντελήφθη ἐκ πῶνκραιγῶν τοῦ μηνυτοῦ πῶς τοῦ εἶχε ἀποσπάσει τὴν μύτην του, τὴν πέταξε καὶ ἴσως, ἐπειδὴ ὁ μηνυτὴς εἶχε τὸ στόμα ἀνοικτὸν κφ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, θὰ τὴν κατέπιε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἔπειτα, προσέθεσε, ἀπὸ πολλοὶ οἱ ἀισθηταὶ ἔπαιναν νὰ θεωροῦν τὴν μύτην ἀχαρεῖστον εἰς τὸ ἀνθρώπινον ποσόπτον, κατατάσσοντες αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἀνωμάλων ἐπιφανειῶν, κατόπιν ἀνέπτυξε τὴν Δαρβίνειον θεωρίαν καὶ ἀπέδειξε «δι' ἀδιαισείστων ἐπιχειρημάτων, ὅτι ἡ μύτη εἶνε περιττὸν καὶ ἀκαλαίσθητον ὑπόλειμμα ἀρχεγόνων φάσεων εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἔπειτα, ἐφρόνεν, ὅτι ὁ μηνυτὴς δὲν ἦτο ὡραιότερος ποὺν φύσῃ τὴν μύτην ἀπὸ τὼρα. Τὸ πρόβλημα τοῦ τί ἀπέγεινε ἡ ἀποκοπεῖσα μύτη δὲν θεινκινήσεν πσο' ἅλα αὐτά!

Κατόπιν τούτων ὁ κ. Ἐπιμενίδης ἔκρινε καλὸν νὰ μετατηθῇσῃ ἀπὸ τὴν ἐποικιολογίαν εἰς τὴν «ἀστικολογίαν», ὅπου θὰ τὸν εὐθυμοῦσε διαπρέποντα εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

ΑΧΑΣΒΑΡΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ο ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ κ. ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Ένας ἀστυφύλαξ ποὺ ἔχει μεγάλας ἀξιώσεις.—Πῶς ἐσκέφθη ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ταπεινὸν ἐπάγγελμά του.—Ὁ ὑποχρεωτικὸς κ. βουλευτὴς καὶ ἡ θαυμὰ στριὰ του δεσποινίς.—Ένας καυγᾶς στὸ τράμ.—Καὶ τέλος τὰ...ἀποκαλυπτήρια.

Ὑπάρχουν ὡρισμένοι προνομιοῦχοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἠμποροῦν νὰ ταξειδεύουν δωρεὰν εἰς τὰ τραμ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, εἶνε οἱ ἀνώτεροι δικαστικοί, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἀστυνομίας πόλεων, οἱ βουλευταί, οἱ γερουσιασταί, οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ ἐκτελοῦντες μὲ πολιτικὰ ἐνδύματα ὑπηρεσίαν ἀστυφύλακες.

Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀστυφυλάκων ποὺ ἐκτελοῦσαν ὑπηρεσίαν μὲ πολιτικὰ, συγκαταλέγεται καὶ ὁ κ. Χ. ἕνας ἀρκετὰ προχωρημένος στὴν ἡλικία ἀστυφύλαξ, ἄγνωστον πῶς εὑρεθεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κλάδον, παρὰ τὰ 35 του χρόνια.

Ὁ κ. Χ. ἔφερε βαρέως τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς ἡλικίας του καὶ τοῦ παρουσιαστικοῦ του, μὲ τὸ ταπεινὸ ἐπάγγελμά του, διότι ἦτο ἄριστα ἐνδεδυμένος καὶ ἀρκετὰ σοβαρὸς τὴν ἐμφάνισιν. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι καλὸν θὰ ἦτο, ἔστω καὶ χάριν διασκεδάσεως ν' ἀντικαθιστᾷ τὸ ἐπάγγελμά του εἰς ὡρισμένας στιγμὰς τῆς ἡμέρας, μὲ κάποιο ἄλλο. Ἀλλὰ μὲ ποῖον ;

Ἐβασάνισε τὸ μυαλό του καὶ τέλος τὸ βρῆκε: Θὰ γινόταν βουλευτής !

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ λέγῃ εἰς τὸν εἰσπράκτορα «ἀστυφύλαξ», ἔπαιρνε πόζα καὶ ἔλεγε :

— Βουλευτής.

Οἱ εἰσπράκτορες δὲν ζητοῦσαν περισσότερα πράγματα. Γιατὶ νὰ βάλλουν σὲ κόπο ἕνα πατέρα τοῦ Ἔθνους νὰ ξεκουμπώνῃ τὸ σακκάκι του καὶ νὰ τοὺς ἐπιδείξῃ τὸ διαρκές του; Καὶ ἔτσι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου ἀλλαγῆς ἐπαγγέλματος τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσεν ὁ κ. Χ. εἶχε πάσει, τόσον μάλιστα ὅπου θραδύτερον καὶ ὁ ἴδιος ὁ κ. Χ... ἐθαύμαζεν τὰ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματά τη.

Μίαν τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν του ὁ κ. Χ... ἤρχετο ἀπὸ τὰ Πατήσια μὲ τὸ τραμ. Στὴ στάσι Ἀγγελοπούλου ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ τραμ καὶ ἐκάθισε κοντὰ στὸν κ. Χ. μία ἀρκετὰ ὡραῖα καὶ κομψὴ κυρία, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς ἦτο ἐπομενον παρεχώρησεν ὅσον μποροῦσε περισσότερο χῶρο στὸ κάθισμα στριμωχθεὶς στὸ ἄκρον αὐτοῦ.

Γιὰ τὴν εὐγενῆ του αὐτὴν χειρονομίαν φυσικὸν ἦτο νάποσπάσῃ ἀπὸ τὴν κυρία ἕνα εὐχαριστήριον:

— Μερσὶ, κύριε.

— Παρακαλῶ. Παρακαλῶ, ἀπήντησε μὲ μεγαλοπρέπειαν ὁ κ. Χ...

Ἐν τῷ μεταξὺ πλησιάζει ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ τραμ.

—Κύριε τὸ εἰσιτήριόν σας. Παρακαλῶ...

— Βουλευτικόν! ἀπαντᾷ μὲ τὴν συνηθισμένη του σοβαρότητα ὁ κ. Χ.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως: «Βουλευτὴς». ὁ μὲν εἰσπράκτωρ ἔκλινε ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας, ἐνῷ ἡ κυρία ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ κάπως περίεργως τὸν παρακαθήμενόν της. ὅστις μόλις πρὸ ὀλίγου τῆς εἶχε γίνῃ τόσον ἀποχρεωτικός. Φαίνεται ὅτι ὁ τίτλος ποὺ ἄκουσε τῆς ἔκανε ἐντύπωσι

Τὸ γεγονὸς ὡς ἦτο ἑπόμενον δὲν διέφυγεν τῆς ... βουλευτικῆς διορατικότητος τοῦ κ. Χ... ὅστις ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν περίστασιν. Γιαυτὸ καὶ προσεπάθησε νὰ ἐμφανίζεται ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον εἰς τὸν ζόλον του, ὁσάκις ἡ περίεργος κυρία ἔριχνε τὰ μάτια της ἐπάνω του.

Ἐξαφνα ... σὲ μιὰ στιγμὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ;υρίας ἡ τσάντα καὶ πέφτει κάτω.

Τὸ συμβὰν ἦτο ἀρκετὰ γιὰ νάρχίσῃ μία

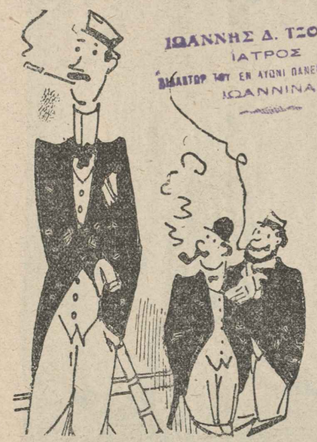

Ἦτο σοβαρὸς τὴν ἐμφάνισιν

συνομιλία. Καὶ ὁ κ. Χ. χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν πέρνει τὴν τσάντα τῆς Κυρίας καὶ μετὰ ἕνα μικρὸ πρόχειρο ξεσκόνισμα τῆς τὴν παραδίδει.

— Μερσὶ, κύριε σᾶς κούρασα ἀρκετά.

— Τί λέτε κυρία μου. Συγγνώμην δὲν ξέρω καὶ τί νὰ σᾶς ἀποκαλῶ. Κυρία ἢ δεσποινίς ;

— Δεσποινίς, ἀπήντησε μὲ κάποιο χαμόγελο.

Καὶ ἔτσι ὁ ἀξιότιμος κ. Χ. ἐσυνέχισε τὴν συζήτησιν μέχρι τῆς Ὁμονοίας, ὅπου καὶ πάλιν, ὑποχρεωτικώτατος, «βοήθησε» τὴν δεσποινίδα νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ τραμ, «τὴν ὁποία καὶ ἐπρότεινε μία πάστα στοῦ Μπερνίτσα.

Ἡ δεσποινὶς ἐδέχθη. Καὶ μετὰ τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν γνωριμίαν ἐπηκολούθησε καὶ ἄλλη συνάντησις, καὶ ἴσως τὰ πράγματα σήμερον εἶχανε φθάσει στὸ σημεῖον ποῦ ἐξ ἀρχῆς ὑπελόγισεν ὁ κ. Χ. διότι κατὰ θετικὰς ποὺ πληροφορίας ἡ ἐπίδοξος αὐτὴ...βουλευτίνα εἶχε προῖκα ἀρκετὰ σεβαστὴν καὶ ἦτο καὶ ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν.

Ὁ διάβολος ὅμως δὲν ἀφήνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ εὐτυχοῦν. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην γνωριμία του ὁ κ. ... βουλευτὴς κατέβαινε ἀπὸ τὴν Κυψέλη. μὲ τὸ τραμ συνοδεύων τὴν φίλην του. Ἀκριβῶς λοιπὸν στὴν στάσι Ἀγγελοπούλου—ἐκεῖ ποὺ τὴν πρωτογνώρισε—προσῆλθε ὁ αἰώνιος εἰσπράκτωρ.

— Τὰ εἰσιτήριά σας, παρακαλῶ.

Ὁ κ. Χ. ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ἀντίτιμον ἑνὸς εἰσιτηρίου τὸ ἐνεχείρησεν στὸν εἰσπράκτορα καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἕνα τῆς δεσποινίδος τὸ δικό μου βουλευτικό.

Ὁ καταραμένος ὅμως αὐτὸς εἰσπράκτωρ ἴσως διότι δὲν ἐχώνευε τοὺς βουλευτὰς, τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δείξῃ τὸ εἰσιτήριο ποῦ τὸν ἔχει ἐφοδιάσει ἡ ἑταιρία.

— Σᾶς εἶπα εἶμαι Βουλευτής! ἀνέκραξεν ἐν ὀργῇ ὁ κ. Χ.

— Καλὰ κύριε, ἀλλὰ τὸ διαρκές σας.

—Εἶσαι ἀναιδέστατος, κακοήθης, κομμουνιστὴς — βροντοφωνεῖ ὁ κ. Χ., ὅστις ἐπαιτεῖν τὸ τελευταῖο του ἀτοῦ—θὰ σοῦ δείξω ἐνώ!

Ὁ εἰσπράκτωρ ὅμως ἐπιμένει.

— Τὸ διαρκείας σας ἄλλως τὸ τραμ σταματᾶ ἐδῶ!

Ὁ ὁδηγὸς ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε χαλάσει τὸν κόσμο μὲ τὸ κτύπημα τῆς καμπάνας. Οἱ ἐπιβάται φωνάζουν, χωρισμένοι εἰς δύο στρατόπεδα, ἄλλοι ὑπὲρ τοῦ εἰσπράκτορος, ἄλλοι ὑπὲρ τοῦ κ. ...Βουλευτοῦ.

Τὰ πράγματα εἶνε σποῦρα. Ὁ κ. Χ. σκέπτεται τί μπορεῖ νὰ γίνῃ. Νὰ ὑποχωρήσῃ ; Ὄχι. Νὰ πληρώσῃ; Τότε ἡ δεσποινὶς ἴσως ὑποπτευθῇ τίποτα, ἴσως τὸν ὑποτιμήσῃ γιὰ ἰὴν ὑποχωρητικότητά του.

Ἐν τῷ μεταξὺ γύρω στὸ τραμ εἴχανε μαζευτῆ οἱ περίεργοι. Τὰ πράγματα ἦσαν ἄσχημα ! Εὐτυχῶς ὅμως ἐνεφανίσθη τρέχων πρὸς τὰ ἐκεῖ ἕνας ἀστυνόμος, τοῦ ὁποίου ἡ προσοχὴ προεκλήθη ἀπὸ τὸ κοσμοπλήθεμα, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν εἰσπράκτορα τὸν ἐρωτᾷ :

— Τί συμβαίνει ;

— Νὰ ἀ;' ἴδῶ ὁ κύριος—λέγει ὁ εἰσπράκτωρ ὑποδεικνύων τὸν κ. ... Βουλευτὴ—ἰσχυρίζεται, ὅτι ἔχει εἰσιτήριο βουλευτικό, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀρνεῖται νὰ μοῦ δείξῃ.

— Σᾶς παρακαλῶ κ. Βουλευτά—ἐπεμβαίνει ὁ ἀστυνόμος, ὅστις δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει ἀκόμη τὸν Χ...—δείξετε στὸν εἰσπράκτορα τὸ εἰσιτήριό σας.

Δὲν εἶχε ὅμως τελειώσει τὴν φράσιν του, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι τὸ ὑποδειχθὲν ὡς βουλευτὴς ἄτομον ἦτο ὁ ἀστυφύλαξ Χ...

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν εἰσπράκτορα, ὅστις ἀνέμενε τὸ εἰσιτήριον διαφείας τοῦ λέγει:

— Μὰ παιδί μου αὐτὸς δὲν εἶνε Βουλευτὴς εἶνε ἀστυφύλαξ !

— Πῶς εἰπάτε: ἀστυφύλαξ; ἀπήντησεν μιὰ γυναικεῖα φωνὴ.

Κρᾶπ. Κρᾶπ. Κρᾶπ. Ἐπηκολούθησαν τρία σκαμπίλια συνοδευόμενα μὲ τὰς ἑξῆς φράσεις :

—Παλιάνθρωπε, ἀπατεῶνα! Ἡ σταμάτες δὲν προήχοντο ἀπὸ κανένα ἄλλον παρὰ ἀπὸ τὴν συνοδὸν τοῦ κ. ... Βουλευτοῦ.

Τὸ τί ἐπηκολούθησεν εἶνε ἀπερίγραπτον. Γέλοια, φωνὲς, γέλασε ὁ κόσμος.

Ἠπειλεῖτο δὲ ἄγριον ξυλοκόπημα τοῦ κ. Χ.... ὅστις ὅμως φρονίμως ποιῶν, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἀκόμη τρέχει.

Μᾶς εἶνε ὅμως ἄγνωστον ἂν ξανάνέθηκε σὲ τραμ, καὶ ἂν ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἐπαγγέλματος του.

ΜΥΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΟΡΤΑΖ

Αἱ τρυφερότητες αὐταὶ μεταξὺ τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ τῶν θηριοδαμαστῶν δὲν εἶνε παντοτε ἀκίνδυνοι. Ὁ περίφημος Ἰταλὸς θηριοδαμαστὴς Τζιάκομο Ντέλι, εὗρεν εἰκτρὸν θάνατον πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων εἰς τὰς...ἀγκάλας τοῦ ἀνωτέρω λέοντος, ὁ ὁποῖος τὸν κατεσπάραξεν εἰς μίαν στιγμὴν τοῦ θυμοῦ του, λησμονήσας τὴν ἀγάπην ποὺ τοὺς συνέδεε.

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ ΗΜΑΤΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Οἱ ἐγκληματίαι ἀφθονοῦν [illegible] ικήν. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἠλεκτρικὴ πολυθρόνα ἐργάζεται πολὺ συχνὰ [illegible] ας παριστᾶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐγκληματίου Τζίμ [illegible] ς συνελήφθη τελευταίως στὸ Σικάγον, ἀφοῦ [illegible] τρεῖς ἀστυνομικούς.

Εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν εἶνε πολὺ διαδεδομένη ἡ μόδα τῆς εἰκονογραφήσεως τοῦ σώματος τῶν μαύρων ! Ἡ εἰκὼν μας παρουσιάζει ἕνα εἰδικὸν ζωγράφον, ὁ ὁποῖος ἐχρεώθη ἐπιδοθῆ εἰς τὸν περίεργον αὐτὸν καλλωπισμὸν τοῦ σώματος ἑνὸς μαύρου. Ἂς σημειωθῆ ὅτι ἡ πρωτότυπος αὐτὴ ζωγραφικὴ θεωρεῖται πολὺ σοβαρή.

ΤΑ ΜΠΑΛΕΤΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡ[illegible]

Εἶνε γεγονὸς ὅτι τὰ τελειότερα καὶ ὡραιότερα μπαλέττα τὰ ἔχουν οἱ Ἀμερικανοί. Τοῦτο ἄλλως τε πιστοποιεῖται καὶ ἀπὸ [illegible] κές θεαματικὲς ταινίες ποὺ προβάλλονται εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς κινηματογράφους. Ἡ εὐρυθμία τῶν μπαλέττων αὐτῶν εἶνε κάτι τὸ μοναδικόν, ἀλλὰ ἐπιτυγχάνεται κατόπιν [illegible] ων καὶ μακροτάτης ἐκπαιδεύσεως εἰς εἰδικὰ «χορευτικὰ στούντιο», ὅπου τὰ εἰσερχόμενα κορίτσια γιὰ νὰ γίνουν «γκέρλς» στὰ μπαλέττα σπουδάζουν ἐπὶ δύο ἢ καὶ περ[illegible] [illegible] χρόνια ὑπὸ τὰς αὐστηροτέρας ὁδηγίας τῶν καθηγητῶν τοῦ χοροῦ. Εἰς τὰ στούντιο τοῦ χοροῦ ἡ ζωὴ εἶνε σχεδὸν οἰκογενειακή, τόση δὲ εἶνε ἡ αὐστηρότης κατὰ τὴν διδασκ[illegible] [illegible] ς ἡ καθηγητὴς χρησιμοποιεῖ καὶ τὸ μαστίγιόν του γιὰ τὰ ἀνυπότακτα πόδια τῶν μπαλ[illegible] λαρινῶν, τὰ ὁποῖα κάμνουν χορευτικὰς [illegible]

Ἕνα τρυφερώτατον τὲτ-ἀ-τὲτ μεταξὺ ἑνὸς σεΐχου καὶ μιᾶς καμήλου εἰς τὴν ἔρημον. Εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν παρατηρεῖ κανεὶς ὅτι πολὺ συχνὰ γελοῦν καὶ ἡ...γκαμῆλες !

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Αἱ συζυγικαὶ ἀτυχίαι τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.—Ὁ θάνατος τῶν συζύγων τοῦ.—Μία πρότασις νὰ λάβῃ σύζυγον τὴν χήραν τοῦ Σουλτάνου Μουράτ.—Οἱ δισταγμοὶ τοῦ Κωνσταντίνου.

Ὁ τελευταῖος Ἕλλην αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, προτοῦ ἀνέλθῃ εἰς τὸν τραγικὸν θρόνον ἦτο δεσπότης τοῦ Μωρέως, ἤτοι ἡγεμὼν τῆς Πελοποννήσου, μὲ πρωτεύουσαν τὸν Μυστρᾶν, τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῶν Βυζαντινῶν μνημείων.

Φαίνεται ὅτι ἦτο ἀτυχὴς εἰς τοὺς γάμους του. Διότι αἱ δύο σύζυγοι τὰς ὁποίας ἔλαβε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς διαμονῆς του εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀπέθανον ἐνωρίτατα χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν τὸν ποθητὸν διάδοχον.

Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1428 ἐνυμφεύθη εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Πατρῶν, ὅπου εὑρίσκετο πολεμῶν, τὴν Μαγδαληνὴν, κόρην τοῦ Λεονάρδου Τόκκου, ἡγεμόνος Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας. Ὡς προῖκα ἔλαβε τὸ περίφημον τότε Κάστρο τῆς Γλαρέντζας. Ἀσπασθεῖσα πιθανότατα τὴν ὀρθοδοξίαν μετονομάσθη εἰς Θεοδώραν.

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς περίπου ἔτους, ἡ ὡραία καὶ νεωτάτη Θεοδώρα ἀπέθνησκε ἄτεκνος. Ὁ Κωνσταντῖνος ἔμεινε ἄγαμος ἐπὶ δώδεκα ἔτη, μὴ δυνάμενος νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀγαπημένην του σύζυγον. Ἀλλὰ οἱ ἡγεμόνες δὲν εἶνε ἐλεύθεροι οὔτε εἰς τὰ ζητήματα τῆς καρδίας, διότι ἡ λογικὴ τοῦ κράτους του ἐπέβαλε τὴν ἀπόκτησιν διαδόχου.

Ὁ ἤδη ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρωτότοκος αὐτοῦ ἀδελφὸς Ἰωάννης Παλαιολόγος ἦτο καὶ αὐτὸς ἄτεκνος, κατὰ φυσικὴν λοιπὸν συνέπειαν θὰ τὸν διεδέχετο ὁ Κωνσταντῖνος. Ἔπρεπε κατὰ συνέπειαν νὰ ἑτοιμάσῃ ἕνα διάδοχον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου. Καὶ αὐτὸ τὸν ἠνάγκασε νὰ λάβῃ δευτέραν σύζυγον, τὴν Αἰκατερίνην, θυγατέρα τοῦ Φράγκου Δυνάστου τῆς Λέσβου Δωρίνου Γατελούζου.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Λέσβον τὸν Ἰούλιον τοῦ 1441. Ὁ Κωνσταντῖνος μετέβη ἐκεῖ μὲ πολυάριθμον μεγαλοπρεπῆ ἀκολουθίαν, μὲ τὸν αὐτοκρατορικὸν βυζαντινὸν στόλον.

Ἀλλὰ καὶ ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἦτο τυχερὸς. Διότι προτοῦ παρέλθει ἔτος καὶ ἡ δευτέρα σύζυγός του τὸν ἐγκατέλειπε διὰ τὴν καλλιτέραν ζωὴν τῆς αἰωνιότητος, ἀποθανοῦσα εἰς τὴν Λῆμνον, ὅπου εἶχε πολιορκηθῆ ἐπὶ ἕνα μῆνα μαζὺ μὲ τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ ἐκεῖ φρούριον ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ θάνατός της προῆλθεν ἀπὸ τρόμον. Καὶ ἔτσι καὶ ὁ δεύτερος γάμος δὲν ἐπέφερε τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα. Διάδοχος τοῦ θρόνου δὲν ὑπῆρχε.

❁

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ, ἰδίως ὅτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου Παλαιολόγου ὁ Κωνσταντῖνος ἐκλήθη ἀπὸ τὸν Βυζαντινὸν λαὸν νὰ τὸν διαδεχθῇ εἰς τὸν κλονιζόμενον θρόνον.

Ἦτο σαράντα πέντε ἐτῶν, ὅτε εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν τοῦ Μυστρᾶ ὁ Κωνσταντῖνος ἐστέφθη αὐτοκράτωρ τὴν 6 Ἰανουαρίου 1449 ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔφθασε τὴν 12 Μαρτίου, ὅπου ἔτυχε ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς. Ἀλλ' οἱ ὑπήκοοί του ἤρχισαν νὰ μουρμουρίζουν διὰ τὴν ἔλλειψιν διαδόχου. Δὲν ἠδύναντο νὰ φαντασθοῦν τὰ μετ' ὀλίγον ἐπιπλθόντα τραγικὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἔθεσαν τέρμα εἰς τὴν δυναστείαν καὶ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν.

Ἤρχισαν λοιπὸν οἱ διάφοροι αὐλικοὶ καὶ φίλοι τοῦ αὐτοκράτορος νὰ τοῦ ὑποδεικνύουν διαφόρους ὑποψηφίας νύμφας. Ἀπὸ ὅλους ὅμως τοὺς φίλους του ἤκουε περισσότερον τὸν Γεώργιον Φραντζῆν, τὸν ἱστοριογράφον τῆς τραγικῆς αὐτῆς περιόδου τῆς αὐτοκρατορίας, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν χρονογραφίαν του μᾶς διέσωσεν ὄχι μόνον τὰς λεπτομερείας τῆς ἀλώσεως ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν ἐν γένει δρᾶσιν τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ὡς αὐτοκράτορος.

Ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος

Μὲ τὸν Γεώργιον Φραντζῆν, υἱὸν τοῦ αὐλάρχου τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ, ὁ Κωνσταντῖνος εἶχεν ἀνατραφῆ καὶ εἶχε σπουδάσει μαζύ. Ἦτο δὲ ὁ εἰλικρινέστερος τῶν φίλων τοῦ αὐτοκράτορος, τὸν ὁποῖον καὶ μετὰ θάνατον ἐξύμνησε. Μὲ τὸν Φραντζῆν λοιπὸν ὁ αὐτοκράτωρ ἤρχισε συζητῶν τὰ προσόντα τῶν διαφόρων ὑποψηφίων συζύγων.

Ὁ Δόγης τῆς Βενετίας Φραγκίσκος Φόσκαρη τοῦ ἐπρότεινε τὴν κόρην του, ὁ Δυνάστης τοῦ Τάραντος Ὀρσίνη τὴν ἀδελφήν του Ἰσαβέλλαν, ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας Πέτρος τὴν κόρην του, ὁ Κράλης τῆς Σερβίας Γεώργιος Μπράγκοβιτς τὴν ἀδελφήν του. Ὅσον καὶ ἂν εἶχε κλονισθῆ ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ἐν τούτοις ἀκόμη παρέμενε τὸ παλαιὸν γόητρον καὶ οἱ διάφοροι ἡγεμόνες εὐχαρίστως θὰ ἐδέχοντο ὅπως αἱ ἀδελφαί των ἢ αἱ θυγατέρες των ἀνέλθουν εἰς ἕνα θρόνον τόσων αἰώνων, τὸν ὁποῖον ἐδόξασαν περίφημοι αὐτοκράτειραι. Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος εὑρίσκετο σκοτισμένος μὴ γνωρίζων ποίαν ἀπὸ τὰς προσφερομένας νὰ ἐκλέξῃ.

Ὁ Φραντζῆς, ὁ ὁποῖος εἶχεν, ὡς εἴπομεν μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, τὸν ἀπέτρεπε νὰ πάρῃ σύζυγον μίαν γυναῖκα Λατινικοῦ θρησκεύματος, μίαν Φράγκισσαν. Ἦτο μᾶλλον ὑπὲρ μιᾶς ἀνατολίτιδος ἑλληνίδος ὀρθοδόξου πριγκηπίσσης. Ἰδίως δὲ ἀπέκλινεν ὁριστικῶς ὑπὲρ τῆς κόρης τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος Ἰωάννου Δ' Κομνηνοῦ, ἑλληνίδος καὶ ὡραιοτάτης.

Ὁ Φραντζῆς ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1449 διὰ τὴν Ἠθηρίαν (τὴν σημερινὴν Γεωργίαν) καὶ τὴν Τραπεζοῦντα, νὰ ἴδῃ τὰς θυγατέρας καὶ τὸν δύο τούτων ἡγεμόνων, νὰ γράψῃ εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ ἑκάστης καὶ οὕτω ἐν γνώσει ὅλων τῶν στοιχείων νὰ ἐκλέξῃ ὁ Κωνσταντῖνος τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του.

Ἤρχισε λοιπὸν ἡ ἀλληλογραφία μεταξὺ Φραντζῆ καὶ αὐτοκράτορος. Αἱ συνεννοήσεις διαιωνίζοντο, συνέβη μάλιστα ἓν ναυάγιον τοῦ Φραντζῆ εἰς τὴν Ἀμισσὸν, τὸ ὁποῖον ἐπεβράδυνεν ἀκόμη περισσότερον τὴν λῆψιν ἀποφάσεων, διότι ἐχάθησαν μερικαὶ ἐπιστολαί.

Τέλος τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1451 ἀπέθανεν ὁ τρομερὸς Σουλτάνος Μουράτ. Καὶ τότε συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτον. Ὁ Φραντζῆς ἀλλάζει γνώμην καὶ γράφει εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του ἡ καλλιτέρα δι' αὐτὸν σύζυγος ἦτο...ἡ χήρα τοῦ ἀποθανόντος Σουλτάνου, ἡ ὁποία ἦτο ἐκ γονέων ὀρθοδόξων.

Ἡ χήρα τοῦ Σουλτάνου ἦτο ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν Κομνηνῶν, θυγάτηρ τῆς ἀδελφῆς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος Καλοϊωάννου καὶ τοῦ Δεσπότου τῆς Σερβίας Κράλη Γεωργίου Μπράγκοβιτς. Ὁ γάμος της μὲ τὸν Σουλτάνον εἶχε γίνει τὸ 1436. Δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράξενον πῶς μία χριστιανὴ ἔγινε σύζυγος Μωαμεθανοῦ ἡγεμόνος, διότι δὲν ἦτο μόνη αὐτὴ διότι καὶ πρὶν καὶ ἔπειτα πολλαὶ ἄλλαι χριστιαναὶ συνεζεύχθησαν μὲ μωαμεθανοὺς ἡγεμόνας.

Ὁ Φραντζῆς λοιπὸν ἔστειλε μὲ εἰδικοὺς ἀπεσταλμένους ἐπιστολὴν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσε εἰς τὴν ἱστορίαν του, διὰ τῆς ὁποίας ἐκθέτει τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους εἶνε προτιμωτέρα ὡς σύζυγος ἡ χήρα τοῦ Σουλτάνου.

Εἰς τὴν μέχρι σήμερον σωζομένην ἐπιστολὴν αὐτὴν, ὁ Φραντζῆς παραθέτει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ γάμου τούτου. Τὰ σπουδαιότερα τῶν κωλυμάτων ἦσαν μήπως ἡ ἐκκλησία δὲν θελήσῃ νὰ εὐλογήσῃ τὸν γάμον αὐτὸν λόγῳ τῆς συγγενείας τῆς Μαρίας μὲ τὸν Κωνσταντῖνον, δεύτερον ὅτι ὁ πρώην σύζυγός της ἦτο Τοῦρκος καὶ τρίτον καὶ σπουδαιότερον ὅτι ἡ νύμφη εἶχε περάσει πρό τινος τὴν πεντηκονταετηρίδα της καὶ ὑπῆρχεν ὁ φόβος «εἰ τύχῃ καὶ συλληφθῆναι ἐν γαστρὶ ἐν τῷ μέλλειν τεκεῖν κινδυνεύσῃ, ὡς οἱ φυσικοὶ λέγουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμβαίνει, ἐπεὶ ἦν στεῖρα μὴ τεκοῦσα ποτέ». Ἀλλὰ καταπολεμεῖ διὰ διαφόρων ἐπιχειρημάτων τὰς ἀνωτέρω ἀντιρρήσεις, ἐξυμνῶν τὰ ὑπὲρ τοῦ γάμου τούτου, τὰ σπουδαιότερα τῶν ὁποίων ἦσαν ὅτι θὰ ἐγίνετο οὕτω σύμμαχος τοῦ Κράλη τῆς Σερβίας καὶ δεύτερον, ὅτι ὁ νεαρὸς Σουλτᾶνος Μωάμεθ ὁ Β' θὰ ἐσέβετο τὴν σύζυγον τοῦ πατρός του καὶ δὲν θὰ ἀπεφασίζε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅταν ἐγνώσθη εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Κωνσταντίνου ἡ σκέψις αὕτη, οἱ ἐπίσημοι διηρέθησαν εἰς δύο κόμματα. Καὶ ἄλλοι μὲν ἐτάχθησαν μὲ τὴν γνώμην τοῦ Φραντζῆ. Μεταξὺ τούτων ἐπρωτοστάτει ἡ χήρα τοῦ πρωτοστάτορος Καντακουζηνοῦ, ἡ ὁποία ἦτο συγγενὴς τῆς χήρας τοῦ Σουλτάνου Μαρίας. Ἀλλὰ κατὰ τοῦ γάμου τούτου εἶχον ταχθῆ ἀνεπιφύλακτα ἄλλαι προσωπικότητες τῆς Αὐλῆς καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Μέγας Δομέστιχος καὶ ὁ Ἰωάννης Καντακουζηνὸς, οἱ ὁποῖοι συνεβούλευον τὸν γάμον μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Καλοϊωάννου.

❁

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐπάλεισε μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων τούτων ρευμάτων, μὴ γνωρίζων τί νὰ ἀποφασίσῃ. Τέλος ὑπερίσχυσεν ὁ Φραντζῆς ὅστις ἐξηκολούθει νὰ βομβαρδίζῃ τὸν αὐτοκράτορα δι' ἐπιστολῶν ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, ὅπου εὑρίσκετο ἀκόμη ἀναμένων τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου. Διότι ἂν ἐματαιοῦτο ὁ γάμος μὲ τὴν χήραν τοῦ Σουλτάνου, τότε ὁ Φραντζῆς θὰ ἐξήτει τὴν χεῖρα τῆς κόρης τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος. Μετὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀποφάσεως, ὁ Κωνσταντῖνος ἔστειλεν εἰς τὴν Σερβίαν τὸν ἀνεψιόν τῆς πρωτοσταρορίσσης Καντακουζινοῦ Μανουὴλ Παλαιολόγον διὰ νὰ διατραγματευθῇ τὸν γάμον. Καὶ ὁ μὲν Κράλης τῆς Σερβίας Μπράγκοβιτς μὲ τὴν σύζυγόν του εὐχαρίστως ἐδέχθησαν τὴν αἴτησιν.

Ἀλλ' ἡ Μαρία, χήρα τοῦ Σουλτάνου ἀντέστη εἰς τὴν τοιαύτην πρότασιν, ρητῶς δηλώσασα ὅτι ἦτο ἀποφασισμένη νὰ ἀποσυρθῇ εἰς μοναστῆρι, ὅπως ἐκεῖ περάσει τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς της. Ἐνῷ ἀκόμη ἔζη ὁ σύζυγός της Σουλτάνος, εἶπεν, εἶχε τάξει ὅτι ἂν ποτε ὁ Θεὸς τῆς ἔκαμνε τὴν χάριν νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀπίστων θὰ ἐγίνετο μοναχή.

Ἡ Μαρία δὲν ἦτο εὐτυχὴς μὲ τὸν πρῶτον της σύζυγον, διότι ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ζῇ μὲ ἕνα ἄνθρωπον ἀλλόδοξον, ὁ ὁποῖος κατεδίωκε τοὺς χριστιανοὺς καὶ πολλὰ κακὰ ἔκαμεν εἰς τοὺς συγγενεῖς της ἡγεμόνας, καὶ ἰδίως εἰς τοὺς ἀδελφούς της. Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς λοιπὸν τῆς Μαρίας ἐματαιώθη ὁ γάμος της μὲ τὸν Κωνσταντῖνον. Ὅταν λοιπὸν ἡ Μαρία ἐκλείσθη εἰς μοναστῆρι, ὁ Κωνσταντῖνος ἀπεφάσισε νὰ συζευχθῇ τὴν κόρην τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ἰβήρων, τῆς ὁποίας δυστυχῶς ἀγνοοῦμεν τὸ ὄνομα. Ἀλλ' ὁ γάμος δὲν ἔγινε. Διότι ἐπῆλθεν ὁ Μωάμεθ, ἤρχισαν αἱ ἡμέραι τῆς ἀγωνίας, ἐπηκολούθησεν ἡ πολιορκία καὶ ἡ ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τὸν ἡρωϊκὸν θάνατόν τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἡ μικρούλα Σοφοῦλα, ἔπειτα Φοῦλα καὶ πρὸς τὸ παρὸν Φοῦλετ περνάει στὸ μικρό της λαιμὸ ἕνα κολλιέ, ποὺ μόλις ἔλαβε δῶρο ἀπ' τὴ μαμά της, ἐμπρὸς στὸν καθρέπτη.

—Καὶ τώρα μαμᾶ πῶς θὰ μοῦ πλένῃς τὸ λαιμό μου ; !

❁

—Καὶ πῶς πάει ἡ νέα σου θέσις ;

—Θαυμάσια.

—Ἔχεις σχετικὴν ἐλευθερίαν βέβαια ...

—Ναί! Μπορῶ νὰ πηγαίνω ὅταν θέλω πρὶν τὶς 8 τὸ πρωὶ καὶ νὰ φεύγω κατ' ἀρέσκειαν μετὰ τὶς 8 τὸ βράδυ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΜΙΣΥ !

Εἰς τὴν πόλιν Ὀράγγην τῆς Νέας Ὑορκσέης ὑπάρχει ἕνα θέατρον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται συνήθως ὡς αἴθουσα κινηματογράφου. Ἡ πόλις εἶνε χωρισμένη εἰς δύο τμήματα, τὴν Ὀράγγην καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ὀράγγην, τὸ δὲ θέατρον χωρίζεται ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον ἀπὸ τὴν συνοριακὴν γραμμὴν τῶν δύο αὐτῶν περιφερειῶν τῆς πόλεως, ὥστε τὸ ἥμισυ ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ὀράγγης καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀράγγης. Μέχρι πρό τινος ἕνας κοινὸς νόμος ἀπηγόρευε τὰς κινηματογραφικὰς παραστάσεις κατὰ τὰς Κυριακάς. Τελευταῖος ὅμως ἡ περιφέρεια τῆς Ὀράγγης κατήργησε τὸν νόμον αὐτόν, ἐνῷ ἡ ἄλλη περιφέρεια τὸν διατηρεῖ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγινε νόμιμον διὰ τὸ ἥμισυ τοῦ θεάτρου ἐκεῖνο ποὺ εἶνε παράνομον διὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ.

Ἐν τούτοις ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου δὲν συνεκινήθη καθόλου ἀπὸ τὴν ἀνομαλίαν αὐτὴν καὶ ἀτεφάσισε ὅπως αἱ 900 θέσεις ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀράγγης νὰ μὴ διατίθενται κατὰ τὰς παραστάσεις τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἑορτασίμων ἡμερῶν, ἐνῷ αἱ ἄλλαι θέσεις ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Ὀράγγης θὰ διατίθενται κανονικῶς. Ἕνα μεγάλο σχοινὶ χωρίζει εἰς δύο μέρη τὴν αἴθουσαν καὶ καθορίζει τὰ σύνορα τῶν δύο περιφερειῶν.

Κατὰ τὰς τελευταίας Κυριακὰς ὁ κινηματογράφος ἐλειτούργησε κανονικῶς καὶ ἔδοσε παραστάσεις μὲ κενὰ τὰ μισὰ καθίσματα.

❁

ΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΥ

Ὁ Δέσσιγκ, ὁ γνωστὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς τῆς Γερμανίας, διεκρίθη, ὡς γνωστόν, καὶ ὡς κριτικὸς καὶ ἐπὶ ἕνα διάστημα διηύθυνε ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα θέατρα τῆς Γερμανίας. Μίαν ἡμέραν ἕνας ἰδιώτης συγγραφεὺς τοῦ ἐπῆγε ἕνα ἔργον που διὰ νὰ τὸ ἀνεβάσῃ.

—Θὰ τὸ διαβάσω, εἶπε ὁ Δέσσιγκ καὶ ἂν εἶνε καλὸ ὅπως μοῦ λέτε, προθύμως θὰ τὸ ἀνεβάσω στὸ θέατρο. Περάστε σὲ λίγες μέρες νὰ σᾶς πῶ.

Πράγματι, σὲ λίγες μέρες ὁ δόκιμος συγγραφεὺς, γεμᾶτος μεγάλες ἐλπίδες, παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ Δέσσιγκ.

—Φίλε μου, τοῦ λέγει ὁ Δέσσιγκ, τὸ ἔργον σας παρουσιάζει πολλὰ νέα καὶ ὡραῖα πράγματα. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ μὲν νέα δὲν εἶνε ὡραῖα, τὰ δὲ ὡραῖα δὲν εἶνε νέα !

❁

ΜΙΑ ΣΧΟΛΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ὁ ὑπαπλοίαρχος Ἐπιτὲρ τοῦ Γαλλικοῦ Ναυτικοῦ, τέως διευθυντὴς τῶν Ἀθλητικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἵδρυσε τελευταῖος μίαν γυναικείαν ναυτικὴν σχολήν, εἰς τὴν ὁποίαν γίνονται δεκτὰ κορίτσια ἡλικίας τοὐλάχιστον 16 ἐτῶν. Ἡ ἕδρα τῆς σχολῆς αὐτῆς εἶνε μία νησίδα ὀνομαζομένη «Ἀλκυών». Ἡ πλωτὴ αὐτὴ ναυτικὴ σχολὴ εἶνε χωρισμένη εἰς τρία τμήματα. Τὴν πρώραν, ὅπου μένει ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα, τὸ κέντρον τοῦ σκάφους, ὅπου εἶνε ἐγκατεστημένα αἱ μαθήτριαι, καὶ τὴν πρύμνην, ὅπου εὑρίσκονται τὰ διαμερίσματα τοῦ κυβερνήτου Ἐμπὲρ καὶ τῆς συζύγου του. Ἡ ἐπιβίβασις τῶν μαθητριῶν γίνεται πρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ἐναρξεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ πλοῦ, ὅστις ἔγινεν ἐφέτος εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βρεττάνης. Κατὰ τὴν διάρκειαν ποὺ πλοῦ αἱ μαθήτριαι ἀντικαθιστοῦν τὸ πλήρωμα τῆς γολέτας, βοηθούμεναι ἀπὸ τέσσαρας ναύτας καὶ ὁ δηγοῖ μεναι ἀπὸ προπονηρίας τὰς ὁποίας ἐκλέγει ὁ κυβερνήτης. Σκοπὸς τῆς σχολῆς αὐτῆς δὲν εἶνε βεβαίως ὁ καταρτισμὸς γυναικείου ναυτικοῦ σώματος, ἀλλ' ὁ προσηλυτισμὸς τῶν νεανίδων εἰς τὰ ναυτικὰ σπόρ.

❁

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΧΟΦΜΑΝ

Ποιὸς δὲν τὰ ξέρει καὶ ποιὰ δὲν ἐμαγεύθη ἀπὸ τὰ «Παραμύθια τοῦ Χόφμαν» ;

Ὁ Χόφμαν δὲν ἦταν μόνον συγγραφεύς, ἀλλὰ καὶ μουσικός. Εἰς τοὺς προγόνους του ἐπαρουσιάσθησαν ἐπανειλημμένως συμπτώματα φρενοβλαβείας καὶ ψευδαισθήσεων. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ἔγραψε τὰ «Παραμύθια» του κλυδωνιζόμενος μέσα στὸν φανταστικό τους κόσμο. Καθὼς συνέγραφε τὰ δημιουργήματα καὶ τὰ πρόσωπα τῆς φαντασίας του ἐλάμβανον ἔμπροσθέν του πραγματικότητα ὑπὸ τὴν ροπὴν του πρὸς τὰς ψευδαισθήσεις. Τὸ σπουδαῖον δὲ εἶνε ὁ ἀποτροπιασμὸς ποὺ ἠσθάνετο πρὸ τῶν δημιουργημάτων τῆς φαντασίας του. Τόσον τὸν κατέβαλε ἡ ἐντύπωσις, ὥστε ἐφώναζε τὴν γραῖαν μητέρα του νὰ ὑπάγῃ νὰ καθίσῃ πλησίον του. Τί δύναμιν τώρα ἀπέδιδεν εἰς τὴν παρακαθημένην μητέρα του εἶναι μυστήριον. Ὅταν ἡ μητέρα του ἦτο πλησίον του τὰ δημιουργήματά του ἔφευγον ἀπὸ τὴν πραγματικότητα εἰς τὸν κόσμον τῆς φαντασίας. Ἔκαμε καὶ μεγάλην κατάχρησιν εἰς τὰ ποτά. δι' αὐτὸ δὲ τὰ ἔργα του ἔχουν τὸν χαρακτῆρα τῶν φαντασμαγοριῶν καὶ ὀνειροπολημάτων. Περιεγότερον ὅμως ἦτο αὐτὸ ποὺ τοῦ συνέβαινε ἀργότερον, ὅταν προσεβλήθη ἐκ παθήσεως τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ ἔγινε παραλυτικός. Μίαν ἡμέραν οἱ ἰατροί του ἐκαυτηρίαζαν διὰ πυρακτωμένου σιδήρου τὴν σπονδυλικήν του στήλην καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου ἡ παράδοξος ἰδέα ποὺ ἐπὶ κιρὸν τὸν ἐβασάνιζε ἔπειτα, ὅτι δηλαδὴ εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἐμπορικὸν δέμα, τὸ ὁποῖον ἐσφράγιζον μὲ βουλοκέρι διὰ νὰ μὴ φθάσει εἰς τὸν ἄλλον κόσμον βλαμμένον ἢ ὡς λαθρεμπόριον !

❁

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΜΩΫΣΗΣ

Παρακαλεῖσθε νὰ ποτέψετε τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Ναπολέοντος, ὅτι ἐτέρασε τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν κάθοδχος ποιός. Αὐτὸ λέγει εἰς τὸν Α' τόμον, σελὶς 2, τῶν «Ἀπομνημονευμάτων ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Ἑλένην». Τὸ βιβλίον τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν φανάδων τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ ὁποῖοι ἐπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, δὲν εἶνε ἀδύνατον. Τὸ σημεῖον εἰς διόδου εἶνε πλησίον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Σουέζ καὶ λέγεται Μπίτρ ἐλ Κόζειμ (Θάλασσα τοῦ Πνεύματος — Γιὰ μὰ Σοῦφ εἰς τὴν Βίβλον) καὶ εἶνε μόλις ἕνα μίλι πλατὺ καὶ φυσικὰ ρηχὸ καὶ γεμάτο ὑφάλους. Ἡ ἄγκυρα καὶ ἡ κάθοδος τῆς πλημμύρας κινάνται μεχρὶ ἑπτὰ ποδῶν. Ἰσχυρὸς βορειοδυτικὸς ἄνεμος πνέει κατὰ τοὺς ἑννέα μῆνας τοῦ ἔτους καὶ συχνὰ ἔχει μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀμπώτιδος, τὴν ὁποίαν ἐπιβιβάζει συχνὰ εἰς τὰ τρία μόλις πόδια ὕψους τοῦ ὕδατος. (Εἶνε χαρακτηριστικὸν ὅτι τόσον ἡ Βίβλος ὅσον καὶ ὁ Ναπολέων ἀναφέρουν ἰσχυρότατον ἄνεμον). Συνδυασμὸς ὅλων αὐτῶν τῶν γεγονότων, ἀνέμου, ρεύματος, ὑφάλων καὶ στενότητος τοῦ κόλπου τοῦ Σουέζ, βεβαιοῦν ὅτι ὁ Ναπολέων δὲν λέγει ψεύματα. Ἄλλως τε πολλοὶ κριτικοί, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, δέχονται τὴν ἀλήθειαν. Σήμερον ἔχει τὸ ὄνομα πλάτος, ἀλλὰ ἔχει ἐκκαθῆ καὶ ἔχει ἀνοιχθῆ τεχνητὴ διώρυξ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

Ταῦ G. MALLOCH

—Νομίζω, εἶπε ὁ ἀρχιαστυνόμος Μάκρεῦ, ὅτι ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω κάτι ποὺ ἀνατρέπει ὅλες τῆς θεωρίες σας περὶ ἐρασιτεχνῶν δολοφόνων.

—Δυστυχία μου! ἀνεφώνησε ὁ ἀστυνομικὸς Ἔγκο. Θὰ μὲ στενοχωροῦσε πολὺ ἡ ἀνακοίνωσίς σας αὐτή. Τὸ νὰ ἀνατρέψῃ κανεὶς τῆς θεωρίες ἑνὸς ἀνθρώπου, εἶνε σὰν νὰ τὸν ἀφήνῃ ἔρημο καὶ μοναχὸ στὸν κόσμο. Τί συμβαίνει ὅμως ;

—Πρόκειται περὶ κάποιου τμηματάρχου ἐμπορικοῦ καταστήματος, γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ γείτονές του διατείνονται, ὅτι σκότωσε τὴν γυναῖκα του!

—Οἱ γείτονες εἶνε ἄξιοι νὰ ποῦν πολλά, εἶπεν ὁ Ἔγκο μειδιῶν.

—Ὁπωσδήποτε, κύριε Ἔγκο, σᾶς παρακαλῶ νὰ παρακολουθήσετε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Στὸ κατάστημα τῆς κυρίας Κάουτς καὶ Μπέρνς ἐργάζεται κάποιος Τζὸνς, τμηματάρχης. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὡς τώρα, εἶχε ὑπόληψι πολλὴ καλή. Τὸν ἔβλεπαν τακτικώτατα, τὶς Κυριακὲς, στὴν Ἐκκλησία, μαζὺ μὲ τὴν ὥμορφη γυναῖκα του, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ χρόνια νεώτερα ἀπ' αὐτόν. Ζοῦσαν σὲ ἕνα ὡραῖο σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ἔντουαρντ, καὶ εἶχαν ἕναν ἐνοικιαστή.

—Στοιχηματίζω ὅτι ὁ ἐνοικιαστὴς ἔπαιξε τὸν χειρότερο ρόλο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, διέκοψε ὁ ἀστυνομικός.

—Ὁ ἐνοικιαστὴς ἔφυγε, καὶ οἱ γείτονες διατείνονται ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ ἀνδρόγυνο ἄρχισε νὰ μαλώνῃ. Μετὰ ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἡ γυναῖκα τοῦ Τζὸνς ἔγινε ἄφαντη. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ὅταν τὸν ρώτησαν, ἀπήντησε ὅτι εἶχε πάγῃ σὲ κάποια ἐπίσκεψι. Οἱ γείτονες ὅμως προκαλοῦν τώρα σκάνδαλα, καὶ ἐπιμένουν ὅτι ὁ Τζὸνς ἐσκότωσε τὴν γυναῖκα του.

— Εἶνε κακὸ πρᾶγμα νὰ ἐπιμένῃ κανεὶς, εἰρωνεύθη ὁ ἀστυνομικὸς Ἔγκο.

— Τέλος, ἐξηκολούθησε ὁ ἀρχιαστυνόμος, μιὰ ἑβδομάδα μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς κυρίας Τζὸνς, μιὰ γειτόνισσα εἶδε τὴν νύκτα, τὸ παράθυρο τοῦ Τζὸνς φωτισμένο, καὶ τὰ στὸρ ἀνεβασμένα. Διέκεινε δέ, καθισμένη ἀκίνητη σὲ μιὰ πολυθρόνα, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴν ἐξαφανισθεῖσαν. Ὕστερα ἦλθε ὁ Τζὸνς καὶ κατέβασε τὰ στὸρ. Ἡ γειτόνισσα ἀπευθύνθηκε στὴν ἀστυνομία.

—Κατάλαβα, κατάλαβα! ἀνεφώνησε ὁ Ἔγκο. Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὸν Τζὸνς, καὶ τώρα μᾶς ἀναθέτει νὰ βροῦμε τὸν λόγο τῆς συλλήψεώς του !

— Δυστυχῶς, εἶπε ὁ Μακρέῦ, ὅταν οἱ ἀστυνόμοι πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ Τζὸνς, καὶ τὸν ρώτησαν ποὺ εἶνε ἡ γυναῖκά του αὐτὸς τοὺς εἶπε νὰ πᾶνε στὸ διάβολο καὶ νὰ κυττάζουν τὴν δουλειά τους. Προσέθεσε δὲ ὅτι τὸ σπίτι του ἦταν καὶ φρούριο του καὶ ὅτι ἂν ἤθελαν νὰ τὸ ἐρευνήσουν, ἔπρεπε νὰ τοῦ φέρουν καὶ ἔνταλμα ἐρεύνης!

—Μπράβο του! εἶπεν ὁ Ἔγκο.

—Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι οἱ γείτονες εἶδαν τὸν Τζὸνς νὰ σκάφτῃ τὸν κῆπο του τὴν νύκτα. Καὶ ἐνῷ ὡς τώρα ὁ κῆπος του ἦταν ἀπεριποίητος, τώρα εἶνε ὅλος σκαμμένος καὶ φυτευμένος.

— Στενοχωρέθηκε χωρὶς τὴν γυναῖκα του καὶ ἀσχολεῖται μὲ κηπουρικὴν γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν στενοχωρία του! διέκοψεν ὁ Ἔγκο.

—Ἔχετε τὰ στοιχεῖα, ἀστυνομικὲ Ἔγκο, εἶπε σοβαρότητα ὁ Μακρέῦ. Καὶ τώρα περιμένω ἀπὸ σᾶς τὴν λύσι τοῦ προβλήματος !

— Τὸ πρόβλημα εἶνε ἄλυτον, εἶπε γελῶντας ὁ ἀστυνομικὸς, βάζοντας τὸ καπέλλο του.

❁

Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὀτομποὺς στὴν ὁδὸ Κλέβελαντ, ὁ Ἔγκο διευθύνθηκε μὲ ἀργὸ βῆμα στὸ κατάστημα γυναικείων εἰδῶν τῶν κυριων Κάουτς καὶ Μπέρνς.

Ἀνεζήτησε μὲ τὸ βλέμμα τὸν τμηματάρχη Τζὸνς, τοῦ ὁποίου τὴν φωτογραφίαν εἶχε δῇ στὰ χέρια τοῦ ἀρχιαστυνόμου Μακρέῦ. Τὸν πλησίασε, ἐπροφασίσθη ἀσθένεια τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία τὸν ἔστελνε γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ζευγάρι γάντια, μισὸ μέτρο λευκὸ μεταξωτὸ ὕφασμα, καὶ ἕνα ζεῦγος κάλτσες.

Ὁ κύριος Τζὸνς τὸν διευκόλυνε στὴν ἀγορὰ αὐτῶν τῶν γυναικείων εἰδῶν, καὶ τὸν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα, εὐχαριστῶν αὐτὸν τυπικώτατα.

Μετὰ δύο μέρες ὁ ἀστυνομικὸς ξαναπέρασε ἀπὸ τὸ κατάστημα. Ἐπλησίασε τὸν κύριο Τζὸνς, τοῦ ἔκανε παράπονα γιὰ τὴν ποιότητα τῶν ἀγορασθέντων εἰδῶν, καὶ ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ καταστήματος.

Ὁ κύριος Τζὸνς τοῦ ὑπέδειξε μὲ εὐγένειαν τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ.

Ὁ τελευταῖος αὐτός, μόλις εἶδε τὴν μάρκα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Ἔγκο, ἀνεπήδησε ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

— Πάλι ἀστυνομικοί! Πάλι ἀστυνομικοί! Μὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ πειά! Ἀσφαλῶς θὰ εἶνε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ τμηματάρχου Τζὸνς; Ἔ, λοιπὸν, κύριε, ἐγὼ τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ γι' αὐτὸν εἶνε ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τιμίων ἀνθρώπων. Ἐπὶ τέλους, τί φταίει αὐτὸς ἂν ἡ γυναῖκα του τὸν ἐγκατέλειψε μὲ τὸν ἐνοικιαστήν του; Μοῦ τὸ ὡμολόγησε προχθές! Δὲν θέλει ὅμως νὰ διασυρθῇ τὸ ὄνομά του. Ἔχει μήπως ἄδικον;

—Τοῦ δίδω πληρέστατα δίκαιον, κύριε Διευθυντά. Πρέπει ὅμως νὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ περιέργεια τῆς ἀστυνομίας. δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ὁ διευθυντὴς ἔνευσε καταφατικά.

— Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν, κύριε, ἐξηκολούθησε ὁ Ἔγκο, γιὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, νὰ μοῦ πῆτε εἰλικρινῶς ἐὰν σᾶς λείπει κανένα ἀπὸ τὰ μαννεκὲν ποὺ ἔχετε στὸ κατάστημά σας. Ἂν μπορούσατε νὰ κάνετε ἕνα στιγμιαῖο ἔλεγχο, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Τζὸνς, φυσικά, καὶ νὰ μοῦ γνωστοποιήσετε τὰ ἀποτελέσματά του.

Ὁ διευθυντὴς τὸν κύτταξε μιὰ στιγμὴ ἔκπληκτος. Ὕστερα τοῦ εἶπε :

— Θὰ κάνω αὐτὸν τὸν ἔλεγχο μοναχός μου καὶ αὐτοστιγμεὶ, ἀλλὰ θέλω εἰς ἀντάλλαγμα νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ τακτοποιήσετε τὸ ταχύτερον αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, ὥστε νὰ παύσουν πλέον νὰ μᾶς ἀνησυχοῦν καθημερινῶς.

—Ἔχετε τὸν λόγο μου, κύριε εἶπεν ὁ Ἔγκο.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ διευθυντὴς ἐπέστρεφε, κρατῶν στὸ χέρι του ἕνα δελτίον.

—Λοιπὸν, κύριε, εἶπε χαμογελῶντας, τὸ στὸκ τῶν μαννεκέν μου ἀνέρχεται ἐν ὅλῳ εἰς εἴκοσι. Ἐξ αὐτῶν τὰ δέκα ἐννέα εὑρίσκονται στὴν βιτρίνα τοῦ καταστήματός μου τὸ δὲ εἰκοστὸν, ποὺ εἶχε ὑποστῇ κάποιαν βλάβην, ἐπωλήθη πρὸ δεκαπενθημερίας, εἰς ἕνα παλαιοπώλην. Ἰδοὺ καὶ τὸ σχετικὸν δελτίον.

Ὁ Ἔγκο ἔλαβε τὸ δελτίον. Ἐπ' αὐτοῦ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἐγκρίνεται ἡ πώλησις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47 μαννεκὲν ἀντὶ μιᾶς λίρας καὶ δέκα πέντε σελλινίων».

Ὁ τμηματάρχης Β. Τζὸνς

Ὁ Ἔγκο ἄφησε τὸ δελτίον ἐπάνω στὸ τραπέζι, διεβεβαίωσε τὸν διευθυντὴ, ὅτι θὰ θέσῃ τέρμα στὴν ἱστορία αὐτὴ, ἐζήτησε συγνώμην γιὰ τὴν ἀνησυχία ποὺ τοῦ εἶχε προξενήσῃ, καὶ ἔφυγε ἀφοῦ κατόρθωσε, μὲ τρόπο νὰ τσεπώσῃ τὸ δελτίον ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ ἴδιος πρὸ ὀλίγου στὸ τραπέζι.

Καὶ ὁ μὲν διευθυντὴς γελοῦσε, στὸ γραφεῖο του, μὲ τὴν ἠλιθιότητα τῶν ντετεκτὶβ ποὺ ζητοῦν νὰ εὕρουν κλεμμένα μαννεκὲν ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχουν τοιαῦτα, ὁ δὲ Ἔγκο, στὸ δρόμο, γελοῦσε μὲ τὴν βλακεία τῶν διευθυντῶν ποὺ ἐννοοῦν νὰ βλέπουν μόνον ἐκεῖνα ποὺ θέλουν νὰ ἰδοῦν...

❁

Ὁ ἀρχιαστυνόμος Μακρέῦ, εἶχε πληροφορηθῆ ἐν τῷ μεταξὺ ὅτι ἡ κυρία Τζὸνς εἶχε στὸ Κάρντιφ, μιὰ θεία, ἡ ὁποία κρατοῦσε ἕνα μικρὸ καπνοπωλεῖον στὴν ὁδὸ Τράγιας τῆς πόλεως αὐτῆς.

Ὁ Μακρέῦ ἐγνωστοποίησε αὐτὸ στὸν ἀστυνομικὸ Ἔγκο. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἔγκο βρισκόνταν στὸ Κάρντιφ. Στὴν γωνία τῆς ὁδοῦ Τράγιας, ὑπῆρχε ἕνα καπνοπωλεῖον. Ὁ Ἔγκο διάβασε: Κυρία Ματθίλδη Φρίπ.

Πλησίασε. Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία τὸν ρώτησε τί ζητεῖ. Ὁ Ἔγκο ἀγόρασε ἕνα πακέτο τσιγάρα «Κρέϊβεν Α», καὶ ἀνάβοντας ἕνα, εἶπε στὴν καπνοπώλιδα :

— Λένε ὅτι ὁ κόσμος εἶνε μικρὸς, κυρία. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εἶσθε συγγενὴς μὲ κάποιαν δεσποινίδα Φρὶπ ποὺ παντρεύκηκε στὸ Ἀπ-Περστόου ;

—Πῶς, πῶς! ἀνεφώνησε ἡ γραῖα. Αὐτὴ εἶνε ἀνεψιά μου! Δὲν τὴν ἔχω δῇ χρόνια τώρα. Ἀλλὰ εἶνε τόσο ἀστεῖο νὰ μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι σήμερα, γιατὶ μόλις πῆρα μιὰ κάρτα της ! Μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ Μπράϊτον ὅπου πῆγε νὰ ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα της.

—Ἀπὸ τὸ Μπράϊτον; ρώτησε ὁ Ἔγκο. Ἔχω τώρα δέκα χρόνια νὰ δῶ τὴν πόλι αὐτή. Πόσο θὰ ἄλλαξε !

—Νὰ ἡ κάρτα τῆς ἀνεψιᾶς μου. Θὰ ἰδῆτε τὴν συνοικία τοῦ Οὐέστ Πάϊερ.

Ὁ Ἔγκο πῆρε τὴν κάρτα, καὶ ἐνῷ ἐξυμνοῦσε στὴν καπνοπώλιδα τὴν ὡραία συνοικία τοῦ Οὐέστ Πάϊερ, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ περιεχόμενόν της.

«Εὑρίσκομαι ἐδῶ γιὰ ἀλλαγὴ ἀέρος. Ἀπειρα φιλιά.»

Μπέττυ

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπέστρεψε τὴν κάρτα στὴν

—Ὁπωσδήποτε, σᾶς παρακαλῶ νὰ παρακολουθήσετε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

κυρία Φρὶπ, τῆς ὑπεσχέθη νὰ ξαναπεράσῃ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸν σταθμό.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν πίσω στὸ Ἀππερστοου. Ὅταν πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιαστυνόμου Μακρέῦ, ἔμαθε ἔκπληκτος, ὅτι ὁ τελευταῖος, πιεζόμενος ἀπὸ τοὺς γείτονας τοῦ Τζὸνς, εἶχε, διατάξει ἀνασκαφὰς στὸν κῆπο τοῦ τμηματάρχου.

Αἱ ἀνασκαφαὶ θὰ γινόταν τὸ ἀπόγευμα. Ὁ Μακρέῦ παρεκάλεσε τὸν Ἔγκο νὰ εἶνε παρὼν καὶ αὐτός.

Ὅταν οἱ ἀστυνόμοι ἄρχισαν νὰ σκάπτουν, ἀρκετοὶ γείτονες μαζευτήκαν ἐμπρὸς στὸν κῆπο τοῦ Τζὸνς, περίεργοι νὰ ἰδοῦν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαβήματος αὐτοῦ τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Ἔγκο μὲ τὸ μειδίαμα στὰ χείλη, παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή.

Ὁ περιεργότερος ὅμως ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, ὁ κατηγορούμενος. Αὐτὸς καθισμένος στὸ χορτάρι, χαμογελοῦσε διακρῶς, καπνίζοντας μὲ εὐχαρίστησι. Μιὰ στιγμὴ παρεκάλεσε τοὺς ἀστυνόμους νὰ σταματήσουν τὴς ἀνασκαφές.

—Κύριοι, εἶπε ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς παρευρισκομένους. Θὰ σᾶς ὁμολογήσω τὴν ἀλήθεια, ἐφόσον ἡ ὑπόθεσις ἐφθασε στὸ ἀπροχώρητον. Ἡ γυναῖκα μου μὲ εἶχε ἐγκαταλείψῃ. Τὸ εἶχε σκάσει μὲ τὸν ἐνοικιαστὴ ποὺ εἴχαμε σπίτι μας. Βεβαίως, αὐτὸ δὲν εἶνε κανένα εὐχάριστο πρᾶγμα, καὶ γι' αὐτὸ προσεπάθησα νὰ τὸ ἀποκρύψω. Τί θὰ κάνατε ἂν εἴσθε στὴν θέσι μου;

Οἱ παρευρισκόμενοι ἄρχισαν νὰ τὸν κυττάζουν μὲ βλέμμα συμπαθείας.

— Δυστυχῶς ἐξηκολούθησε ὁ Τζὸνς, πολλοὶ γείτονες ἐμπέρδεψαν τὴν ὑπόθεσι. Ἔβλεπαν ἕνα σωρὸ ἀνύπαρκτα πράγματα. Ἀσχολήθηκα λίγο μὲ τὸν κῆπό μου: ἀμέσως εἶπαν ὅτι ἔθαψα τὴν γυναῖκα μου ἐκεῖ. Τότε καὶ 'γὼ ἀπεφάσισα νὰ τοὺς παίξω μιὰ φάρσα. Ἔθαψα στὸν κῆπο μου ἕνα μαννεκὲν ποὺ ἀγόρασα ἀπὸ τὸ κατάστημα, ὅπου ἐργάζομαι.

Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τοὺς ἀστυνόμους, ὁ Τζὸνς, εἶπε, γελῶντας:

— Ἐξακολουθῆστε τὸ σκάψιμο, κύριοι!

Ἐνῷ δὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀστυνόμους ἔσκαπταν, ὁ Τζὸνς εἶπε πρὸς τὸν ἀρχιαστυνόμο

— Κύριε ἀρχιαστυνόμε. Πῆρα σήμερα κάμακρέῦ :

ποιο γράμμα ἀπὸ τὴν θεία τῆς γυναῖκας μου, ἀπ' τὸ Κάρντιφ...Μὲ συγχαίρει ποὺ ἔστειλα τὴν γυναῖκα μου γιὰ ἀλλαγὴ ἀέρος στὸ Μπράϊτον. Λέγει ὅτι πῆρε μιὰ κάρτα της ἀπ' ἐκεῖ! Ποὺ νὰ ξέρει, ἡ καϋμένη ἡ θεία, ὅτι ἡ γυναῖκα μου στὸ Μπράϊτον ἐφυγε μαζὺ μὲ τὸν ἐνοικιαστή μας !

Οἱ ἀστυνόμοι σὲ λίγο σταμάτησαν τὴς ἀνασκαφές τους. Κάτι εἶχε ἀναφανῆ. Τὸ τράβηξαν μὲ προσοχή. Οἱ παρευρισκόμενοι γείτονες ἔσκασαν στὰ γέλοια, οἱ ἀστυνόμοι εἶχαν πράγματι ἐμπρός τους ἕνα κερένιο μαννεκέν ! !

Καὶ ἐνῷ οἱ περίεργοι ἀπεμακρύνοντο, ἱκανοποιημένοι πλέον, καὶ βιαστικοὶ νὰ γελοιοποιήσουν τὴν ἀστυνομία στὰ μάτια τῶν φίλων των, ὁ ἀστυνομικὸς Ἔγκο ἐπλησίασε, μειδιῶν, τὸν θριαμβεύοντα Τζὸνς.

—Χαίρετε, κύριε Τζὸνς!

—Χαίρετε, κύριε, ποὺ πήγατε στὴν Διεύθυνσι τοῦ καταστήματός μας γιὰ νὰ παραπονεθῆτε γιὰ τὴν ποιότητα τῶν ἐμπορευμάτων μας! Εἶχα καταλάβει ἀμέσως ὅτι εἶσθε ἀστυνομικός! Δηλαδὴ, συγγνώμη γιὰ τὴν λέξι, Φασαρίας !

—Λοιπὸν, σεῖς ὁ ἴδιος θάψατε τὸ μαννεκὲν, κύριε Τζὸνς; ρώτησε ὁ Ἔγκο.

—Μάλιστα, κύριε Φασαρία! εἶπε γελῶντας ὁ Τζὸνς.

—Βαρειὰ δουλειά! Παρετήρησε ὁ Ἔγκο. Ὑποθέτω πῶς σκάβοντας, κόψατε ἔτσι καὶ τὰ δυὸ χέρια σας ;;;

Ὁ Τζὸνς σήκωσε τὰ χέρια κυττάζοντάς τα μὲ ἔκπληξι. Ἀκούστηκε ἕνα ἐλαφρὸ «λίι» καὶ ὁ Ἔγκο τοῦ εἶχε περάσῃ τὰς χειροπέδας.

—Σκάψετε βαθύτερα, ἀστυνόμοι! διέταξε αὐστηρῶς ὁ Ἔγκο.

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν ἀρχιαστυνόμο Μακρέῦ, τοῦ εἶπε :

—Ἔξυπνο κόλπο, μὰ τὸ Θεό! Ἀλλὰ ὅπως βλέπετε, δὲν ἀνετράπη ἡ θεωρία μου περὶ ἐρασιτεχνῶν ἐγκλημάτων: πῆρε μιὰ περιττὴ καὶ βλαβερὴ προφύλαξι: Τὴν κάρτα ποὺ ἔλαβε ἡ κυρία Φρὶπ ἀπ' τὸ Κάρντιφ.

Τὸ γράψιμο, μολονότι διεστραμμένο, ἤτανε ἀναγνωστὲ τοῦ Τζὸνς. Εἶχα κάποιο δελτίο γραμμένο. ἀπὸ τὸν ἴδιο, καὶ παρέβαλα τοὺς γραφικοὺς χαρακτῆρας. Ὕστερα ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀκινήτου γυναῖκας στὸ φωτισμένο παράθυρο μιὰ ἑβδομάδα μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς κυρίας Τζὸνς, μὲ, εἶχε κάνει νὰ ὑποθέσω τὴν χρῆσιν ἑνὸς μαννεκέν...

Οἱ ἀστυνόμοι ποὺ ἔσκαψαν σταμάτησαν: εἶχαν ἐμπρός τους τώρα, σὲ βάθος δυὸ μέτρων, θαμμένα τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο, τὰ πτώματα τῆς κυρίας Τζὸνς καὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ, τοὺς ὁποίους; εἶχε σκοτώσῃ ὁ Τζὸνς, ἀσφαλῶς διὰ λόγους τιμῆς...

Τό Ἑλληνικόν Πνεῦμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Κατόπιν τῆς κατσπληκτικῆς ἐπιτυχίας τὴν ὁπλαν σημειωνει ὁ πρωτοτυπος διαγωνισμος μας διά τὴν συλλογὴν τῶν καλυτέρων ἑλληνικῶν ἀνεκδοτων, παρατείνομεν τὴν προθεσμιαν τοῦτου επὶ ἕνα ἀκομη μῆνα. Οι ἀναγνῶσταί μας οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, δύνανται νὰ στέλλουν ὅσα ἀνέκδοτα γνωρίζουν.

Τὰ ἀνέκδοτα πρέπει νὰ εἶνε ἀπαραιτήτως ἑ λ λ η ν ι κ ὰ καὶ ἄ γ ν ω σ τ α. Διότι παρετηρήθη ὅτι ἀρκετοὶ ἀναγνῶσται στέλλουν ἀνέκδοτα γνωστότατα, ἄλλοι δὲ ἀντιγράφουν ἀνέκδοτα ἀπὸ περιοδικὰ καὶ μᾶς τὰ ἀποστέλλουν. Ἐπίσης τὰ ἀνέκδοτα πρέπει νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομα, γραμμένα δὲ καθαρὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μόνον μέρος τοῦ χάρτου.

Μετὰ τὴν λῆψιν των, τὰ ἀνέκδοτα παραδίδονται εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία τὰ ἐξελέγχει καὶ δημοσιεύει κατὰ σειρὰν μόνον τὰ πληροῦντα τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν ὅλων τῶν ἐγκρινομένων ἀνεκδότων εἰς ποὺς πέντε ἀναγνῶστας οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν στείλει τὰ ἐξιπνότερα καὶ πὸ ἄγνωστα τοιαῦτα, θὰ δοθοῦν τὰ δῶρα, τὰ ὁ ποῖα ἀνεφέραμεν εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα.

❁

Ο ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

Μιὰ φορὰ ἕνας καλόγηρος περνῶντας ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἔχασε μιὰ δραχμή. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ, ἀλλὰ ὁ κόπος του ἐπήγαινε χαμένος. Τότε ὁ καλόγηρος λέγει :

—"Ἅγιε Νικόλαε, βόηθησέ με νὰ βρῶ τὴν δραχμὴ καὶ θὰ σ' ἀνάψω μιὰ δεκάρα κερί.

Ἄρχισε πάλι νὰ ψάχνῃ, ἀλλὰ τίποτε.

—"Ἅγιε Νικόλαε, δυὸ δεκάρες..

Ἀλλὰ καὶ πάλι τίποτε.

—Τρεῖς, τέσσερες, πέντε, ἕξῃ, ὀκτώ.

Τέλος στὴν ἐννάτη δεκάρα τὴν βρῆκε. Ἀφοῦ ἔβαλε τὴ δραχμὴ στὴ τσέπη του γυρίζει πρὸς τὴν ἐκκλησία καὶ λέγει :

—"Αχ ! τί πλεονέκτης ποὺ εἶσαι, "Ἅγιε Νικόλαε. Τὸν καιρὸ ποὺ σοῦ ἔλεγα νὰ σ' ἀνάψω μιᾶς δεκάρας κερὶ δὲν μὲ βόηθησες, τώρα κα' ἐγὼ δὲν σοῦ ἀνάβω κανένα.

Καὶ ὁ καλόγηρος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἀθῆναι Ἀφροδίτη Δημητράκου

❁

Ο ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΟ ΕΠΙ ΑΥΤΟΦΟΡΩ

Ὅταν ὁ Δηλιγιάννης, πρωθυπουργὸς ὤν, εὑρίσκετο εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔκανε τὸν περιπατόν του ἐφ' ἁμαξῆς, εἶδε μιαν ἄμπελον. Κατῆλθε λοιπὸν τῆς ἁμάξης καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἄμπελον ἔκοψε μίαν σιφωνίλη. Ἀνελθὼν δὲ κατόπιν ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ὡδηγήθη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἁμαξηλάτου εἰς τὸ...ἐπ' αὐτοφώρῳ ! Παρὰ τὰς διαμαρτυρίας του ὅτι ἦτο πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐδικάσθη καὶ ἐπλήρωσεν ἄδρὰ τὴν σταφυλήν.

Πύργος Αὐγ. Κατ.

❁

Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΡΟΥΧΩΝ

Κάπατε ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς Διονύσιος Σολωμός, προσκληθεὶς εἰς τὴν χορευτικὴν ἑσπερίδα, μετέθη μὲ ἐνδύματα ἐπαίτου. Ἀλλ' ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ. Ἐπιστρέψας ὅμως μετ' ὀλίγον μὲ πολυτελεστάτην ἀμφίεσιν, ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πάσης τιμῆς καὶ πάντες παρεμέριζον ἵνα διέλθῃ. Τότε εἶπε τὸ δίστιχον :

Τὰ ροῦχα ἔχουν τὴν τιμὴ
κα' ἐγὼ τιμὴ δὲν ἔχω.

Ζάκυνθος Κ. Π.

❁

ΛΟΓΙΚΗ

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἐν καιρῷ εἰρήνης ἐπαρασημοφόρησε ἕνα ἀξιωματικόν του.

—Μεγαλειότατε, παρατήρησεν ὁ ἀξιωματικός, μόναν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης πρέπει νὰ παρασημοφορηθῶ.

—"Αφησε αὐτὰ τώρα, εἶπεν ὁ βασιλεύς,καὶ χρέμασε αὐτὸ τὸ παράσημο στὸ στῆθός σου. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ κάμω καινούργιο πόλεμο γιὰ τὸ χατῆρι σου...

Τρίπολις Μίμης Τσιντολας

Ο ΤΣΑΜΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛ.ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

Ὅταν ἡ Ἑλλὰς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ ἀπεφάσισε νὰ κατασκευασῃ στόλον, ἐκάλεσε τοὺς ἱκανωτέρους ἀπὸ τοὺς τότε ἐμπορομπλοιάρχους καὶ τους εισήγαγε εἰς τὴν συσταθεῖσαν τότε σχολὴν τῶν δοκίμων. Μεταξὺ τῶν εἰσαχθέντων ἦτο καὶ ὁ Ν. Τσαμαδός, ἱκανὸτατος μὲν ἐμπορπλοιαρχος, ἀλλ' ἐντελῶς ἀγράμματος, καὶ ὁ ὁποῖος μόλις ἐγνώριζε νὰ ὑπογραφῃ, καὶ τοῦτο μόνον χάριν τῶν συναλλαγῶν του καὶ διὰ τὰ ἀταραίτητα τότε ναυτικὰ ἔγγραφα. Εἰς τὴν σχολὴν τῶν δοκίμων κωπιόριθωσε νὰ μάθῃ καὶ ἀνάγνωσιν, ἐκτὸς τῆς πολεμικῆς ναυτικῆς τέχνης,τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἐκ πείρας. Ὅλοι οἱ εἰσαχθέντες ἐξῆλθον τῆς σχολῆς μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ πλοιάρχου. Μετὰ ἓν ἔτος ὁ Τσαμαδος προήχθη καθ' ἱκανότητα εἰς ἀντιπλοιάρχον, ὁπότε ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἐθεώρησε καλὸν νὰ τὸν διορίσῃ βασιλικὸν ἐπίτροπον εἰς τὸ Ναυτοδικεῖον πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν νόμων. Τὸ τοιοῦτον τοῦ ἐπροξένησεν ἔκπληξιν, λόγῳ τοῦ ὅτι διορίσθη, καίτοι ἦτο ἐντελῶς ἀγράμματος. Τὴν ἑπομένην τοῦ διορισμοῦ του ἐκηδεύετο φίλος του ἀρχίατρος τοῦ Π. Ναυπκοῦ. Ὁ Τσαμαδὸς μεταβὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἰδὼν εἰς τὸν φίλον του τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ποὺ εἶπε μεγαλοφώνως :

—Φίλε μου, αὐτοῦ ποὺ πᾶς στὸν ἄλλον κόσμο, πές τους ὅτι βασιλικὸς ἐπίτροπος εἰς τὸ Ναυπδικεῖον ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα εἶμαι ἐγώ, ὁ Νίκος Τσαμαδός, καὶ θὰ καταλάβουν πῶς τὴ γαίνει τοῦτο τὸ βασίλειο !...

Λουκᾶς Κ. Γιαλέσσας

❁

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ

Ἕνας χωρικὸς τοῦ χωρίου Ἅγιος Ἠλίας μὴ ἔχοντας ποῦ νὰ βάλῃ τὸ γάϊδαρό του νὰ βοσκήσῃ, ἐπῆγε εἰς τὸ νεκροταφεῖον ποὺ εἶχε ἀρκετὸ χόρτο καὶ τὸν ἔδεσε ἀπὸ πὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Ἠλιοῦ. Ὁ γάϊδαρος ὅμως καθὼς ἔτρωγε κτυποῦσε καὶ τὴν καμπάνα. Τὸ πρωὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἦσαν ἀνάστατοι γιὰ τὰ κτυπήματα τῆς καμπάνας ποὺ κτυποῦσε ὅλην τὴν νύκτα μόνη ἡης. Μερικοὶ μάλιστα ἀπεφάσισαν νὰ πᾶνε τὸ βράδυ νὰ φυλάξουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Τὸ βράδυ ὁ χωρικός, μὴ ξέροντας τίποτε, διότι εἶχε φύγῃ τὸ πρωὶ μὲ τὸν γάϊδαρό του, ἐπῆγε καὶ ἔδεσε πάλιν αὐτὸν στὸ Νεκροταφεῖο μὲ πὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας. Ὅταν λοιπὸν ἐπῆγαν τὸ βράδυ οἱ φύλακες διὰ νὰ φυλάξουν, μὲ ἔκπληξίν τους εἶδαν πῶς τὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας ἦταν δεμένο στὸ λαιμὸ τοῦ γαϊδάρου καὶ μὴ ἐννοοῦντες τί ἐσήμαινεν αὐτό, ἄρχισαν νὰ κάνουν τὸν σταυρόν τους, λέγοντες :

Ἅγιε μου Λιά, Προφήτη Λιά,
μεγάλο εἶν' τ' ὄνομά σου,
μεγάλο εἶν, τὸ στόμα σου
μεγάλα εἶν' τ' αὐπά σου,
μεγάλη κα' ἡ οὐρά σου.

Πύργος Αὐγ. Καπ.

❁

ΠΩΣ ΑΘΩΩΘΗΚΕ

Ἕνας ἐπαρχιώτης ἦλθε κάποτε στὴν Ἀθήνα γιὰ μιὰ δίκη. Ἐπῆγε σπὸ δικηγόρο του καὶ τοῦ εἶπε.

—"Αν κατορθώσῃς νὰ κερδίσοιμε τὴ δίκη, θὰ σοῦ δώσω ὅσα χρήματα θέλεις.

—Θὰ τὴν κερδίσοιμε, εἶπε ὁ δικηγόρος. Φτάνει ἐσὺ νὰ κάνῃς τὸν τρελλό.

Καὶ τοῦ ἔδωσε σχετικὰς ὁδηγίας. Ἔτσι,μόλις ἄρχισε ἡ δίκη, ὁ πρόεδρος ἠρώτησε τὸν κατηγορούμενον.

—Πῶς λέγεσα ;

—Μπεεέ !... ἔκαμεν ὁ κατηγορούμενος.

—Πόσων ἐτῶν εἶσαι ;

—Μπέεε...

—Εἶνε ἀληθινὴ ἡ κατηγορία ποὺ σοῦ ἀποδίδουν ;

—Μπά !..

Τὸ δικαστήριον ἠθώωσε τότε τὸν κατηγορούμενον ὡς ἀκαταλόγιστον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δίκης ὁ δικηγόρος εἶπεν εἰς τὸν πελάτην του.

—Ἡ δίκη ἐπῆγε ὡραῖα. Δῶσε μου τώρα τὴν ἀμοιβήν μου.

Ἀλλὰ ὁ δικηγόρος ἔλαβε μίαν ἀπροσδόκητον ἀπάντησιν.

—Μπέεε !...

Καὶ ὁ συνήγορος ἔμεινε στὰ κρῦα τοῦ λοιπτροῦ.

Λεβάδεια.—Α. Τζαμτζῆς

❁

Ο ΠΑΛΗΟΤΕΝΕΚΕΣ

Ὅταν ὁ ἄλλοτε Βασιλικὸς Ἐπίτροπος Κοίνδουρος ἦτο ἀφανὴς ὡς πολιτικὸς καὶ μετήγετο τὸν δικηγόρον εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα Κρήτην, τοῦ ἀνετέθη ἡ ὑπεράσπισις μιᾶς δίκης μητρὸς πρὸς υἱόν. τὸν ὁποῖον κατηγοροῦσε ὡς κλέπτην ὑπεξαιρέσαντα τὰς μικρὰς οἰκονομίας της. Ἰδοὺ τὸ ἱστορικόν.

Ἡ μητέρα—ὅπως συνήθως δλες ἡ γριές—εἶχε τὸν τρόπο της καὶ τὸ καμπόδεμά της τὸ τοποθετοῦσε μέσα σ' ἕνα γκαζοτενεκέ, ποὺ ἐχρησίμευε ὡς ἀποθήκη τῆς τροφῆς τῶν ὀρνίθων της. Ὁ γυιὸς ἀνεκάλυψε τὴν κρυψῶνα καὶ μιὰ ὡραίαν πρωΐαν φεύγει,ἀφίνοντας τὸν τενεκὲν μόνον μὲ τὸ καλαμπόκι. Ἡ γρηὰ μένει πνέουσα κατὰ τοῦ γυιοῦ της κοτέφυγε εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἤλθεν ἡ ἡ μέραι τῆς δίκης καὶ ὁ κ. Κούνδουρος ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ τὸν λόγον. Μὲ τὸν ἰτότε πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου δὲν εὑρίσκοντο σὲ τόσον καλὰς σχέσεις καὶ βρίσκει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ ξεθυμάνῃ, ὑβρίζοντάς τον δημοσίᾳ μὲ τὸν καλύτερον τρόπον εἰς πὸ μέσον τῆς ἀγορεύσεώς του, ἐπεραστιζόμενος τὰ συμφέροντα τῆς πελατίδός του. Μεταξὺ λοιπὸν τῶν ἄλλων λέγει :

—..Καὶ ἰσχυρίζεται ὁ κ. πρόεδρος ὁ παληοτενεκές... (εἰς τὸ σημεῖον αὐὰτ ὁ Κούνδουρος κάνει μικρὰν διακοπήν, στὴν ὁποίαν ὁ πρόεδρος διαμαρτύρεται γιὰ τὴν ὕβριν, ἀλλ' ὁ κ. Κούνδουρος διὰ χειρονομίας ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ συνεγίζει ἀταράχως τὴν ἀγόρευσίν του) :: ...περιεῖχε τὰ χρήματα. Ὥστε ἰσχυρίζεται ὁ κ. πρόεδρος ὁ παληοτενεκές... περιεῖχε τὰ χρήματα ...

Καὶ ἔτσι ὁ πρόεδρος δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ ἄκρην, ἀλλ' οὔτε καὶ μέσην.

Ἀθῆναι Α. Μαραθᾶς

ΟΥΚ ΟΙΔΑ — ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ

Εἰς τὸ σχολεῖον ἑνὸς χωριοῦ ἦταν δάσκαλος ἕνας κομψευόμενος νέος, τὸν ὁποῖον ὅλα τὰ κορίτσια ἐγλυκοκύτταζαν. Τὸ παιδὶ ὅμως τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος, τὸ ὁποῖον ἦτο φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, βλέποντας πῶς χάνει τὸ ἔδαφος τῶν κατακτήσεων, διέδιδε στὸ χωριὸ ὅτι ὁ δάσκαλος εἶνε ἀγράμματος καὶ ὅτι τὸν καλεῖ εἰς ἐπιστημονικὴν συζήτησιν. Ὁ δάσκαλος μόλις τὸ ἔμαθε, μήνυσε στὸ παιδὶ τοῦ προέδρου ὅτι δέχεται τὴν συζήτησιν. Τότε τὸ παιδὶ τοῦ προέδρου τὸν ἐκάλεσε στὴν πλατεῖα ποὺ χωριοῦ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων τῶν χωρικῶν τὸν ἠρώτησε.

—Πῶς ἐξηγεῖται, ὦ διδάσκαλε, τὸ οὐκ οἶδα ;

—Δὲν γνωρίζω, ἀπαντᾷ ὁ διδάσκαλος.

—Καλά, λέγει ὁ φοιτητής. Πῶς ἐξηγεῖται τὸ οὐκ ἐπίσταμαι ;

—Δὲν γνωρίζω, ἀπαντᾷ πάλιν ὁ διδάσκαλος

Οἱ χωρικοὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἤρχισαν νὰ σιγοκουβεντιάζοιν.

—Πῶς ἐξηγεῖται τὸ ἀγνοῶ ; ἐρωτᾷ πάλιν ὁ γυιὸς τοῦ προέδρου.

—Δὲν γνωρίζω, ἀπαντᾷ καὶ πάλιν ὁ διδάσκαλος.

Οἱ χωρικοὶ στὸ ἄκουσμα πάλιν τῆς λέξεως εδὲν γνωρίζω, ἐξοργισθέντες, ἤρχισαν νὰ γιουγκίζουν τὸν δάσκαλο, ὡς ποὺ τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ φύγῃ.

Καλλιθέα Γ. Α. Κόκκινος

❁

ΑΣ ΓΙΝΗ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΗΣ

Ὅτε ὁ ἄλλοτε Δήμαρχος Ἀθηνῶν Σαμαρείτας ἔκανε ἕνα ταξεῖδι εἰς τὴν Ζάκυνθον, συνήντησε κατὰ τύχην ἕναν ὑποψήφιον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε.

—Πῶς, κ. Σαμαρείτα, ἐδῶ ;

—Ἔκανα ἕνα μικρὸ ταξειδάκι μὲ τὴν γυναῖκα μου δι' ἀλίγας ἡμέρας.

—Καὶ πῶς τὸ ἔπαθες καὶ τὸ ἀπεφάσισες ;

—Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἡ γυναῖκα μου πάντοτε μοῦ ἔλεγε «Νὰ ἰδῶ τὴν Ζάκυνθο καὶ ἂς πεθάνω». Λοιπὸν ἀπὸ πὸ στόμα της καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί, τὴν ἔφερα ἐδῶ νὰ ἰδῇ τὴ Ζάκυνθο καὶ ἂς γίνῃ τὸ θέλημά της..

Κάῤῥον Κ. Κονοπισοπούλου

❁

ΟΙ ΑΣΤΑΚΟΙ

Κάποιος Τριπολιτσιώτης βλάχος, ποὺ δὲν εἶχε δῇ ποτέ του ἀσταικούς, πῆγε μιὰ μέρα στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ πάρῃ μερικὰ ψάρια. Καθὼς ὅμως τρεγυρνοῦσε εἶδε μερικοὺς ἀσταικοὺς σ' ἕνα πάγκο καὶ ἐπειδὴ ὅπως εἴπαμε δὲν τοὺς εἶχε ξαναδῇ, ρώτησε τὸν ψαρᾶ.

—Δὲ μ' λές, φὲ κουμπάρε, τί θαλασσινὰ εἶνε τοῦτα ;

—Ἀστακοί, πατριώτη.

Ὁ ἐπαρχιώτης δὲν κατάλαβε τὴν λέξι, καὶ γι' αὐτὸ ξαναρώτησε.

—Μωρὲ κουμπάρε, σὲ ρώτησα τ' εἶν'τοῦτο.

—Ἀστακοί, σοῦ λέω...

—Μωρὲ δὲν τὰ πειράζ', μόν' σὲ ρωτάω πῶς τὰ λένε τοῦτα.

—Ἀστακοί, εἶπεν ὁ ψαρᾶς διὰ τρίτην φορὰν καὶ τοῦ ἐγύρισε τὰ νῶτα.

Ὁ ἐπαρχιώτης ἔφυγε καὶ δὲν θὰ μάθανε τὴν γκάφα του, ἂν δὲν βρισκόταν ἕνας σιπατριώτης του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε σχετικὰς ἐξηγήσεις.

Ἀθῆναι Βασ. Λ. Βεζύρης

❁

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΙΑΛΙΑ

Κάποιος χωρικός, ὁ ὁποῖος εἶχε δίκην, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν δικηγόρον του νὰ μὴν ἐργάζεται δι' αὐτήν, τὸν παρεκάλεσε ὅπως ὅσον μπορεῖ πιὸ γρήγορα τὴν τελειώσῃ. Ἀλλ' ὁ δικηγόρος ἐξ ἄλλου, μὴ βλέπων νὰ δίδωνται χρήματα, λέγει εἰς τὸν χωρικόν ::

—Φίλε μου, ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε τόσον περιπεπλεγμένη, ὥστε δὲν βλέπω διέξοδον.

Ὁ χωρικός, ἐννοήσας τί ἤθελε νὰ εἴπῃ μὲ τοῦτο, ἐξάγει ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του 2 πενηντόδραχμα καὶ λέγει εἰς τὸν δικηγόρον.

—Ἰδού, κύριέ μου, ἓν ζεῦγος ματογιάλια.

Ἀργοστόλιον Ἠλ. Σ. Διό.

❁

ΚΙ' ΥΣΤΕΡΑ ΛΕΝΕ...

Σ' ἕνα ἐλεεινὸ χωριὸ στεῖλανε μιὰ φορὰ ἕνα δάσκαλο, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νὰ μετατεθῇ. Κάθησε λοιπὸν μιὰ μέρα καὶ κατεσκεύασε ἕνα τηλεγράφημα πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ἔχον ὡς ἑξῆς.

«Ἐν χωρίῳ τούτῳ ἐνδημῶσι
πολλαὶ νόσοι,
ὅθεν οὐ δύναμαι μενεῖν !
ἢ μενεῖν ἀποθανεῖν !»

Τὴν ἑπομένην ἔλαβε τὴν μετάθεσίν του τηλεγραφικὸς γιὰ πὸ σπίτι του ὅμως, ἔχουσαν οὕτω :

«Ἐπί, εἰ μενεῖν ἀποθανεῖν,
ἀπολύομεν ὑμῖν».

Ἔσπευσεν ὁ δυστυχὴς ν' ἀπαντήσῃ :

«Ἀχ ! μενῶ, μενῶ καὶ οὐκ ἀποθανῶ !»

Καὶ ἔλαβεν ἄλλην ἀπάντησιν :

«Μενῆς, μενῆς, οὐ μισθοδοτηθῆς !»

Διόνυσος (Ἀττικῆς) Α.Κανελλόπουλος

ΠΟΤΕ ΤΟ ΞΕΧΑΣΕ

Ὁ καθηγητὴς Σ., γνωστὸς διὰ τὴν φιλαργυρίαν του, ἔγραψεν ἐν εἴδει ὑστερογράφου ἐν πινι ἐπιστολῇ :

«Ἤθελον σᾶς πέμψει πληρωμένην τὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' ἐσκέφθην τοῦτο ἀφοῦ τὴν ἔφερνα εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ἀργοστόλιον Ἠλ. Σ. Διό.

❁

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΠΕΝΗΣΙ

Στὸ κουρεῖο τοῦ κὺρ Μιχαλάκη ποὺ φημιζόταν γιὰ τ' ἀστεῖα του, μπῆκε νὰ ξυριστῇ ἕνας γιγαντόσωμος τσολιάς.

Ὅταν κάθησε στὴν πολυθρόνα, ὁ κὺρ Μιχαλάκης ἄρχισε, ἀποτεινόμενος στὸν πελάτη του, νὰ ἐξιμνεῖ τοὺς Κατερνησιώτες λέγοντας ὅτι αὐτοὶ εἶνε οἱ πραγματικοὶ ἄντρες ποὺ τρέχουνε στὰ κατσάβραχα σὰν τσακάλια καὶ σὲ ὥρα ἀνάγκης ξυρίζονται χωρὶς σαπουνάδα μὲ τὸ γυαλί.

Ὁ τσολιᾶς, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι ἀκούγοντας ὅλα αὐτὰ μειδιοῦσε μὲ εὐχαρίστησι.

Ὁ κὺρ Μιχαλάκης ἀφοῦ ἐξύμνησε ἀρκετὰ τοὺς Καπερνησιῶτες, γύρισε λέγοντας στὸν τσολιά.

—Ἀπὸ τὸ Κατερνῆσι εἶσαι καὶ σὺ πατριώτη ;

—Ναὶ ἀποκρίθηκε ξερὰ ὁ τσολιὰς ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρά.

—Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐγὼ εἶπε ὁ κὺρ Μιχαλάκης καὶ πέρνοντας ἕνα παλιὸ ἀκόνιστο ξυράφι ἄρχισε νὰ ξυρίζει μ' αὐτὸ τὸν τσολιὰ χωρὶς νὰ τοῦ βάλῃ σαπουνάδα.

Ὁ κακόμοιρος ὁ τσολιὰς πονοῦσε φοβερὰ, ἀλλὰ ἀπὸ ὑτεοηφάνια ὑπόμενε τὸ γδάρσιμο. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ δὲν κρατήθηκε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ γυρίζοντας ἀπότομα στὸν κὺρ Μιχαλάκη, ποὺ μὲ βία κρατοῦσε τὰ γένια,τοῦ λέγει,

—Ἄκου δῶ, πατριώτη... Ξύρισέ με μὲ σαπουνάδα, ψέμματα σοῦ εἶπα, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸ Καρτενῆσι !

Πειραιεὺς Ἀλέκος Α. Μακρόπουλος

Η ΕΚΛΕΙΨΙΣ

Κάποτε ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἔκλειψις ἡλίου. Εἰς λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ λοιπὸν προσεκάλεσε τὸν ἐπιλοχίαν τοῦ λόχου καὶ τοῦ εἶπε.

—Αὔριο θὰ γίνῃ ἔκλειψις ἡλίου. Νὰ συναθροισθῇ ὁ λόχος εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ ἐξηγήσω τὸ φαινόμενον. Ἐὰν βρέχῃ νὰ συναθροισθοῦν οἱ ἄνδρες ὑπὸ τὰς σκηνάς.

Καὶ ὁ ἐπιλοχίας ἔγραψε τὴν ἐξῆς διαταγήν. «Αὔριον, διαταγῇ τοῦ κ. Λοχαγοῦ, θὰ γίνῃ ἔκλειψις ἡλίου. Ὁ λόχος πρέπει νὰ συναθροισθῇ εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ ἴδῃ τὸν κ.Λοχαγὸν κάμνοντα τὴν ἔκλειψιν. Ἐὰν βρέχῃ ἡ ἔκλειψις θὰ γίνῃ ὑπὸ τὰς σκηνάς».

Μανὸλης Ζακυνθινάκης

❁

Η ΤΡΥΠΑ

Μιὰ φορὰ ἕνας χωρικὸς πατᾶς πῆγε στὴν ἐκκλησία νὰ λειτουργήσῃ. Ἄρχισε ἡ λειτουργία καὶ ὅταν ἔφτασε στὸ Εὐαγγέλιο, τὸ πῆρε καὶ βγῆκε στὸν ἄμβωνα γιὰ νὰ τὸ πῇ, ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ ἦταν ξεσησιμένο καὶ δὲν ἤξερε τί γράφει. Τότε ἄρχισε νὰ λέγῃ :

—Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ πρῶτα ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς...

Καὶ ἐξηκολούθησε τοιουτοτρόπως τὴν ἀνάγνωσιν, ἐπαναλαμβάνων τὴν λέξιν «τοῦτο», εἰς τὰ σχισμένα μέρη τοῦ Εὐαγγελίου.

Δεβάδειον Ἰωάν. Κ. Πέτρου

❁

ΟΤΑΝ ΤΕΛΕΙΩΣΗ

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἑνὸς χωρίου τῆς Πελοποννήσου ἠθέλησε κάποιος γνωστὸς νὰ τὸ ὀνομα κὺρ - Γιώργης νὰ ἐφωνήσῃ λόγον ἀπὸ κάποιο θρησκευτικὸν ζήτημα. Ἀλλ' ὁ λόγος ἦτο πολὺ μακρὸς καὶ οἱ ἀπλοϊκοὶ χωρικοὶ, μὴ ἐννοοῦντες οὐδὲ γοῦ ἐκ τῶν λεγομένων, ἤρχισαν νὰ δυσανασχετῶσι καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπῆρχοντο. Ἔφυγον ἔτσι ὅλοι καὶ ὁ τελευταῖος ἐνῷ ἔτρεχε λέγει εἰς τὸν κὺρ - Γιώργη.

—Ἔ ! τοῦ λόγου σου, ὅταν τελειώσῃς κλεῖδώνεις τὴν ἐκκλησία. Τὸ κλειδὶ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα !....

Τύρναβος Ἄννα Πράσσα

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA MERRET

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Ἡ Εὔα ταραγμένη ἔστριψε τὸ πρόσωπο. Ἐπειτα ἀπήντησε μὲ θρασύτητα.

—Δὲν καταλαβαίνω τί σημαίνουν ὅλα αὐτά.

Τὰ μάτια της ὅμως ἀπέφευγαν τὰ βλέμματα τῆς Μὼντ. Εἶχε κάμει μιὰ πρᾶξι προμεθή, παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὸ ἐγωϊστικὸν πάθος της γιὰ τὸν Λέσλι καὶ τώρα ἔβλεπε ὅτι ἦταν ἀναγκασμένη νὰ κάμῃ καὶ ἄλλες ταπεινὲς ποταπότητες γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ τὸ σφάλμα της ἐκεῖνο.

Εἰς τὴν ἀπόγνωσίν της δὲν ἐσκέπτετο παρὰ μόνον τῆς συνέπειες γιὰ τὸν ἑαυτό της. Δὲν μπόρεσε νὰ σκεφθῇ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἡ θέσις της ἦταν πολὺ κρίσιμη καὶ ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀρνουμένη στὴν Μὼντ. Δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῇ τὸ κακὸ ποὺ ἴσως θὰ ἐγίνετο στὴν Μὼντ.

—Ἀφῆστε με νὰ περάσω, εἶπε μὲ πὸ ἴδιο θρασὺ ὕφος, προχωροῦσα πρὸς τὴν Μὼντ, ἡ ἀποία ἔμενε πάντοτε στηριγμένη στὴν πόρτα.

—Ὄχι ἀκόμη ! Γιατί θελήσατε ν' ἀλλάξωμε τὰ φορέματά μας ;

—Ἕνα ἁπλὸ ἀστεῖο !

—Τότε γιατί μ' ἐκάματε νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θὰ μιλοῦσα ποτὲ γι' αὐτό ;

—Μὰ σᾶς τὸ εἶπα... Γιὰ νὰ μὴ φανερωθῇ τὸ ἀστεῖο...

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο νὰ μὴ φανερώσω τὴν ἀλήθεια στὸ πρόσωπο ποὺ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτό. Τὴν στιγμὴ ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἁπλὸ ἀστεῖο καὶ δὲν ἔχετε ἰδέα γιὰ τὴν ἄλλη ὑπόθεσι, γιὰ ποιὸ λόγο νὰ μείνω ὑπὸ τὴν κατηγορίαν μιᾶς πράξεως ποὺ δὲν ἔκαμα ; Γι' αὐτὸ σᾶς ζητῶ νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὸν λόγον μου..

—Ἔ ! ὄχι ! ἀρνοῦμαι !

—Ἀρνεῖσθε νὰ μ' ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσί μου ; εἶπε περιφρονητικὰ ἡ Μὼντ. Μία ὑπόσχεσι τῆς ὁποίας δὲν μποροῦσα νὰ ὑποπτευθῶ οὔτε τὴν σπουδαιότητα, οὔτε τῆς συνέπειες ;

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει μοῦ ἐδώσατε τὸν λόγο σας

—Μοῦ τὸν ἀποσπάσατε μὲ ἀπάτη ! Μοῦ εἴπατε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀστεῖο, ἐνῷ ἠξέρατε καλὰ ὅτι δὲν ἦταν καθόλου ἀστεῖο...

Τὸ πρόσωπο τῆς Εὔας ἐκοκκίνισε. Ταπεινωμένη καὶ τραυματισμένη, ἐπέμεινεν ἐν τούτοις.

—Καὶ ὅμως μοῦ ὑποσχεθήκατε νὰ μὴ μιλήσετε ποτέ !..

—Καὶ θέλετε νὰ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ κρατήσω μιὰ ὑπόσχεσι ποὺ σχεδὸν σᾶς ἔδωσα στ' ἀστεῖα, ἀγάπησα ;

—Μιὰ ὑπόσχεσις εἶνε πάντα ὑπόσχεσις...

—Εὔα... σκεφθῆτε μιὰ στιγμή. Εἶνε ἄξιο γιὰ σᾶς, αὐτὸ ποὺ κάνετε ;

—Καὶ εἶνε ἄξιο γιὰ σᾶς νὰ θέλετε νὰ πάρετε πίσω μιὰ ὑπόσχεσι ποὺ δώσατε ;

—Μὰ σᾶς εἶπα, ὅτι ὅταν τὴν ἔδωσα ἀγνοοῦσα τὶς σοβαρὲς συνέπειες ποὺ μπορροῦσε νὰ ἔχῃ ὁ λόγος μου αὐτός. Ἐνῶ σεῖς μοῦ ζητήσατε τὴν ὑπόσχεσίν μου μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ συγκαλύψετε τὸν ἑαυτόν σας !

Ἡ Εὔα ἐπῆρε ὕφος πολὺ θυμωμένο.

—Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, εἶπε πάλιν, ὅτι δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία.

Ἡ Μὼντ τὴν ἐκύτταξε μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα εἶπε ἀργά.

—Δὲν σᾶς πιστεύω, Εὔα, Ἐκάματε μιὰ μεγάλη ἀνοησία... Φοβεῖσθε πολὺ γιὰ τῆς συνέπειες αὐτοῦ ποὺ κάματε... Εἶνε λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ θέλετε νὰ βάλετε ἐμένα στὴ θέσι σας;

—Σᾶς εἶπα τόσες φορὲς ὅτι συνέβη μιὰ πλάνη... Τὰ πέρνετε ὅλα αὐτὰ γιὰ πολὺ σοβαρά, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἁπλὸ ἀστεῖο. Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε, λοιπόν ;

—Μὰ πῶς ξέρετε ὅτι εἶνε ἀστεῖο, ἀφοῦ δὲν ξέρετε τί συνέβη ; Ἄλλως τε ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχαν καθόλου ἀστεῖα ἐμφάνισι...

—Καὶ τί φταίω ἐγὼ ἂν σᾶς ἐφάνηκαν σοβαρά ; Τόσο τὸ χειρότερο ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε ὅτι εἶνε ἕνα ἁπλὸ ἀστεῖο..

—Κι' ἐγὼ σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὔτε σ' ἐμένα, οὔτε στὸ μαῦρο ντόμινο, ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐφάνηκε ἀστεία. Γι' αὐτὸ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ φανερώσω τὴν ἀλλαγὴ τῶν φορεμάτων μας.

—Ὄχι... Δὲν τὸ θέλω αὐτό.. Ἀφῆστε με τώρα, γιατί ὁ Λέσλι θὰ μὲ περιμένῃ...

—Ὁ Λέσλι μπορεῖ νὰ περμένῃ λίγο ἀκόμη. Καὶ πέρνοντας ἠπιότερο ὕφος ἐπρόσθεσε.

—Εὔα, μὴν εἶσθε τόσον ἄδικη... Μὴ ἐξακολουθεῖτε ἔτσι... Δὲν συμβιβάζεται μὲ τὼν χαρακτῆρα σας... Δὲν εἶσθε τόσο κακή, ὅσο θέλετε νὰ φανῆτε. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τί εἴπατε στὸ μαῦρο ντόμινο κάτω στ' πάρκο. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε νὰ πῶ στὸ πρόσωπο μὲ

Ὅλη τὴ νύχτα δέν εἶχε κλείση μάτι

τὸ μαῦρο ντόμινο ὅτι δὲν ἤμουν ἐγὼ ποὺ ποῦ μίλησα. Σᾶς ἐξορκίζω, ἀγαπητή μου Εὔα...

Ἀλλὰ κανεὶς λόγος δὲν μποροῦσε νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιὰ τῆς Εὔας ἐκείνη τὴ στιγμή. Μὲ τὴν ἴδια ἔκφρασι θυμοῦ ἐκύτταξε τὴν Μὼντ καὶ πῆς εἶπε.

—Τὰ παραλέτε... Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ μιλήσω στὴ μαμᾶ γιὰ νὰ σᾶς βάλῃ στὴ θέσι σας....

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητῶ κ' ἐγώ, ἀπήντησε ξηρὰ ἡ Μὼντ. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ μητέρα σας θὰ μοῦ ἔδινε τὴν ἄδεια νὰ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ μὴν κρατήσω τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τόσο ἐπιπόλαια σᾶς ἔδωσα. Ἐξ ἄλλου δὲν μὲ κρατεῖ τίποτα, ἀφοῦ ὅπως εἴπατε ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἁπλὸ ἀστεῖο...

—Στὸ κάτω - κάτω, εἶπε μὲ αὐθάδεια ἡ Εὔα, δὲν εἶσθε μέλος τῆς οἰκογενείας μας.

Ἡ Μὼντ χωρὶς νὰ θυμωθῇ ἀπὸ τὰ λόγια ἐκείνα, ἐξηκολούθησε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος.

—Ξέρω ὅτι εἶμαι μιὰ φίλη ποὺ πληρώνεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας. Εἶνε ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σὸ δείχνουν αὐτὸ ἐδῶ... Ἐξ ἄλλου δὲν συμπεριλαμβάνεται στὰ καθήκοντά μου νὰ ἀφήσω νὰ μὲ πέρνουν γιὰ ἔνοχο μιᾶς πράξεως ποὺ σεῖς ντρέπεσθε νὰ ὁμολογήσετε.

—Λὲν πρόκειται γιὰ τίποτα παρόμοιο, ἐφώναξε ἡ Εὔα.

Μέσα της ἡ Εὔα μετανοοῦσε γιατί εἶχε κάμει λόγο γιὰ τὴ θέσι τῆς Μὼντ.

Ἔπειτα ἀπὸ σιωπὴ μιᾶς στιγμῆς ἡ Μὼντ τῆς εἶπε.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ ὁρκισθῆτε ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τίποτε σοβαρὸ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἴπατε στὸ μαῦρο ντόμινο ;

—Ἐγὼ ; ἀπήντησε μὲ πεῖσμα ἡ Εὔα. Μὰ σᾶς ἐβεβαίωσο γι' αὐτό. Πῶς μπορῶ νὰ ὁρκισθῶ, ἀφοῦ δὲν ἔχω ἰδέα περὶ τίνος πρόκειται ;

Ἡ Μὼντ ἐκατάλαβε ὅτι δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ὁμολογήσῃ τίποτε.

—Τότε, εἶπε ξηρά, πηγαίνετε νὰ συναντήσετε τὸν Λέσλι καὶ διασκεδάστε, ἂν μπορεῖτε.

Παρεμέρισε γιὰ νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερη τὴν ἔξοδο.

Μ' ἕνα πήδημα ἡ Εὔα εὑρέθηκε κοντὰ στὴ πόρτα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπιανε τὸ πόμολο, ἡ Μὼντ ἐθυμήθηκε κάτι, ποὺ εἶχε ξεχάσει στὴν ὀργίλη συνομιλία τους καὶ εἶπε.

—Εὔα, τί ἤθελε νὰ πῇ τὸ μαῦρο ντόμινο, ὅταν μοῦ ἔκαμε λόγο γιὰ ἕνα χαρτί, γράμμα ἢ τηλεγράφημα ;

Ἡ Εὔα ἐστράφη σὰν νὰ τὴν εἶχε δαγκώσει ἕνα φεῖδι, χλωμή, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ μὲ φωνὴ στριγγλὴ ἐρώτησε.

—Τί σᾶς εἶπε ;...

—Μ' ἐρώτησε ἂν τοῦ ἐπῆγα τὸ χαρτί, ποὺ τοῦ εἶχα ὑποσχεθεῖ...

Σχεδὸν ἀσθμαίνουσα ἡ Εὔα ἐρώτησε.

—Μὰ ποιός ;... ποιὸς ἦταν, Μὼντ ;

—Ὁ Ντάβιντ Καίην.

Ἡ Μὼντ ἀφῆκε μιὰ φωνὴ ποὺ τὴν ἐσταμάτησε φέροντας τὸ χέρι της στὸ στόμα.

—Ὁ Ντάβιντ ; ἐψιθύρισε τρέμουσα. Ὁ Ντάβιντ ; Λὲς πῶς ἦταν ὁ Ντάβιντ ;

Ἀκούμησε τὴ ράχι της στὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ στὴν ἀρχή, κατόπιν νὰ κλαίῃ καὶ τέλος νὰ κλαίῃ καὶ νὰ γελᾷ μαζί.

Ἡ Μὼντ νομίζοντας ὅτι εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ τῆς ὁμολογίας, τὴν ἐπλησίασε, τὴν ἔπασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τῆς εἶπε μὲ γλυκὸ ὕφος.

—Πῆτε μου, Εὔα, τί συμβαίνει ; Μιλῆστε μου... Θὰ κάμω τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω... Ἐλᾶτε, μιλῆστε μου, ἀγαπητή μου...

Ὄχι, ὄχι... Δὲν ξέρω τίποτα...

Ἐν τούτοις ἐκρεμάσθηκε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Μὼντ καὶ τῆς εἶπε.

—Δὲν πρέπει νὰ μιλήσετε, Μὼντ... Μὴ τὸ ξεχνᾶτε, δὲν πρέπει ! Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε μιὰ ἀστειότης... Μιὰ ἀνόητη, κακὴ ἀστειότης, ἀλλὰ πάντα μιὰ ἀστειότης... Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι... Ὁ Ντάβιντ δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτα... Μοῦ ἐδώσατε τὸ λόγο σας... Δὲν θέλω, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπὸ τὴ ὑπόσχεσί σας...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της καὶ οἱ λυγμοὶ ποὺ διέκοπταν τοὺς λόγους της ἐτρόμαξαν τὴν Μὼντ, ἡ ἀποία ἐσκέφθηκε τὴν κ. Πάρυν καὶ τῆς εἶπε.

—Σᾶς ὑποσχέθηκα καὶ θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου... Ἡσυχάστε, Εὔα... Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, θὰ κρατήσω τὸν λόγο μου. Ὁποεσδήποτε κι' ἂν εἶνε ἡ συνέπειες γιὰ μένα, δὲν θὰ φανερώσω τίποτα... Μ' ἀκοῦτε ;

Σιγὰ - σιγὰ κατόρθωσε νὰ καταπραύνῃ τὴν Εὔα, δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τῆς πάρῃ τὴν παραμικρὴ ὁμολογία.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἡ Εὔα ἐθγῆκε. Ὅταν ἡ Μὼντ ἔμεινε μόνη, ἐψιθύρισε.

—Τὰ πράγματα λοιπὸν εἶνε πολὺ σοβαρότερα ἀπὸ ὅ,τι τὰ ἐφανταζόμουν. Σὲ ποιὰ ἱστορία νὰ εἶνε μπλεγμένη ἄραγε ἡ Εὔα ;... Ἴσως μάλιστα καὶ αὐτὴ νὰ μὴν ξέρῃ καλὰ-καλὰ περὶ τίνος πρόκειται, ἀφοῦ εἶνε καὶ κάποιος ἄλλος στὴ μέση.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐτρόμαζε περισσότερο τὴ Μὼντ ἦταν ὅτι στὸ ἑξῆς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀφῶσῃ καμμιὰ ἱκανοποιητικὴν ἐξήγησι στὸν Ντάβιντ.

❁

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ἡ Μὼντ ἐσηκώθηκε πολὺ ἐνωρίς. Ὅσο εἶχε μείνει στὸ κρεββάτι, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κλείσῃ μάτι.

Ὅταν ἐσηκώθηκε τὰ μάτια της ἦταν βαρειὰ καὶ τὸ πρόσωπό της ὠχρό.

(Ἀκολουθεῖ)

(Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει πολυτίμων ἀπομνημονευμάτων πασιγνώστου αὐλικοῦ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α!

Θον

Τὰ λόγια ὅμως τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἐκίνησαν καὶ τὴ προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, διότι ὁ μακαρίτης ὁ φὸν ἦτο μὲν ἐπιπόλαιος καὶ ἔκαμε εἰς τὴ ζωή του καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς ἱπαστυνόμος ἀρκετὰς ἀνοησίας, ἀλλὰ τὸν ἐχαρακτήριζε ὀξύτης ἀντιλήψεως, τόλμης καὶ ἀποφασιστικότης ἐνεργίας.

Ἐκύτταξε καλὰ τὴν ἄγνωστο γυναῖκα διὰ νὰ πεισθῇ μήπως εἶχε νὰ κάμῃ μὲ καμμιὰ ἀνισόρροπη ἢ ὑστερικὴ φύσιν ἀπὸ ἐκείνας ποὺ προσβάλλονται συνήθως ἀπὸ φαντασιοξίας καὶ ἀδικαιολόγητες ὑποψίες.

—Γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ καταγγέλετε, τὴν ρώτησε, εἶσαι βεβαία, τὰ ξέρεις καλά;

—Ἂν τὰ ξέρω, λέει, ἐμουρμούρισε ἐκείνη.

Ἐτλάντευσε τὸ κεφάλι της μὲ τὴν συνηθῆ κίνησι ποὺ συνοδεύουν οἱ ἁπλοϊκοὶ ἄνθρωποι τοὺς ἰσχυρισμούς των ἢ τὰς ἀπειλάς των.

— Τί ξένος εἶνε αὐτός; τὴν ρώτησε ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος τώρα ἄρχισε νὰ τὴν ὑποβάλλῃ σὲ μιὰ ἐπίμονη ἀνάκρισι.

—Νά...Ξένος, δὲν εἶνε Πειραιώτης.

—Δηλαδὴ δὲ κάθεται στὸν Πειραιά;

—Ναί, κάθεται στὴν Ἀθήνα.

—Πῶς τὸν λένε ξέρεις ;

—Δὲ ξέρω τόνομά του.

—Καὶ καλὰ πῶς θὰ βρεθῇ ὁ ξένος ἀπὸ Ἀθήνα τὰ μεσάνυχτα δῶ κάτω στὸν Πειραιά;

—Ἔρχεται καὶ συναπαντιέται μὲ κάποιο κορίτσι.

—Γυναικοδουλειά, ἐμουρμούρισε ὁ Φόν.

—Ἀμ' ὅλος ὁ κόσμος ἀφέντη μου κὺρ ἀστυνόμε γιατὶ ἄλλο παρὰ γιὰ γυναικοδουλιὲς καὶ παραδοδουλιὲς σκοτώνεται καὶ σπαράζεται.

Ὁ Φὸν δὲν εἶχε ἀντίρρησι στὴ φιλοσοφία τῆς μυστηριώδους ἐκείνης γυναικός, γιατὶ καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς γνώμης ἦτο.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, κάθισε σὲ μιὰ καρέκλα, ἐγέμισε τὴ πίπα του, ἀφοῦ πρῶτον τὴν ἄδειασε καὶ τὴ καθάρισε, τὴν ἄνοιξε καὶ κατώρθωσε νὰ μάθῃ μὲ μιὰ ἐπίμονη ἀνάκρισι ἀπὸ τὴν μυστηριώδη γυναῖκα ὅτι ἠδύνατο νὰ μάθῃ καὶ ὅτι ἐκείνη ἤξερε.

Τὸ συμπέρασμα τῆς ἀνακρίσεως ἦτο τὸ ἑξῆς :

Ὅτι κάποιος ξένος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, κοὶ πλούσιος ἤρχετο κάπου κάπου στὸν Πειραιὰ καὶ συνηντᾶτο σένα μυστικὸ σπιτάκι μὲ μιὰ ὡραία Σμυρνιὰ κοπέλλα.

Ἡ οἰκογένεια τῆς κοπέλλας ἐκάθητο σένα ψαροχώρι, μάλλον μιὰ ξυλοπαράγκα ἀπὸ κεῖνες ποὺ ὑπῆρχον μέχρι τοῦ 1885 περίπου εἰς τὸ Πασαλιμάνι, τὸν ἔρημον τότε ἀκάθαρτο καὶ ἀκρηπίδωτο λιμενίσκον, ὁ ὁποῖος τώρα περιβάλλεται μὲ λεωφόρους καὶ μέγαρα.

Ἡ Μάρθα Β...αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τῆς κόρης ἦτο μοναχοκόρη μέσα σὲ μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ πατέρα, δύο ἀδέλφια καὶ ἄλλα δύο ξαδέλφια.

Οἱ ἄνδρες δούλευαν στὶς βαρειὲς δουλιὲς τοῦ λιμένος καὶ ἡ Μάρθα ἤτανε ἡ σκλάβα τοῦ σπιτιοῦ στὸ μαγείρεμα, στὸ πλύσιμο, στὸ μπάλωμα καὶ στὸ καθάρισμα. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀθλιότητος ὁ γέρος συχνὰ μεθοῦσε καὶ ἐξυλοφόρτωνε καὶ τὴ Μάρθα καὶ τ' ἀγόρια.

Ἴσως δεκαεφτὰ δεκαοχτὼ χρονῶν ἡ Μάρθα ἤτανε ἕνα ὤμορφο ψιλόλυγνο καὶ σταράτο κορίτσι μὲ πυκνὰ καστανὰ μαλλιὰ καὶ μὲ μαῦρα γοητευτικὰ μάτια. Μ' ὅλη τὴ πεῖνα. τὴ δουλιὰ καὶ τὴ σκλαβιὰ ποῦτανε καταδικασμένη, ἡ ζωὴ ἔσφιξε στὴ σάρκα της καὶ ἡ ὀμορφιὰ καὶ ἡ γοητεία τῆς ἐκφράσεώς της ἤρχετο νὰ συμπληρώσῃ τὴ μεγάλη ἔλξι τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ σπαθάτου κορμιοῦ της καὶ τοῦ πόθου τὸν ὁποῖον ἐνέπνεε ἀπὸ τὴν ἀφέλεια ποὺ ἐχαρακτήριζε τὰ λόγια της καὶ τὰς κινήσεις της.

Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ τὴ συμπαθοῦσε καὶ τὴ πονοῦσε ἤτανε μιὰ γρηὰ θειά της.

Μιὰ γυναῖκα ἔρημη στὸν κόσμο, Ἀϊβαλιώτισα, χήρα κάποιου ναυτικοῦ τοῦ πολεμικοῦ ποὺ ζοῦσε μὲ μιὰ σύνταξι 24,80 τὸν μῆνα.

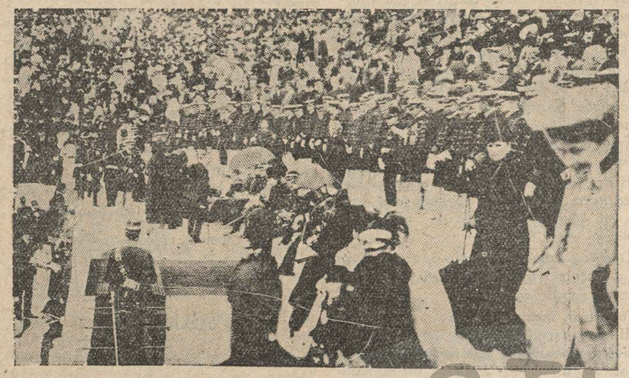

Η Βασιλική Οἰκογένεια εἰς μίαν ἑορτὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον

Ἡ θειά της καθότανε πάρα πέρα σὲ μιὰ ἐλλεινὴ καὶ μικρὴ ξυλοπαράγκα καὶ δὲ ζύγωνε ποτὲ στὸ σπίτι τῆς Μάρθας γιατὶ πιανότανε μὲ τὸ γέρο ποὺ τοῦ ζητοῦσε διαρκῶς χρήματα.

Στὴς συμφορές της, στὴς γκρίνιες, καὶ στοὺς καυγάδες ἡ Μάρθα κατέφευγε στὴ θειά της, μὲ ὅλες δὲ τὴς ἀπειλὲς καὶ τὶς βλαστήμιες τοῦ γέρου πῶς ἡ γρηὰ θὰ ξελόγιαζε τὸ κορίτσι, ἡ Μάρθα δὲν ἔπαυε νὰ συναπαντιέται κρυφὰ μὲ τὴ θεία της καὶ νὰ βρίσκῃ ἀνακούφισι στὰ λόγια της καὶ στὴς παρηγοριές της.

—Δὲ μπορῶ τῆς ἔλεγε, τὸ ὤμορφο ἐκεῖνο τὸ γεμάτο ἀπὸ ζωὴ καὶ νεότητα κορίτσι. Δὲ μπορῶ, πεῖνα, γύμνια, δουλιὰ καὶ ξύλο...Θὰ πέσω καμμιὰ μέρα ἀπὸ τὰ βράχια νὰ πνιγῶ νὰ ἡσυχάσω.

Καὶ μιὰ μέρα ἡ Μάρθα ἐπραγματοποίησε τὴν ἀπειλή της.

❁

Τὸ Πασαλιμάνι τότε καθὼς καὶ ἡ Φρεατὺς καὶ ἡ Καστέλλα δὲν ἦσαν μόνον ἔρημοι, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀγρίαν κατάστασιν.

Ἡ μεγάλη περιφερικὴ λεωφόρος δὲν εἶχε οὔτε χαραχθῆ ἀκόμα. Οἱ λόφοι καὶ οἱ βράχοι ἦσαν εἰς παρθένον κατάστασιν. Μερικὰ μονοπάτια ὑπῆρχον μόνον ὁλισθηρὰ ἀπάνω στοὺς βράχους, τὰ ὁποῖα σταματοῦσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀκανόνιστα μπροστὰ στὶς ὁλίγες πεῖνες καὶ τάχανε μπῆξη ὄρθια στὴς ἀμμουδιὲς γύρω ἀπὸ τὸ μικρὸ λιμάνι καὶ δένανε ἀπ' αὐτὰ τὰ πριμνήσια τῶν καραβιῶν.

Οἱ διαβάτες στὰ μέρη ἐκεῖνα ἦσαν σπάνιοι καὶ ἀκόμα σπανιώτεροι οἱ περιπατηταί, γιατὶ ὅλος ἐκεῖνος ὁ θαυμάσιος περίπατος τῆς σημερινῆς λεωφόρου ἤτανε κουραστικὸς καὶ ἐπικίνδυνος, κουραστικὸς γιατὶ τὰ μονοπάτια ἤτανε ἀπάνω στοὺς βράχους καὶ ἐπικίνδυνος γιὰ τὴν ἐρημιά. Τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλειψαν ποτὲ ἀπὸ τὸν Πειραιὰ μποροῦσαν νὰ κακουργήσουν ἐναντίον τῶν διαβατῶν ἢ περιπατητῶν χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανένας.

Τὸ ἀκρότατον σημεῖον ποὺ κάπου κάπου τὶς Κυριακὲς πήγαιναν μερικοὶ Πειραιῶτες ἤτανε ὁ ξυλοκαφενὲς τοῦ Διονυσιάδη, μιὰ ξυλοπαράγκα ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ἔγινε κατόπιν τὸ καφενεῖο καὶ τὸ θέατρον Διονυσιάδη, ὅπου ἀντὶ μιᾶς πεντάρας ὁ γέρο-Διονυσιάδης ἔδιδε καφὲ μὲ παξιμάδι ἢ ναγκιλὲ σκέτο, ἢ λουκούμι μὲ μαστίχα. Τὸ κουρκέτο καθὼς καὶ ὁ μπακλαβὰς ἦσαν ἀκόμη ἄγνωστα εἰς ἐκείνον τὸν ξυλοκαφενὲ εἰς τὸν ὁποῖον ἐμαγειρεύοντο καὶ ψαρόσουπες καὶ δεῖπνοῦσαν κάπου-κάπου περιπατηταὶ ἢ ἐκδρομεῖς ἀντὶ 15 λεπτῶν.

Ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωὶ σὲ κάποια στροφὴ τῶν ἐρημικῶν βράχων ἀπὸ τὸ λιμανάκι πρὸς τὴν Καστέλλαν ἡ Μάρθα ἀναμαλιασμένη καὶ

απηλπισμένη ῶρμησε καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα γιὰ νὰ πνιγῆ.

Ἡ γρηὰ θειά της ἔτρεχε ἀπὸ πίσω της σκούζοντας καὶ φωνάζοντας ἄγρια καὶ ἀπελπιστικὰ γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ, μὰ τὸ δύστυχο πλᾶσμα ἀποφασισμένο νὰ βρῆ τὴ γαλήνη στὸ θάνατο ἀπὸ τὴ πολυθασανισμένη ζωή της, δὲν ἄκουσε τίποτε οὔτε ἡ καρδιά της ἀναλύγωσε στὸ φόβο τοῦ θανάτου.

Χωρὶς καμμιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ χάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ νερό. Μὰ τὴ κραυγὴ τὴ φοβερὴ τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς φρίκης τὴν ἔρριξε ἡ γρηὰ θειὰ ποὺ πραδώντας τὰ μαλλιά της φώναζε ἄδικα βοήθεια στὴν ἐρημιά.

Δυὸ καβαλλαρέοι ὅμως φάνηκαν σὰν νὰ πέσανε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ζύγωσαν τὴν ἀπελπισμένη γρηά.

Εἴχανε ἰδῆ ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι τὸ ἀναμαλιασμένο κορίτσι ποὺ πήδηξε στὴ θάλασσα.

Ἡ γρηὰ γονάτισε παρακαλῶντας, κλαίοντας καὶ σκούζοντας, οἱ καβαλλαρέοι χωρὶς νὰ δώσουν προσοχὴ μεγάλη στὴ γρηά, ξεπέξεψαν γοργὰ, καὶ κουβεντιάζοντες μιὰ γλῶσσα ποὺ δὲν καταλάβαινε ἐκείνη, φάνηκαν πῶς ἤτανε ἀποφασισμένοι νὰ σώσουν τὸ κορίτσι. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κράτησε τὰ δυὸ ἄλογα ἀπὸ τὰ γκέμια, ὁ ἄλλος γδύθηκε καὶ μὲ γοργοράδα καὶ σβελτάδα σὰν παληὸς καὶ γερὸς θαλασσινὸς βούτηξε στὸ νερὸ καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ξαναφάνηκε κρατῶντας στὸ ἀριστερό του χέρι τὸ ἄτυχο κορίτσι ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Ἡ στεργιὰ ἤτανε σιμὰ πολὺ σιμὰ, μὲ τέσσερες πέντε γερὲς πῆχες ζύγωσε στὴ στεργιὰ καὶ ξάπλωσε τὸ κορίτσι μισοπνιγμένο ἀπάνω στοὺς βράχους.

Ὁ ἄλλος καβαλλάρης ποὺ βάσταγε ἄλογα τοῦ φώναξε σὲ γλῶσσα ἄγνωστη γιὰ τὴ γρηὰ κάμποσα γοργὰ λόγια.

Τὸ κορίτσι ἤτανε ἀναίσθητο.

Ἡ γρηὰ ἔτρεξε σιμὰ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γεροῦ κολυμβητοῦ ποὺ ἔσωσε τὸ κορίτσι πήρανε καὶ τὸ γύρισαν ἀνάποδα καὶ τὸ πάταγαν καὶ τὸ ζούλαγαν μὲ τέχνη ὥς ποὺ εἶδαν νὰ ξεβγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα ἀρκετὸ νερό.

Σαστισμένη ἡ γρηὰ ὅλο φώναζε καὶ ἔλεγε τὸν ἄγνωστο σωτῆρα καὶ τὸν καβαλλάρη Θεό, Χριστό, Ἅη Νικόλα καὶ Σωτῆρα τοῦ ἔρμου κοριτσιοῦ.

Ἡ Μάρθα ἔκανε κάμποση ὥρα νὰ συνέλθῃ ἀλλὰ ἤτανε δέβαιον πῶς τὴν εἶχε γλυτώσει.

Ἡ γρηὰ φιλοῦσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Σωτῆρα καὶ ἀπὸ τὴ χαρά της ἢ τὴ ταραχή της τὴν εἶχε πιάσει μιὰ ἀκατάσχετη φλυαρία.

Ὁ καβαλλάρης καθὼς καὶ ὁ συνοδός του κύτταξαν μὲ θαυμασμὸ τὸ μισόγυμνο κορμὶ τῆς δυστυχισμένης κόρης. ἔμαθαν ἀπὸ τὴ γρηὰ ὅλες τὴς λεπτομέρειες τῆς δυστυχίας καὶ τὴν αἰτία ποὺ τὴν ἔφερε στὸ πνιγμό, ὅταν δὲ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα εἴδανε οἱ δυὸ καβαλλαρέοι πῶς ἐρχόντουσαν ἀπὸ μακρυὰ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Πασαλιμάνι καβάλλησαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν.

Προτοῦ ὅμως φύγουν ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀφοῦ ρώτησε τὸ ὄνομα τῆς γρηᾶς καὶ ἐκείνη εἶπε τὸ ὄνομα της καὶ πῶς εἶνε χήρα ναυτικοῦ καὶ τοὺς ἔδειξε καὶ τὴ καλύβη της ποὺ ἐφαίνετο ἀπὸ μακρυὰ στὸ βάθος τοῦ λιμανιοῦ, τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτονόμισμα.

—Πάρτο αὐτό, τῆς εἶπε, θὰ σοῦ χρειασθῇ.

Ἀπὸ τὴ σαστιμάρα της ἐκείνη δὲν εἶδε πῶς τὸ χαρτονόμισμα ἤτανε ἑκατοντάφραγκο δηλαδὴ μία ὁλόκληρη περιουσία γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ γιὰ τὴ φτώχια της.

Ὅταν τὸ εἶδε μόνο ποὺ δὲν ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὴ συγκίνησί της, τὄκρυψε γρήγορα στὸν κόρφο της καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ οἱ δύο καβαλλάρηδες. Ἀλλὰ δὲν εἶδε πλέον τίποτα, εἶχανε χαθῆ πρὸς τὸ μονοπάτι ποὺ μὲ μεγάλο γῦρο ἔφερνε ἀπάνω στὰ προχώματα τοῦ Προφήτη Ἠλία.

Ὅταν ζύγωναν λαχανιασμένοι ἀπὸ τὸ λιμανάκι μερικοὶ ψαράδες πρὸς τὸ μέρος τοῦ πνιγμοῦ, ἡ Μάρθα εἶχε συνέλθει καὶ οἱ καβαλλαρέοι εἴχανε ἐξαφανισθῆ.

❁

Πέρασαν κάμποσες μέρες ἀπὸ τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο ἐπεισόδιο καὶ ἡ Μάρθα ξαναγύρισε πάλι στὴν ἴδια ἐλεεινὴ ζωή.

Τὸ ἐπεισόδιο μὲ ὅλο τὸ σούσουρο μαθεύτηκε στὸν Πειραιὰ σὰν παραμῦθι.

Οἱ δυὸ μυστηριώδεις καβαλλαρέοι ἐλησμονήθηκαν.

Ἡ Μάρθα δὲν τοὺς εἶχε δῆ σχεδὸν διόλου, γιατὶ ὅταν ἔφυγαν δὲν εἶχε συνέλθει ἐνελῶς ἀκόμα. Ἡ μόνη ἡ ὁποία δὲν εἶχε λησμονήσει καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀφήσει βαθυτάτην ἐντύπωσιν τὸ ἐπεισόδιον, οἱ δύο ξένοι καβαλλαρέοι καὶ τὸ ἐντόμραγκο ἤτανε ἡ γρηὰ Φλωροῦ, ἡ θεία τῆς Μάρθας.

Μέσα ὅμως σὲ λίγες μέρες τὰ δυστυχήματα ἤρθανε ἀλλεπάλληλα στὸ φτωχόσπιτο τοῦ γέρω μεθύσου πατέρα. Ὁ ἕνας του γυιὸς μαζὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ξαδέλφια τους σκοτώθηκαν ἀπὸ ἕνα τυχαῖο δυστύχημα. Δούλευαν σὲ κάποιο καράβι καὶ κάποιο ἄρμπουρο ἔπεσε ἐπάνω τους καὶ τοὺς χτύπησε κατακέφαλα. Ὁ ἕνας ἔμεινε στὸν τόπο καὶ ὁ ἄλλος πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες.

Ἡ Μάρθα ντύθηκε στὰ μαῦρα καὶ ὁ γέρος τὄριξε πιὰ σὲ γερὸ καὶ ἀδιάκοπο μεθύσι.

Ἕνα δειλινὸ ἡ γρηὰ Φλωροῦ εἶδε κάποιο ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος στάθηκε στὴν μισάνοιχτη πόρτα τῆς ξυλοκαλύβας της.

Τῆς φάνηκε ἐργατικὸς ἄνθρωπος καὶ νόμιζε μήπως εἶχε κάνει λάθος στὴ καλύβα ἢ ἐρχότανε γιὰ νὰ τῆς γυρέψῃ καμμιὰ πληροφορία.

—Ἐλόγου σου δὲν εἶσαι ἡ κυρὰ Φλωροῦ, τὴν ρώτησε.

—Ἐλόγου μου παλληκάρι μου τί γυρεύεις;

—Μπορεῖς νὰ μοῦ ψήσῃς κάναν καφφὲ καὶ νὰ κουβεντιάσωμε.

—Νὰ κουβεντιάσωμε μετὰ χαρᾶς, τοῦ εἶπεν ἡ Φλωροῦ, ἀλλὰ μὴ γυρεύεις νὰ σοῦ ψήσω καφφέ...Φτώχιες παλληκάρι μου φτώχιες.

Ὁ ἄγνωστος χαμογέλασε, ἀλλὰ μπῆκε μέσα στὴν καλύβα ποὺ ἀπὸ τὸ σύθαμπο ἤτανε μισοσκότεινη καὶ κάθισε ἀπάνω σ' ἕνα ξυλοκρέββατο ἀπὸ τάβλες καὶ στρίποδα.

—Ἐλόγου σου εἶσαι ἡ Φλωροῦ, ἡ χήρα τοῦ καπετὰν Ταρούφη ποῦχει σύνταξι 24,80 δὲν εἶνε ἔτσι ;

—Μὲ ξέρεις καλὰ παλληκάρι μου, τοῦ εἶπεν ἔκπληκτος ἡ γρηὰ Φλωροῦ, ἐλόγου σου πιὸς εἶσαι; μὲ συγχωρεῖς δὲ σὲ θυμάμαι.

—Δὲ μοῦ λὲς κυρὰ Φλωροῦ τί γίνεται 'κεῖνο τὸ ἄτυχο τὸ κορίτσι ποὺ πῆγε νὰ πνιγῆ ;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ἤνοιξε νέους ὁρίζοντα; στὴν διανόησι τῆς γρηᾶς.

—Μπᾶ, μπᾶ, ἐψιθύρισε σταυροκοπουμένη, μπᾶ καὶ εἶσαι 'λόγου σου ὁ καβαλλάρης ποὺ τὴν γλύτωσε ἀπὸ τὸ χάρο ;

Καὶ ἔσκυψε καὶ τὸν κύτταζε καλὰ στὰ μάτια καὶ στὴ φυσιογνωμία. Ἔπειτα ἐκίνησε διστακτικῶς τὸ κεφάλι της.

—Δὲν εἶσαι 'λόγου του, ἐψιθύρισε. Ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι μοῦ ἐντυπώθηκε ἄσβυστα στὴ ψυχή μου καὶ δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ὥς ποὺ νὰ πεθάνω καὶ μὰ τὸ Θεό, καὶ τὸν Ἅη Νικόλα, καὶ ἐσταυροκοπήθηκε μὲ εὐλάβεια, θὰ τὸ γνωρίσω μέσα σὲ χιλιάδες ἄλλους ἀνθρώπους.

—Ἄκουσε κερὰ Φλωροῦ, τῆς εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος μὲ σοβαρότητα καὶ ἐμπιστοσύνη. Ἔρχομαι νὰ μάθω τί γίνεσαι καὶ σὺ καὶ τὸ κορίτσι ποὺ πῆγε νὰ πνιγῆ, καὶ νὰ σὲ 'ρωτήσω ἂν μπορῆς νὰ κρατήσῃς ἕνα μυστικό.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ τὴ μισοανοιγμένη ξυλόπορτα ἐφάνηκε στὸ σύθαμπο καὶ στὸ ἡλιοβασίλεμα μιὰ σκιά.

Ἡ σκιὰ διεγράφη εὐθυτενὴς καὶ ἔκαμε νὰ εἰσέλθῃ ἀλλ' ἐστάθη στὸ κατῶφλι.

—Μὲ συγχωρεῖς θειά, τὴν ἄκουσαν νὰ λέῃ δὲν ἤξερα ποὺ εἶχες μουσαφίρη.

—Κόπιασε παιδί μου, ἔμπα, τῆς εἶπε ἡ γρηὰ Φλωροῦ.

Καὶ ἐνῷ ἡ σκιὰ παρέμεινε ἀκόμη στὸ κατῶφλι ἡ γρηὰ Φλωροῦ ἄναψε τὸ φυτίλι ἑνὸς λυχναριοῦ μονόφωτου ποὺ ἤτανε ἀκουμπισμένο στὴ γωνιὰ τῆς κάμαρας σἕνα μικρὸ ξυλοτράπεζο.

Ὅσο καὶ ἂν ἤτανε λιγοστὸ τὸ φῶς ἔδιωξε τὴ σκοτινιὰ καὶ φανέρωσε τὴς φυσιογνωμίες τῶν τριῶν ἀνθρώπων ποὺ ἤτανε μέσα στὴ μικρὴ παράγκα.

—Ἡ Μάρθα, τάνεψίδι μου, εἶπεν ἡ κερὰ Φλωροῦ πρὸς τὸν ξένον.

Ἡ Μάρθα ἔκανε ἕνα βῆμα ἀπὸ τὸ κατῶφλι καὶ στάθηκε.

Ἡ σιλουέττα της διεγράφη κομψὴ καὶ εὐθυτενὴς μέσα στὸ λιγοστὸ φῶς, ἀλλὰ τὰ μεγάλα μαῦρα καὶ ὡραῖα μάτια της φάνηκαν ὑγρά.

Ἔτανε κίτρινη καὶ φαινότανε πῶς εἶχε κλάψει πολύ.

Α.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΠΛΑΚΙΩΤΙΚΟ

Θὰ πάρω ἀπόψε τὰ στενὰ σοκάκια τῆς παληᾶς
Ἀθήνας ποὺ φεγγοβολάει ἀπὸ τὸ νέο φεγγάρι
νὰ θυμηθῶ σὲ μιὰ στροφὴ κάποιας γλυκειᾶς ἀ-
(νηφοριᾶς
ποὺ τὴν στολίζουν πλουμιστὰ τἀφύλλα μᾶς κλη-
(ματαριᾶς,
τὰ νειάτα μου, ὤχ ! τὰ νειάτα μου, ποὺ μοῦχει
(ὁ χρόνος πάρει.

❁

Θὰ γέρνει ὄξω ἀπ' τὴν αὐλὴ ὅπως καὶ κάποι'
(ἄλλη φορά, .
ἡ ἴδια ἡ γαζία ἡ γέρικια μὲ τὰ ὡραῖα λουλού-
(δια
ποὺ γιόμιζαν τὴ γειτονιὰ μὲ τὴ γλυκειά τους
(εὐωδιά,
καὶ ἔκαναν τὴ νεανικὴ τὴ πλέρια εὐαίσθητη καρ-
(διά
νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ καϋμοὺς κι' ἀπὸ χλομὰ τρα-
(γούδια.

❁

Τὸ μπαλκονάκι ἐκεῖ ψηλὰ θἄνα κλειστὸ καὶ
(σφαλιστό, ..
καὶ δὲν θὰ πλέκει πιὰ ἡ Ἀννὼ μὲ
(τὸ χρυσὸ βελόνι
καὶ θἄχουν τώρα μαραθῆ ἡ πράσινες μπαρόρι-
(ζες
π' ἀπ' τοὺς ἀνθοὺς τοὺς πλουμιστοὺς πίσω δὲν
(ἐξεχώριζες
ἀνστέκει ἡ Ἀνοῦλα σκεφτική, ἂν στέκει ἡ Ἀ-
(νοῦλα μόνη.

Θὰ πάρω ἀπόψε τὰ στενὰ σοκάκια τῆς πα-
(ληᾶς
Ἀθήνας,ποὺ φεγγοβολάει ἀπὸ τὸ νέο φεγγάρι
νὰ θυμηθῶ σὲ μιὰ στροφὴ κάποιας γλυκειᾶς ἀ-
(νηφοριᾶς
ποὺ τὴν στολίζουν πλουμιστὰ τὰ φύλλα μᾶς
(κληματαριᾶς,
τὰ νειάτα μου ὤχ! τὰ νειάτα μου ποῦ μοῦχει ὁ
(χρόνος πάρει.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Η ΟΜΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ ΜΑΣ Δδος ΕΛΕΝΗΣ ΣΑΜΙΟΥ

Καλὲς καὶ ἄγιες εἶνε ὅλες αὐτὲς ἡ σημερινὲς θεωρίες :

Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶνε ἴση μὲ τὸν ἄντρα.

Ἡ γυναῖκα πρέπει ν' ἀναπτύξει τὸ μυαλό της.. Ἡ γυναῖκα πρέπει ν' ἀντροποιηθῆ...

Μὰ ὅλα αὐτὰ εἶνε καὶ κουροφέξαλα.

Ἡ γυναῖκα πρέπει κυρίως νἄναι κομψή, χαριτωμένη. Ἡ γυναῖκα ἕνα καὶ μόνον ὅπλο ἀκαταγώνιστο ἔχει. Ὄχι τὸ μυαλὸ οὔτε τὴν καρδιά. Τὸ μεγαλήτερό της ὅπλο, τὸ ἀκατανίκητο, ποὺ μπορεῖ νὰ ρίξει κάτω τὸν ἄντρα εἶνε ἡ ὀμορφιά της, τὸ σῶμα της ! Μόνο μὲ τὴν ὀμορφιὰ της ἡ γυναῖκα θὰ μένει πάντα νικητής.

—Τί τὴν θέλουμε τὴν ἰσότητα ; μοῦ ἔλεγε κάποτε ἕξω φρενῶν ἡ γνωστὴ Γαλλὶς συγγραφεὺς καὶ ποιήτρια Ντελαρὴ - Μαρντρύς. Γιὰ νὰ ἔχουμε δύο 'Αδάμ ; Κι' ὁ 'Αδὰμ νοὐμερο δύο νὰ εἶνε ὁ ἄντρας ; Ὄχι, πέτοια ἰσότητα δὲν τὴν θέλω.

Ἂς προσέχει λοιπὸν ἡ γυναῖκα πολὺ τὴν ὀμορφιά της. Ἂς προσέχει τὸ σῶμα της. Εἶνε πνιγμένη στὴ δουλειά ; Ἔχει σκοτοῦρες, ἀπενταρίες ; Δὲν ἔχει κέφι γιὰ λοῦσα ; Δὲν πειράζει. Θὰ πῆς βρεθῆ πάντα ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας ἐλεύθερο γιὰ νὰ κάνει τὴν καθημερινὴ γυμναστική της. Ὅσο καὶ νὰ μὴν ἔχει «βολές» της, ἕνα σφουγγάρι καὶ μιὰ λεκάνη νερὸ θὰ ἐξοικονομηθοῦν γιὰ τὸ καθημερινὸ λουτρό της.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ντύσιμο, ἅταν ἔχει καὶ τὴν παραμικρὴ καλαισθησία, κ' ὅταν κατέχει καὶ μερικὰ ἐμκομουστικά», θὰ τὸ καταφέρει κ' ἐπὸ μὲ τὸ τίποτε. Πόσες φορὲς μᾶς ἔχουν πεῖ πῶς πρέπει νὰ κάνουμε κάθε μέρα λίγη γυμναστική ; Ἐντούτοις, παρ' ὅλες τὴς συμβουλές, καὶ τὴς φωνὲς τῶν εἰδικῶν, πόσες ἀπὸ μᾶς τὴν καθιέρωσαν ; Καὶ ὅσες ἔχουν τὴν εἰκοσάριαν τῶν σπὸρ, πάει καλά. Τέννυς,γκόλφ, φοὺτ-μπὰλ, βόλεϊ-μπὰλ, πιὸ λίγο, πιὸ πολύ, ὅλα ὑφελοῦν. Φτάνει νὰ μὴ καταντοῦν πάθος, ἀπότε, οἰμέναα μὲ τὴ γνώμη τῶν μεγάλων συγχρόνων ἰατρῶν, ἐξαντλοῦν τὸ πνεῦμα.

Τὰ ἡ ἄλλες ; Ἡ χιλιάδες τὰ κορίτσοπουλα καὶ ἡ γυναῖκες ποὺ ζοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ γραφεῖο καὶ στὸ σπίτι ; Θὰ ἤθελα νὰ τὶς παρακαλέσω ὅλες σήμερα νὰ βαλθοῦν μὲ τὴν καρδιά τους καὶ ν' ἀρχίσουν τὴν γυμναστική.

«Ρυθμική» ὅσες μποροῦν νὰ διαθέσουν κάποιο περισσότερη ὥρα καὶ μερικὰ χρήματα.

Κωγκί, σουηδικὴ γυμναστικὴ ἢ ἄλλες, ἢ σκλάβες τῆς καθημερνῆς ἀνάγκης.

Γιὰ τὰ μεγάλα, τὰ ἀνυπολόγιστα καλὰ ποὺ μᾶς δίνει ἡ ρυθμική, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πῶ πολλά. Μὰ δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ σκοπός μου σήμερα. Δὲν θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κανένα σύστημα. Μόνο μερικὲς γενικὲς ὑδηγίες, μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐμκομιουστικά» ποὺ ἀπαραίτητα γιὰ κάθε μιά μας.

❁

Λοιπόν, ἕνα τέταρτο γυμναστικὴ κάθε μέρα. Κι' ὕστερα μετὰ τὸ λουτρὸ ἂς ἀρχίσει ἡ περιποιησι τοῦ δέρματος. Εἰδικὲς κρέμες ἢ ποῦντρες, εἰδικὰ κοκκινάδια, δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Ἕνας διάσημος δερματολόγος, ποὺ πῆγα νὰ συμβουλευθῶ κάποτε στὸ Παρίσι μοῦ εἶπε :

—Ὑυδέποτε ρώτησα τὴς πελάτισσές μου τί μπογὲς μεταχειρίζονται. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πῶς σήμερα ἐλεῖνες ποὺ δόφονται περισσότερο ἔχουν καὶ τὸ καλύτερο δέρμα. Φοντζουν πῶς τὰ βαφίδια καταστρέφουν τὸ δέρμα, ἀνοίγουν τοὺς πόρους. Εἶνε ἀλήθεια. Ἀλλὰ μήπως ἡ σκόνη καὶ τὸ κάρβουνο τῶν μεγαλοπόλεων δὲν τὸ καταστρέφουν περισσότερο ; Ἐγὼ ἕνα τὴς συμβουλεύω. Νὰ μὴ βγαίνουν ποτὲ στὸ δρόμο μὲ τὸ δέρμα γυμνό, ἀπροφύλακτο. Πρῶτα-πρῶτα μιὰ κρέμα, ὅσο τὸ δυνατὸν ἀθωότερη, ἔπειτα τὸ βάψιμο. Ποτὲ ὑγρό ! Καλύτερα οὔτε καὶ σὲ πούδρα. Ἀλοιφὲς κόκκινες ὑπάρχουν πολλὲς καὶ δὲν ξερραίνουν τὸ δέρμα. Στὸ τέλος ἡ πούδρα. Προσέχετε ὅμως, πρὸς Θεοῦ ! Δοκιμάζετέ τις πρῶτα στὴν ἀφή.Φαίνεται ἀμέσως ἡ φιλότης τους. Νὰ μὴν εἶνε γεμᾶτες ἀλάτια...

Αὐτὰ μοῦ ἔλεγε περίπου ὁ διάσημος ἐπιστήμων. Καὶ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ πῶς μοῦ τὸ νιζε τὴν ἀνάγκη τῆς βαφῆς. Ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, φαίνεται, τὸ καλὸ βαφίδι

ὠφελεῖ. Παραφυλάττει τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὴ θάλασσα, τὴ σκόνη, τὴς ἄπειρες ἄλλες βλαβερὲς οὐσίες ποὺ γεμίζουν τὸν ἀέρα τῶν μεγαλοπόλεων. Ἀλλὰ νὰ ξέρεις νὰ βάφεσαι δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ ξέρεις καὶ νὰ ξεβάφεσαι. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶστε μὲ τὶς μπογιὲς στὸ πρόσωπο. Οἱ πόροι ἔτσι μένουν κλεισμένοι καὶ τὸ δέρμα μας δὲν μπορεῖ ν' ἀναπνεύσει. Πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο πρέπει νὰ πλένου με τὸ πρόσωπό μας μ' ἕνα βαμπακάκι βουτημένο σὲ χλιαρὸ νερὸ—ἂν τὸ νερὸ ποὺ ἔχουμε δὲν εἶνε σκληρό, ἢ μὲ καμμιὰ εἰδικὴ ἀλοιφὴ ποὺ νάχει ὡς βάσι τὸ χυμὸ τοῦ ἀγγουριοῦ,τὸ λάδι τῆς ἐλιᾶς ἢ ἕνα σωμ.ι ἄλλα εἰδικὰ λάδια. Τὰ λπαρὰ δέρματα μετὰ τὸ πρῶτο αὐτὸ πλύσιμο, χρειάζονται καὶ δεύτερο μὲ ἀλκοόλ. Ὑπάρχουν καὶ γι' αὐτὸ ἕνα σωρὸ εἰδικὰ πυρασκευάσματα. Τὸ καθαρὸ ἀλκοόλ, ποὺ μετὰ χειρίζονται πολλές, δὲν τὸ συνιστῶ. Τὸ πιὸ γρήγορο καὶ τὸ λάδι τῆς ἐλιᾶς κάνουν θαύματα. Εἶνε δὲ καὶ τὰ ἀθωότερα καλλυντικὰ καὶ καθεμιὰ μας μπορεῖ νὰ τὰ ἔχει ὁπουδήποτε καὶ ἂν βρίσκεται.

Τὸ ἐλαιόλαδο εἰδικῶς προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη, τὸν ἥλιο καὶ τὴ θάλασσα. Ἡ γυναῖκες τὸ μεταχειρίζονταν ἀνέκαθεν ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Τί νομίζετε πῶς εἶνε ἄλλωστε ὅλα αὐτὰ τὰ περίφημα ἐλάδι τῆς Χαλδαίας», «ἐλάδι τῆς Φρύνης», «ἐξωτικὸν λάδι» κλπ. κλπ. ποὺ ἐφεῦραν δήθεν ὅλοι οἱ μεγάλοι παρισινοὶ ῥάφτες γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴς ἀπαιτητικὲς πελατισσές τους;

Καὶ γιὰ τὴς γεροντικὲς ζάφες ἢ τὴς ζάφες ποὺ παρουσιάζονται ὅταν ξαφνικὰ ἀδυνατίσουμε, ἔχουμε τώρα ἕνα σπουδαῖο, μοναδικὸν ὅπλο, τὸ μασσάζ. Προσοχὴ ὅμως ! Ὅσο τὸ καλό, τὸ ἐπισημονι.ὴ μασσάζ, ὠφελεῖ, τόσο μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψει ἕνα μασσὰζ κακομένο ἀπὸ «ἀματέρ».

Μοῦ ἔτυχε νὰ δῶ ἕνα φρικιαστικὸ περιστατικό. Ἕνα μανεκὲν στὸ Παρίσι παραπονιόταν πῶς ἡ γάμπες του δὲν ἤταν ὅπως τὴς ἤθελε λεπτές. Πῆγε λοιπὸν σ'ἕνα ε'Ινστιτοῦτο Καλλογής.Μετὰ ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ ἐπισκέψεις ἡ καϋμένη ἡ κοπελοῦλα ἀναγκάστηκε νὰ στα μασήσῃ τὸ μασσάζ, γιατὶ τὰ πόδια της ἄρχισαν νὰ τὴν πονοῦν. Καὶ σήμερα αὐτὴ, ἡ ὁλόγερη, κουτσαίνει !

ΕΛΕΝΗ ΣΑΜΙΟΥ

ΗΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΣΥΝΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ

(Σὲ προηγούμενα φύλλα ἐδημοσιεύσαμεν κομμάτια ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ 'Οσκὰρ Μπλούμενταλ «Συμβουλαὶ ἑνὸς πατέρα πρὸς τὴν κόρην του». Συνεχίζομεν σήμερον τὰ ὑπόλοιπα κεφάλαια τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ βιβλίου).

ΑΡΡΑΒΩΝ

—Μὴν τρομάζεις ἀγαπημένη μου Χριστίνα, ὅταν ἀκοῦς πῶς ὁ ἄντρας σου ἔχει τὴν ἀξίωση νὰ ὑποτάσσεσαι σ' αὐτόν. Αὐτὸ θὰ συμβαίνει μέχρις ὅτου ἀποκτηθῆ ὁ δεσμός. Μετὰ ἂν ἀποδειχθῆς ἀξία του, θὰ δῆς πῶς πάντα θὰ σὲ συμβουλεύεται ἔστω καὶ γιὰ ὑποθέσεις ποὺ ξέρει ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ δώσῃς γνώμη.

—Ὅταν σὲ ζητήσῃ γιὰ γυναῖκα του ἐπισήμως, πρόσεξε εἶνε σπανία ἡ στιγμὴ ἐκείνη. Ὁ ἄραβὼν δὲν θέλει λόγια εὐχαριστίας,θέλει δύο εἰλικρινῆ δάκρυα κι' ἕνα γλυκὸ φιλὶ στὰ χείλη.

—Ἡ ὠμμορφιά, πρόσεξε, δὲν ἀποδεικνύεται μὲ τὸ κραγιόνι. Ὀμμορφιὰ θὰ πῆ ἁπλότης, χάρις στοὺς τρόπους, καλαισθησία στὸ ντύσιμο. Νὰ ντύνεσαι ὅπως σοῦ ταιριάζει καὶ ὄχι ὅ,τι σοῦ ἐπιβάλλει ἡ μόδα, χωρὶς νὰ σοῦ πηγαίνῃ. Ξέρετο,, αὐτὸ προτιμοῦν ὅλοι οἱ ἄνδρες.

—Ταὐτοχρόνως ἀνάπτυξε καὶ δεῖξε του ὅλα τὰ ψυχικά σου χαρίσματα ποὺ κάνουν καὶ τὴν πιὸ ἄσχημη γυναῖκα ἀξιολάτρευτην σὲ κεῖνον ποὺ τὴν ἀγαπᾷ. Ἔτσι θὰ ἐννοήσῃς ἐκεῖνο ποὺ λίγοι ἐννοοῦν καὶ διερωτῶνται: «Μὰ τί τῆς ζήλεψε καὶ τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολύ» ; Ἡ ὠμμορφιά, μικροῦλα μου, παρέρχεται, ἐνῷ ἡ ψυχικὴ καλλογὴ μένει αἰώνια.

—Μεταξὺ γάμου καὶ ἄραβώνος ὑπάρχει ἕνα ὁρόσημο ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ ὑπερθῆς. Στὸν ἄραβῶνα δίδουν κάτι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι δίδουν στὴν ἐρωτικὴ φιλία, ἢ μᾶλλον δίδουν τὸ ἴδιο μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι δὲν τὸ δίδουν πιὰ κρυφά...'Αλλὰ μνηστὴν δὲν θὰ πῆ σύζυγος. Τὸ «δὲν εἶμεθα ξένοι» εἶνε πολὺ καλὴ δικαιολογία. Ξέρε το καλὰ πῶς, ἔστω κι' ἂν ὁ ἴδιος τὸ ἀπαιτήσῃ σὲ στιγμὴ παραφορᾶς, ὁ μνηστήρ σου θὰ παύσῃ νὰ σ' ἐκτιμᾷ καὶ θὰ πικραθῆ ἂν τοῦ δώσῃς ἐκεῖνο ποὺ μόνο μὲ τὸ γάμο πρέπει νὰ τοῦ δώσῃς. Πρόσεχε, μὴ καμφθῆς.

ΟΣΚΑΡ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

Ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη δεξίωσις τὴν Δευτέραν παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Στεφ. Φωτιάδη.

—Κόσμος πολύς, τραπέζια τοῦ μπρίτζ ἄπειρα, ἕνα τραπέζι κοῦπες - ράουτ καὶ χορός.

—Ἡ οἰκοδέσποινα μὲ κόκκινα χαριεστάτη.

—Μεριοὺς ἐκ τῶν προσκεκλημένων της ἐκράτησεν ἡ κ. Φωτιάδη μέχρι τῆς 12ης, προσέφερε δὲ θαυμάσιον σουπὲ εἰς αὐτούς. Καμπανίτης ἔρευσε πολύς, κέφι ἀφάνταστο, μπρίο μεγάλο.

—Εἰς τὰ τραπέζια τοῦ μπρίτζ διακρίνομεν τὴν κ. Ἠ. Ἠλιάσκου, παίζουσαν μὲ τὴν ὡραίαν κ. Μπέμπη καὶ τὸν στρατηγὸν Πιερράκον Μαυρομιχάλην καὶ κ. Ψαλλίδαν.

—Σ' ἄλλο τραπέζι διακρίνομεν τὰς κυρίας Βουρλούμη, Χατζηκυριάκου, Μάνου καὶ Μακκᾶν. Στὸ τραπέζι τῶν κουπῶν διακρίνομεν τὴν κ. Κυρ. Βενιζέλου καὶ τὰς κυρίας Γ. Βασιλειάδου, Γ. Ἀργυροπούλου καὶ Φωτιάδου.

—Σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι τοῦ μπρίτζ παίζει ἡ συμπαθὴς κ. Θ. Μηταράκη μὲ τρεῖς «ταρτενέρ» ὄχι τῆς δυνάμεώς της. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τοὺς ὀνομάζομεν.

—Ἡ νεολαία ἐχόρευσε μὲ κέφι, διακρίνομεν δὲ τὴν συμπαθεστάτην δίδα Πολίτου, κόρην τοῦ ἐν Παρισίοις πρέσβεως, μεταξὺ αὐτῆς, μὲ ἄσπρο καὶ μαῦρο φόρεμα καὶ μπερὲ ἄσπρο.

—Τὴν δίδα Πολίτου «σαπερτυνάρει» ἡ θεία της κ. Ι. Ἠλιάσκου, ἡ τόσον ἔξυπνη καὶ εὐχάριστη συνομιλήτρια.

—Γεῦμα προχθὲς παρὰ τῷ κ. Μιχ. Πεσμαζόγλου, ἐπηκολούθησε δὲ μπρίτζ εἰς στενὸν φιλικὸν κύκλον. Πολὺ εὔμορφη ἡ δὶς Ἀγαθοκλῆ, ξανθιὰ καὶ συμπαθητικὴ ὀμορφιά.

—Τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Κυριακὴν ἔδωσαν τρεῖς ὡραιοτάτας δεξιώσεις εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας μέγαρόν των ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Ν. Τρικούπη. Ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία παρήλασεν ἀπὸ τὰ σαλόνια τῆς κ. Τρικούπη. Ὅλο τὸ διπλωματικὸν σῶμα, πλεῖστοι ἐκ τῶν ὑπουργῶν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν παρεπιδημούντων ξένων.

—Ἡ οἰκοδέσποινα ἦτο περιποιητικωτάτη εἰς ὅλους. Τὸ κυλικεῖον θαυμάσιον καὶ ἐν γένει δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἦσαν καὶ αἱ τρεῖς δεξιώσεις των ἀπὸ τὰς καλλιτέρας.

—Χαριτωμένη ἡ ἀνεψιά των κ. Ἰωάννα Μωραΐτου.

—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ τρίτη καὶ λίαν ἐκλεκτὴ δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Μακκᾶ. Ἀπὸ τὸ διπλωματικὸν σῶμα διακρίνομεν τοὺς πρεσβευτὰς Τσεχοσλοβακίας, Γερμανίας, Τουρκίας, Αἰγύπτου, Ἑλβετίας καὶ Ἰταλίας. Τὴν πρέσβειραν τῆς Ἀγγλίας κ. Ρίμπεὺ τὴν πρέσβειραν τῆς Πολωνίας κ. Γιουγγεβιτς, τὴν πρέσβειραν τῆς Τουρκίας κ. Ἐνὶς Μπέη καὶ τὴν τῆς Ἑλβετίας κ. Ζενῆ.

—Διακρίνομεν ὡσαύτως τὸν κ. καὶ τὴν κ. Καρλινῆ, τὴν κ. Ἀπ. Ἀλεξανδρῆ, τὸν κ. καὶ τὸν κ. Γ. Πανᾶ, τὴν κ. Σοφούλη, τὴν κ. Καραπαναγιώτη, τὸν κ. Γ. Μερκούρην, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ν. Μακκᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Βλ. Μπέσῃ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μιχ. Μελᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μιχ. Τσιρονικᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Ψιάδῃ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ε. Πετρίτζῃ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ν. Τρικούπη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ὀδ. Ματσίνα, θαῦμα ὡραιότητος μὲ μαῦρα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ι. Παπᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀθ. Κρίνου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λ. Τσουκαλᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Γυαλίστρα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Βανθάϊκα, τὴν κ. Ἠλ. Ἠλιάσκου χαριτωμένη ἐμφάνισις μὲ μαῦρα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κ. Ἐξαΐλωφ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Α. Πάλλη, τὴν κ. Σωτ. Παπαστράτου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χατζηκυριάκου, τὸ κ. καὶ τὴν κ. Δ. Λοβέρδου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Σγούτα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μιχ. Γεωργαντᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Βασιλειάδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κ. Γεωργιάδη. Ἐξαιρετικαὶ ἐμφανίσεις αἱ κυρίαι Μπέμπη, Λαδοπούλου, Χατζανέστη, Ἀλεξανδρῆ, Τυπάλδου, Μεζεσίρη, Χέλμη.

—Ὡραιοτάτη ἡ δὶς Ἑλένη Ἀργυροπούλου μὲ ὀρφρα καὶ ἡ δὶς Πολίτου μὲ μαῦρο.

—Τὸ κυλικεῖον πλουσιώτατον. Τραπέζια τοῦ μπρίτζ πολλὰ καὶ κουβέντα λίαν εὐχάριστη.

—Δεξίωσις προχθὲς, ἡ δευτέρα ἐφέτος, παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Μαντζαβίνου. Ἡ οἰκοδέσποινα, βοηθουμένη ὑπὸ τῶν κυριῶν Σ. Παπαστράτου, Κ. Κυριαζίδη καὶ Ο. Ματσίνα, ἐπερι ποιεῖτο ὅλους τοὺς προσκεκλημένους της μὲ ἐξαιρετικὴν ἀβρότητα.

—Ὡραιοτάτη ἡ κ. Παπαστράτου μὲ μαῦρα καὶ ερμίναν. Ἐξαισία ἡ κ. Μα[illegible]ινη μὲ μαῦρα καὶ ἐμεραῶδ. Πλέον ἡ ὡραία ἡ κ. Μπακο-

πούλου μὲ κόκκινα καὶ χαριτωμένη ἡ κ. Ν. Καρέλλα μὲ μαῦρα καὶ ἀσῆμα.

—Τὸ μέγαρον τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Γ. Μαντζαβίνου θαυμάσιον — ὡραιότατα παλαιὰ ἔπιπλα παντοῦ — τέντητες περσικοὶ καὶ ἀρχαῖοι καὶ πίνακες τῶν μεγαλειτέρων Ἑλλήνων ζωγράφων.

—Τὸ κυλικεῖον καὶ οἱ μεζέδες θεσπέσιοι. Τὰ καλαμαράκια ὅμως καὶ οἱ κεφτέδες εἶχαν τὴν μεγαλειτέραν πέρασιν.

—Διακρίνομεν πλεῖστους ἐκ τῶν διπλωματῶν μας ἐκεῖ καθὼς καὶ τὸν ὑπουργὸν καὶ τὴν κυρίαν Βουρλούμη παίζοντας μπρίτζ.

—Χαριτωμένα ἐμφανίσεις ἡ κ. Ἰατρίδου τὸ γένος Παπαναγιώτου μὲ μαῦρα, καθὼς καὶ ἡ κ. Μπελίνωφ τοῦ Βουλγάρου γραμματέως τῆς πρεσβείας μὲ πράσινα.

—Πολὺς κόσμος προχθὲς εἰς τὴν δεξίωσιν τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Ι. Ρωμάνου ἐν Κηφισιᾷ.

—Τόσος κόσμος ἦτο, ποὺ οὔτε ἐπιχειροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν αὐτούς.

—Τὸ χορευτικὸ τσάϊ μὲ μαστίχα καὶ σουπὲ παρὰ τῇ δίδι Μ. Μηταράκη ἤτηξε θαυμάσιον.

—Ἡ δὶς Μπεμπέλλα Μηταράκη καὶ ἡ ἀδελφή της δὶς Ἀριέττα Μηταράκη ἐδέχετο μὲ ἐξαιρετικὴν συμπαθητικότητα τὸν νεόκοσμον τῶν Ἀθηνῶν. Ὅλη ἡ χρυσῆ νεολαία παρίστατο, ἐχόρευσαν δὲ μέχρι πρωΐας ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς τζάζ τοῦ Κέρκ.

—Ἀπὸ τὰς ἐκλεκτοτέρας δεξιώσεις προχθὲς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κ. Τσαλδάρη.

—Θυμισθεῖσα ἐμφάνισις ἡ οἰκοδέσποινα μὲ μαύρην ἀντελέντια τουαλέττα.

—Ἐξαιρετικῆς κομψότητος ἡ κ. Ρεγγίνα Μ' Βλαστοῦ μὲ μαύρη τουαλέττα καὶ ερμίναν, καπέλλο δὲ πλατύγυρον μὲ αἰγκρέττες. Τὸ ἄνω μοδέλο εἶνε τῆς Πατοῦ καὶ ὀνομάζεται «Παπιγιόν», δηλαδὴ πεταλοῦδα.

—Ἐπίσης πολὺ σὶκ ἡ κ. Ἰω. Σεφτέρη μὲ πράσινο σύνολον.

—Χαριτωμένη ἡ κ. Δ. Βούλτσου μὲ κόκκινα. Πολὺ εὔμορφη ἐμφάνισις ἡ κ. Π. Χέλμη μὲ μαῦρο. Σπανθηροβολοῦσα ἀπὸ ἐξωπνάδια καὶ συμπαθητικὰ ἐμορφιὰ ἡ δὶς Μανιάκη, μὲ μαύρη φοῦστα καὶ βέστα ἀπὸ ἄσπρο λαμὲ μὲ χρωματιστὰ λουλούδια. Ἡ ἄνω δεσποινίς, καλλιτέχνις διαπρεπουσα ἐν Παρισίοις, εἶνε τὸ ἀναφὰν γκατὲ τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας.

—Μεταξὺ τῶν κυρίων διεκρίναμεν καὶ τὸν παρεπιδημοῦντα κ. Περικλῆν Ἰωαννίδην, σύζυγον τῆς Μεγάλης Δουκίσσης Μαρίας, θυγατρὸς τοῦ μακαρίτου Βασιλέως Γεωργίου Α'.

—Πολὺ εὔμορφη ἡ κ. Εὐσταθοπούλου—Ἀμερικανὶς τὴν καταγωγὴν—μὲ κατάμαυρη τουαλέττα.

—Καθὼς θὰ παρατηρήσατε, ἴσως περισσότεραι δεξιώσεις γίνονται τώρα τὴν Σαρακοστὴν ἀπὸ τὴν Ἀποκρηά.

JE SAIS TOUT

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐδόθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ προσεσπερὶς τοῦ Ὑδραϊκοῦ συνδέσμου εἰς τὸ Ἀκταῖον Ν. Φαλήρου ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἐν Ὕδρᾳ Ἡρῴου τῶν θαλασσομάχων τοῦ 1821, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ναυάρχου Π. Κουτουριώτου. Τὸν χορὸν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ βοιωτεὺς Ὕδρας κ. Λ. Μιαούλης καὶ ὅλος ὁ ἐκλεκτότερος κόσμος τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Διακρίναμεν μεταξὺ αὐτῶν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σ. Γεωργκλᾶ, τοὺς κ.κ. καὶ τὴν κ. Καίρη, τὰς Μὶς Πειραιᾶ καὶ Μὶς Κοκκινιᾶν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δ. Ρασογιάννη, τὸν κ. Ι. Ἀρατογιάννην, τὸν κ. Τ. Βλάσσην καὶ τὴν δίδα Μ. Κυριακοῦ, τοὺς κ.κ. Τ. Μ. καὶ Φ. Πέπταν, τὸν κ. καὶ τὴν δίδα Δάρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Λιβισιανῆ, τὸν κ. Ι. Ρουβόπουλον, κ. Σ. Ἐμμανουήλ, τὸν κ. καὶ τὰς δίδας Κοντοῦ, τὴν δίδα Καλαμάκη, τὰς δίδας Οἰκονόμου, τὰς δίδας Πάνου, τὸν κ. Φιλιππαῖον, κυρίαν Φούκα, κ.κ. Παναγιωτόπουλον καὶ Γραικόν, τὸν κ. καὶ τὴν δίδα Μενάγια, τὸν κ. καὶ τὴν δίδα Ζουγανέλη, τοὺς κ.κ. Ν. Καλαμαριώτην, Γ. Δράκον καὶ Δ. Σαπουνάκην. Δίδες καὶ κύριοι ἐξ Ὕδρας ἐχόρευσαν μὲ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν τῆς Ὕδρας διαφόρους ἑλληνικοὺς χοροὺς ὑπὸ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα πάντων. Κατὰ τὴν ἔκβευσιν τοῦ λαχείου τοῦ χοροῦ τὸν 1ον λαχὸν ἔνι σαλοννάκι οἴκου Ἐπιπλοποιίας Ι. Ἀρατογιάννη ἐκέρδισεν ὁ ναύαρχος κ. Ι. Κριεζῆς, τὸν 2ον ἕνα τάπητα ὁ κ. Μπένσης, τὸν 3ον ἓν ἐπιτραπέζιον ὡρολόγιον ἡ δὶς Κοῦλα Μπογρένου. Ὁ χορὸς ἐπέτυχε καθ' ὁλοκληρίαν, τόσον διὰ τὸν καλὸν κόσμον ὅστις τιμᾷ πάντοτε τοὺς χοροὺς τοῦ Ὑδραϊκοῦ Συνδέσμου, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἄφθαστον κέφι τὸ ὁποῖον ἐκράτησε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ, περατωθέντος τὴν 12ην τοῦ μεσονυκτίου.

Νὲγκι

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΣΤ' ΑΝΘΟΓΥΑΛΙ

Ξερὰ τὰ ρόδα ποὺ φέρες μιὰ μέρα βιαστικὴ
καὶ τάσιαξες καὶ ταβαλες μέσ' στ' ἀνθογυάλι ἐκεῖ
βουβά, γυρτὰ στὰ κλάνια τους—κρῖνε χουσέ,
(χρυσέ,
μέρα καὶ νύχτα στέκουνε καὶ καρτεροῦν ἐσέ.

❁

Κι' ὅταν κανένα φύλλο τους ξεσέρνεται νεκρό,
κάτι σὰν τριζοβόλημα γροικιέται θλιβερό,
ἕνα πικρὸ παράπονο ποὺ ἀκόμα σὲ καλεῖ
καὶ μένει πάλι ἡ θλίψη τους σὰν πρῶτα σιωπηλή

❁

Ξερὰ τὰ ρόδα ποὺ φέρες μιὰ μέρα βιαστική,
καὶ τάσιαξες καὶ τάβαλες μέσ' στ' ἀνθογυάλι ἐ-
(κεῖ,
ἀμύριστα, ἀχρωμάτιστα—ποιὰ μάτια τὰ θωροῦν!
ὅλο σὲ συλλογίζονται κι' ὅλο σὲ καρτεροῦν.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

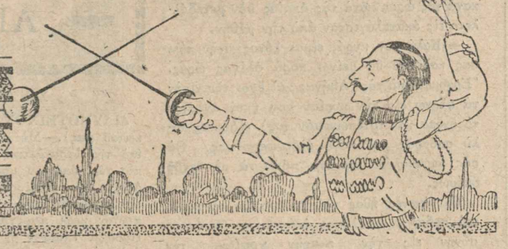

13ον

Διὰ μιᾶς χειρονομίας ἐσταμάτησε τὸν Κλεῖτον προχωροῦντα ἀπὸ τὴν ἀπέναντι πλευρὰν. Καὶ ὁ ἀνθυπίλαρχος εἶχε καὶ αὐτὸς διακρίνει καλὰ τὴν θύραν ἀπὸ τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τῆς ὁδοῦ καὶ εἶχε πεισθῆ ὅτι τὸ φάντασμς ἀνεμένετο.

—Βρωμοδουλειὰ ἡ ἐρωτοδουλιά, ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις τοῦ Μουρούζη εἰς τὸν σύντροφόν του.

— Ἢ καὶ τὰ δύο ἢ καὶ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο νὰ συμβαίνῃ, εἶπεν ὁ Κλεῖτος, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχω πεισθῆ ἀκραδάντως εἶνε ἕνα.

—Ποιό ;

— Ὅτι τὸ φάντασμα δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ κάποιος μπιρμπάντζαρος κρεμανταλᾶς.

Συνεκράτησαν κα. οἱ δύο τὰ γέλοια ποὺ τοὺς εἶχαν ἔλθει αὐθορμήτως καὶ ἀπεφάσισαν νὰ μὴ περιμένουν τὴν ἔξοδον τοῦ φαντάσματος, οὔτε νὰ προσοῦν σὲ καμμιὰ ἀπόφασι ἐὰν δὲν μάθουν ποιοὶ ἦσαν οἱ ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου.

Ἔμειναν ἕως μία ὥρα περίπου εἰς τὸν ἐρημικὸν δρόμον. Τὸν διέσχισαν μὲ προσοχὴ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον χωρὶς νὰ προκαλέσουν κανένα θόρυβον καὶ προσέχοντες καὶ εἰς αὐτὰ τὰ βήματά των, μόνο καὶ μόνο διὰ νὰ ἀποτυπώσουν σαφῶς τὸ σπίτι καὶ διὰ νὰ μὴ διατρέξουν τὸν κίνδυνον νὰ περιπέσουν σὲ κανένα σφᾶλμα, οὔτε εἰς τὸν δρόμον, οὔτε εἰς τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο σπίτι, τὸ ὁποῖον ἐδέχετο μὲ τόσην πεποίθησιν καὶ ἐγκαρδιότητα μέσα στὴ θαθειὰ νύχτα τὸ τρομερὸ καὶ φοβερὸ φάντασμα.

❁

Τὴν ἄλλη ἡμέρα κατὰ τὰ σουρουπώματα ὁ Μουρούζης χωρὶς νὰ παραμελήσῃ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ γλεντιοῦ τῶν φυλακῶν διὰ τοῦ ὁποίου εἶχε σκοπὸν νὰ ἀναστατώσῃ ὅλο τὸ Ναύπλιον μαζῆ μὲ τὴν φρουρὰν ἔπῆρε τὸν Παπαγκέκαν καὶ κατέθηκαν μαζῆ στὸ Ναύπλιον.

Εἶχε πείσει τὸν Παπαγκέκα μαζῆ μὲ τὸν Κλεῖτο ὅτι τὸ φάντασμα δὲν εἶχε ἐμφανισθῆ. Ὁ ἀρχιφύλαξ τὸ ἐπίστευσε, γιατὶ δὲν εἶχε λόγους νὰ δυσπιστῆ, ἀποροῦσε ὅμως διὰ τὸν θραδυὸν περίπατον μαζῆ μὲ τὸν Μουρούζη, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἔδωσε καμμίαν σαφῆ ἐξήγησιν.

Ὁ Μουρούζης τὸν ἐπῆγε εἰς τὸν δρόμον ὅπου εἶχε συμθῆ τὴν προηγουμένην νύκτα, ἡ δίδος τοῦ φαντάσματος καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὸ σπίτι ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐξαφανισθῆ τὸ φόβητρον τοῦ Ναυπλίου.

— Εἶσαι σχεδὸν Ναυπλιώτης, τοῦ εἶπε, ξέρεις ὅλα 'δῶ τὰ σπίτια καὶ τοὺς νοικοκυρούς. Κύταξε καλὰ αὐτὸ τὸ σπίτι, θέλω νὰ μοῦ πῆς πιανοῦ εἶνε καὶ ποιὸς κάθεται ἐδῶ μέσα.

Ὁ Παπαγκέκας ποὺ ἤξερε χαρτὶ καὶ κολαμάρι ὅλο τὸ Ναύπλιον, τοῦ ἔδωκε ἀμέσως τὰς ζητηθείσας πληροφορίας ἀλλὰ μὲ κάποια φιλυποφία τὴν ὁποίαν ὁ Μουρούζης ὑπεκρίθη, ὅτι δὲν ἀντελήφθη.

—Αὐτὸ τὸ σπίτι...καὶ πιὸς δὲν τὸ ξέρει. Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ τρία σπίτια τοῦ παλαιοῦ ἄρχοντα στὸ Ναύπλι τοῦ Ι.... Τῶχε δώσει

Στὸ σπίτι ἔμενε μιὰ ὡραία χήρα

προῖκα στὴ δεύτερη κόρη του τὴν...(καὶ ἀνέφερε τὸ ὄνομά της) ἄτυχο κορίτσι ὅμως χήρευε 'δῶ καὶ τρία χρόνια.

—Καὶ τώρα ποιὸς κάθεται μέσα, τὸν ἐρώτησε ὁ Μουρούζης.

—Ἡ ἴδια, ἡ χηρευάμενη, ἡ ἀρχαντοπούλα.

—Μόνη της ;

—Κατάμονη.

—Δὲν ξαναπαντρεύτηκε ;

—Νὰ ξαναπαντρευτῆ λέει...Ἂν δὲν τὴ θαστάγανε θὰ πήγαινε ζωντανὴ νὰ συθαφτῆ μὲ τὸν μακαρίτη τὸν ἄνδρα της.

— Εἶνε νέα ἀκόμη ;

—Μεσόκοπη, σαραντάρα.

—Ὄμορφη ;

—Ὄμορφη λέει...Νεράϊδα πανόργια.

Καὶ ὁ Παπαγκέκας μὲ τὸ θάρρος ποὺ εἶχε πάρει ἀπέναντι τοῦ Μουρούζη τοῦ ἔδωκε αὐθορμήτως μιὰν συμβουλήν.

—Ἂν σοῦ γυάλισε καπετανόπουλο, μὴ χάνῃς τὸν καιρό σου ἄδικα.

Ὁ Μουρούζης δὲν ἀπήντησεν, ἄλλαξε ἀμέσως θέμα ὁμιλίας γιὰ καλὰ κρασιὰ καὶ καλοὺς μεζέδες ποὺ ἤξερε ποὺ ἀπετέλουν τὴν

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

μοναδικὴν ἀδυναμίαν τοῦ παραδόξου ἐκείνου Παπαγκέκα ἡ Παληοκαζάρμα ὅπως τὸν λέγανε.

Ὅτι ἤθελε νὰ μάθῃ καὶ τὸν ἐνδιέφερε τὸ εἶχε μάθει.

Τώρα εἶχε σχηματίσει τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐρωτοδουλειᾶς καὶ ὅτι τὸ φάντασμα δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἐραστὴς τῆς ὡραίας καὶ ἀριστοκράτιδος «χηρευάμενης».

Ὁ Μουρούζης ἐσέβετο ἐξαιρετικῶς τὴν γυναῖκα εἰς ἐποχὴν δὲ μεγάλης ἀγριότητος καὶ ἰδίως εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἀπετέλει ἀληθινὸ κακούργημα καὶ ἀληθῆ καταδίκην εἰς τὴν χλεύην καὶ τὴν περιφρόνησιν ὁλοκλήρου τῆς πόλεως ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἐρωτικοῦ μυστικοῦ τῆς ὡραίας χήρας.

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸν τὸν παραδοξότατον καὶ πρωτοφανῆ τρόπον τοῦ ἐρωτικοῦ ραντεβοῦ.

❁

Ὁ σεβασμὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεφεν ὁ Μουρούζης πρὸς τὴν γυναῖκα ἦτο ἀπεριόριστος. Ἦτο ὁ αὐτὸς περίπου σεβασμὸς, ὁ ὁποῖος ἐκυριάρχει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἱπποτῶν τοῦ μεσαίωνος.

Ὄχι μόνον δὲν εἶχε ἀδικήσει ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του γυναῖκα, ὄχι μόνον ἐτάσσετο πάντοτε μὲ τὸ μέρος τῆς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἐπίστευεν ὡς ἀδικούμενον πλάσμα, ἀλλὰ καὶ ποτέ του δὲν εἶχε φλυαρίσῃ οὔτε κἂν δώσῃ νύξιν, κακολογίας δι' οἱανδήποτε γυναῖκα.

Τὰ εὐγενῆ αὐτὰ αἰσθήματα τοῦ ὑπηγόρευσαν μίαν ἀπόφασιν τολμηρὰν διὰ τὴν ὡραίαν χήραν τῆς ὁποίας εἶχε γίνει κάτοχος τοῦ ἐρωτικοῦ ἀπορρήτου καὶ προέθη εἰς ἕνα διάθημα τὸ ὁποῖον ἀτέμενε μὲν τότε ἀπόρρητον ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον χρόνον ἤρχισε νὰ φιθυρίζεται καὶ νὰ περιθάλλεται ἀπὸ θρύλους καὶ ὑπερθολάς.

Ἕνα πρωΐ, δύο τρεῖς μέρες πρὶν πραγματοποιηθῆ τὸ φαιδρὸν ἐπεισόδιον τῆς καθόδου τῶν φυλακισμένων καὶ τῆς φρουρᾶς τῆς Ἀκροναυπλίας μεθυσμένων εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου, ὁ Μουρούζης ἐνδεδυμένος πολιτικά, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχε ἐξοικονομήσει ὁ Παπαγκέκας κατέθηκε ἀγνώριστος εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὡραίας χήρας.

Εὗρεν τὴν ἐξώθυραν ἡμιάνοικτον. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ προαύλιον τοῦ παληοῦ σπιτιοῦ χωρὶς νὰ κτυπήσῃ καὶ ἔκλεισε ὄπισθεν του τὸ θυρόφυλλον.

Μιὰ γοπὰ ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ κατάπληκτος τοῦ ἔφραξε τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὸν ἠρώτησε ποιὸς εἶνε καὶ τί θέλει.

Ὁ Μουρούζης, ὁ ὁποῖος εἶχε καταρτίσει τὸ σχέδιόν του, τῆς εἶπε μὲ εὐγένειαν καὶ σο-

βαρότητα, ἥτις ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνην καὶ ἥτις τὸν ἐχαρακτήριζε ὡς ἀληθῆ εὐπατρίδην κατὰ τὰς ὥρας κατὰ τὰς ὁποίας δὲν μετεβάλλετο εἰς ἀκαταλόγιστον ἀπὸ τὴν μέθην.

— Καλή μου κυρά, εἶμαι ξένος στὴν πόλι σας καὶ δὲν θὰ μείνω παρὰ ὀλίγας ὥρας. Ἔρχομαι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ φέρνω εἰς τὴν κυρίαν σου (καὶ ἀνέφερε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμόν της) εἰδήσεις πολὺ σοβαρὰς καὶ πολὺ ἐνδιαφερούσας. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τῆς πῆτε νὰ μὲ δεχθῇ ἀμέσως.

Τὸ εὐγενὲς ἦθος τοῦ Μουρούζη οἱ καλοὶ καὶ σοβαροὶ του λόγοι ἐνέπνευσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πιστὴν γραῖαν, τὴν τροφὸν τῆς ὡραίας χήρας καὶ συνέτειναν νὰ τὸν δεχθῇ χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησιν.

—Περάστε ἀφεντικό, τοῦ εἶπε, περάστε.Ἡ κυρά μου θὰ σᾶς δεχτῇ μετὰ χαρᾶς.

Παρεμέρισε τὸν εἰσήγαγε στὸ ἀνώγειο τοῦ παλαιοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ σάλα μὲ παλαιὰ ἔπιπλα καὶ ἀρχοντικὰ μιντέρια.

— Μετὰ χαρᾶς, τοῦ εἶπε, πάλι μετὰ χαρᾶς περιμένατε λίγες στιγμὲς καὶ θὰ πῶ στὴν κυρά μου νάρθῃ ἀμέσως.

Ὁ περιπετειώδης ἐκεῖνος εὐπατρίδης δὲν περίμενε πολὺ στὴν εὐρύχωρη καὶ μεγάλη σάλα μὲ τὰ βαρειὰ παλαιὰ ἀρχοντικὰ ἔπιπλα.

Πέρασαν ἕνα δυὸ λεπτὰ. ἄκουσε τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας, εἶδε νὰ ἀνοίγεται τὸ θυρόφυλλο καὶ νὰ ἐμφανίζεται μιὰ ἀληθινὰ ὡραία γυναῖκα στὸ παράστημα στὴν ἔκφρασι καὶ στὴν εὐγενικιὰ καὶ ὑποβλητικὴ ἀγρύπνια ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξε ἀμέσως.

Ὁ Μουρούζης σηκώθηκε ἀμέσως τῆς ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ τὸ μάτι του ἀκαριαίως τὴν ἐκύτταξε ἐπανειλημμένως ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ πλούσια μαλλιά της ἕως τὴν οὐρὰ τῆς μακρυᾶς μαύρης φούστας ποὺ ἐφορεῦσαν ἡ ἀρχόντισες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

—Ἔρχεσθε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας κύριε, τοῦ εἶπε ἡ ὡραία χήρα.

—Μάλιστα κυρία, τῆς ἀπήντησε ὁ Μουρούζης, ἔρχομαι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ φεύγω διὰ τὰς Ἀθήνας.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

"ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΥΤΕΣ ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΕΤΣΙ,,

Ἕνας νέος τόμος διηγημάτων ἐκυκλοφόρησε τελευταίως μὲ τὸν τίτλο «Κι' ἡ ἱστορίες αὐτὲς τελείωσαν ἔτσι».

Ὁ συγγραφεύς τους κ. Ντόλης Νίκβας, εἶνε γνωστὸς στὸ φιλολογικὸ κόσμο καὶ γενικῶς στὸν κόσμο ποὺ διαβάζει ἀπὸ τὴν προηγούμενη λογοτεχνικὴ ἐργασία του. Μέσα σὲ λίγα χρόνια μᾶς ἔδωσε πολλοὺς τόμους διηγημάτων, καὶ μερικὰ ρομάντσα, καὶ κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ θεωρῆται σήμερα ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς νεοτέρους ἀντιπροσώπους τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων.

Ὁ νέος τόμος τῶν διηγημάτων τοῦ κ. Νίκβα, περιλαμβάνει 13 ἱστορίες, ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὴ σύγχρονη ζωή. Δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ ἕνα καὶ νὰ πῇ αὐτὸ εἶνε καλύτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γιατὶ ὅλα τὰ διηγήματα τοῦ τόμου, ὅπως καὶ τὰ προηγούμενα ἔργα τοῦ ἰδίου, διακρίνονται γιὰ τὴ λεπτότητα τοῦ θέματος, τὴν ψυχολογικὴ παρατήρηση καὶ τὸ λογοτεχνικό τους ὕφος.

Ὁ τόμος τῶν νέων διηγημάτων τοῦ κ. Νίκβα ἐξαιρετικὰ καλοτυπωμένος ἔχει πλουτισθῆ καὶ μὲ λεπτότατες καλλιτεχνικὲς εἰκόνες τοῦ ζωγράφου κ. Βαρδακώστα.

Π. Π.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΣ

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ, Μάρτιος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐδόθη ὑπὸ τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος ὁ χορὸς ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν της. Ἡ δημοτικὴ Λέσχη ἦτο θαυμασίως διακεκοσμημένη καὶ εἶχε πληρωθῆ ἀσφυκτικῶς. Ὁ χορὸς μὲ ἀὐδὰ πτωτον κέφι παρετάθη μέχρι πρωΐας. Πολὺ εὔμορφα ἔπαιξεν ἡ ὀρχήστρα, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Μπεχάρ. Τὸν χορὸν τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος ἐτίμησεν ἄπασα ἡ κοινωνία τοῦ Διδυμοτείχου. Διεκρίναμεν τὸν κ. Διοικητὴν τοῦ Σ. Τομέως Ἔβουρ κ. Ρογκᾶκον, τὸν ἀντισυνταγματάρχην κ. Μαραβέλαν, τὸν δικηγόρον κ. Παπαγεωργίου μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν ταμίαν τῆς Ἐθνικῆς Τρα πέζης κ. Γιαννακόπουλον μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν ἰατρὸν κ. Μαργαριτίδην μετὰ τῆς κυρίας του καὶ πολλοὺς ἄλλους. Διεκρίθησαν εἰς τοὺς διαφόρους χοροὺς οἱ ἐξῆς : κ.κ. Κασταράκης, Φασούλας, Ι. Βελτίδης, Χ. Δεμαντζόγλου, Μ. Παρασχίδης, Βέλτσιος, Χατζηαβανασίου, Ι. Πανταζίδης καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Κατὰ τὸν χορὸν ἐγένετο καὶ ἐκκούβευσις τοῦλαχείου. Πρὸ τῆς ἐκκυβεύσεως τοῦ λαχείου ὡμίλησε δι' ὀλίγων ὁ διευθυντὴς τῆς Ἰσραηλιτικῆς Σχολῆς κ. Πεσάχ, εὐχαριστήσας τοὺς τιμήσαντας.

Θεατὴς

❁

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΒΟΛΟΣ, Μάρτιος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Ἡ παρελθοῦσα Κυριακὴ ἐχάρισε στοὺς φιλάθλους τοῦ Βόλου τρεῖς σοβαρὰς ποδοσφαιρικὰς συναντήσεις διὰ τὸ πρωτάθλημα Θεσσαλίας Ἡ πρώτη συνάντησις ἔγινε στὸ γήπεδο τοῦ «Κεραινοῦ» μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν ὁμάδων «Κεραινοῦ» καὶ «Κενταύρου». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη μὲ τέρματα 3—1, Ἡ δευτέρα συνάντησις στὸ γήπεδον τοῦ Γ. Σ. Νίκης μεταξὺ τῆς καλυτέρας ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος «Πηλεὺς» καὶ τῆς ἰσχυρᾶς ὁμάδος «Νίκης». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ δευτέρα μὲ τέρματα 4—3. Καὶ ἡ τρίτη συνάντησις στὸ γήπεδον τοῦ Κενταύρου μεταξὺ Π.Α.Ο.Κ. καὶ Τοξότου», νικητρίας ἀναδειχθείσης τῆς πρώτης μὲ τέρματα 2—1.

Προμηνύεται ἐξαιρετικὴ ἡ ἐπιτυχία τοῦ χοροῦ ποὺ Α.Σ.Β. Κεραινοῦ, ὁ ὁποῖος δίδεται τὸ Σάββατον 14 Μαρτίου εἰς τὴν αἴθουσαν Ἀργυλᾶ.

Κ. Π.

❁

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

ΤΖΙΤΖΙΦΙΕΣ, Μάρτιος.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἦν τρέχοντος εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Δημοτικοῦ μας σχολείου ἐδόθη φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ πρὸς καλλωπισμὸν αὐτοῦ. Ἡ ἀγορὰ ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ὀφειλομένης κυρίως εἰς τὰς εὐγενεστάτας κυρίας Ἀντάκη, Βλάχου, Γιαννουλάτου, Κυπριάδου, Παπανδρέου, Π. Σιμοπούλου, Παλαμίδου καὶ Σιμοπούλου καὶ τῆς δίδος Καλυβοπούλου ὡς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, καθὼς καὶ εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς σχολῆς κ. Μ. Καλυβόπουλον. Κόσμος πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς ἐτίμησε τὴν ἑορτήν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίναμεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μάτσα, τὸν κ. καὶ τὴν δίδα Λεβέντη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σιμοτούλου, τὴν χαριτωμένην Μίς Τζιτζιφιὲς δίδα Λουΐζη Δεδεγιάν, τὰς δίδας Χάλαρη, τὴν δίδα Ἰατρίδου, τὴν δίδα Γκινοπούλου, τὴν δίδα Ἐλ. Σαμαρτζοπούλου, τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας τῆς σχολῆς καὶ ἄλλους πολλούς.

Χρ. Κ. Πυρπασόπουλος

❁

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ «ΝΙΚΗΣ»

ΜΥΤΙΛΗΝΗ, Μάρτιος.—Τὸ περασμένον Σάββατον ἔδοσε τὸν ἐτήσιο χορό της εἰς τὴν σάλαν ποῦ κινηματοθεάτρου «Λεσβιακὸν» τὸ ποδοσφαιρικὸν σωματεῖον τῆς πόλεώς μας «Νίκη». Ἡ αἴθουσα ἦτο καταλλήλως διακεκοσμημένη μὲ τὰ χρώματα τοῦ συλλόγου—πράσινο καὶ ἄσπρο—καὶ τὲ τὸ πεντάφυλλον σῆμα τοῦ συλλόγου κυριαρχοῦν τριγύρω. Εἰς τὰς 10 μ.μ. ἄρχεται ὁ χορὸς μὲ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν σάλαν τῶν πακτῶν τῆς «Νίκης» ντυμένων μὲ φανέλλας τοῦ συλλόγου. Τὸν χορὸν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Δήμαρχος κ. Πετρόπουλος, ὁ Λιμενάρχης κ. Ξένος, ὁ ἀνώτερος διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς κ. Κολούρης, ὁ νομοκτηνίατρος κ. Λιάρος κλπ. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων διακρίνομεν τοὺς κ.κ. Γαλάνην, Πορσαλέντην, Κύπριον, Σάββαν, Γκούμαν, Παραλίδην, Πορτοκάλλην, Ρουσσάκην, Κράλλην, Βαλσαμάκην, Βουτσᾶν Τζάνον, Μανιούδην, Βουσβούνην, Βελόνην, Κυμίλην, Τσακίρην, Νίκον καὶ πολλοὺς ἄλλους. Ἐπίσης τὰς δίδας Βόμβα, Κυπρίου, Κελούρη, Κούμπα, Σάββα καὶ πολλὰς ἄλλας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν.

Σ. Μουντζουρέλλης

❁

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.

ΜΕΘΩΝΗ (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ὁ χορὸς τοῦ νεοϊδρυθέντος «Ἐμποροεπαγγελματικοῦ Συλλόγου Μεθώνης», ποὺ δόθηκε στὴν κατάλληλα διακοσμημένη καὶ ἀρκετὰ εὐρύχωρη οἰκία τοῦ ἰατροῦ κ. Γ. Ζησιμοπούλου τὴν 21ην Φεβρουαρίου. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη ὀφείλεται βέβαια στὸ ἀξιέπαινο διοικητικὸ σιμβούλιό του, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν κ.κ. Γ. Δρούγα προέδρου, Α.Τορολοπούλου ἀντιπροέδρου, Ι. Καλλιγᾶ Γενικοῦ γραμματέως, Δ. Καραλιοπούλου ταμία καὶ Ν. Βασοπούλου, καθὼς καὶ στὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προθυμότατη ὑποστήριξι ποὺ τοῦ παρέχουν οἱ ἐκλεκτοὶ συμπολῖται μας. Ὅλη ἡ ἀφρόκρεμα τῆς κοινωνίας μας ἐτίμησε τὸν χορὸν αὐτόν. Διακρίνομεν τοὺς κ.κ. Ν. Τορολόπουλον ἰατρόν, Α. Τορολόπουλον ἔμπορον, Τ. Μουρδοικούταν, Α. Καραμπάτσον χημικόν,Η. Καραμπάτσον δικηγόρον, Η. Ζησιμόπουλον δικηγόρον, Β. Τοπούζην δικηγόρον, Δ. Τορολόπουλον ἔμπορον, Ν. Βασόπουλον ἔμπορον,Κωνσταντακόπουλον καθηγητήν, Κατσώνην γραμματοδ., Δ. Ἀποστολόπουλον ἀπόστ. ταγμ., Ν. Μπιρῆν, Μ. Διαμαντάκην, Γ. Διαμαντάκην Ν. Παπαγιάννην, καὶ τὰς κυρίας Α. Τορολοπούλου, Ν. Τορολοπούλου, Αθ. Τορολοπούλου, Γ. Ἀρούζα, Γ. Καλλιγᾶ, Δ. Καραλιοπούλου, Ι. Μουρδοικούτα, Κατσώνη, Διον. Μπιρῆ, Μ. Διαμαντάκη, Ν. Παπαγιάννη, τὰς δίδας Φρ. Γ. Ζησιμοπούλου, Φρ. Ν. Ζησιμοπούλου, Βασοπούλου, Χαρ. Β. Τοπούζη καὶ ἄλλας.

Ἀντ. Κουλουριάνος

❁

ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΜΕΝΟΙ ΧΟΡΟΙ

ΜΕΛΙΓΑΛΑ, Μάρτιος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐδόθη ὁ ἐτήσιος ἀποκριάτικος χορὸς μετεπιμελημένος καὶ μή. Τὴν χορεοεσπερίδα ἐτίμησε ἀρκετὸς κόσμος πᾶς κωμοπόλεώς μας. Τὰ διάφορα πρωτότυπα ἀτραξιὸν κατεγοήτευσαν τοὺς προσκεκλημένους. Κατὰ πᾶς τελευταίας ὥρας τῆς χορεοεσπερίδος ἀπενεμήθη βραβεῖον εἰς τὴν καλυτέραν μεταμφίεσιν, τὸ ὁποῖον ἐκέρδισεν ἡ χαριτωμένη κυρία Δημ. Μακρυγιάννη. Διεκρίνομεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ζόμπολα, χαριτωμένην μὲ κρεπ-ντὲ-σίν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κυβέλου μὲ ὡραίαν ἀμφίεσιν Μανιατοπούλας, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κωστοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μανιάτη, τὰς δίδας Μανιάτη, Ζόμπολα πραγματικὸ κουκλάκι καὶ ἄλλες, τοὺς κ.κ. Σκληρὸν, τὸν Μακρυγιάννη καὶ πλείστους ἄλλους τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν.

—Τὸ προσεχὲς Σάββατον ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κυβέλου δίδουν χορεοεσπερίδα ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ γενεθλίων τοῦ χαριτωμένου των μπεμπὲ Σωτηράκη.

Μ.Τ.

Ἀλληλογραφία

Ἀρχισυντάκτης : Παν. Παπαδούκας

Κος Κους Ι. Ἀλεβίζον, Ἡ «Ρεμματιὰ» ὄχι καλή.—Ἀγγελον Σύριον. Δὲν ἔχετε ἐντελῶς ἀδικον, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψει σας, ὅτι τὰ ἀνέκδοτα καταφθάνουν κατὰ ἐκατοντάδας καθημερινῶς καὶ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον ποὺ γίνεται, ὄχι ἀπὸ ἕνα μονάχα, ξεκαθαρίζεται ἕνα στὰ πενῆντα! Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἰδικά σας, βλέπετε ὅτι δημοσιεύονται τακτικά, ἀλλὰ γιὰ νὰ δημοσιεύσω ὅλα χρειάζονται πέντε σελίδες! Ἡ ἄλλη ὑπόδειξίς σας βλέπετε ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὄψει...προκαταβολικῶς. —Αὔγ. Κάπ. ἐστοιχειωθετήθησαν, ἀλλὰ ἔμειναν ἔξω λόγῳ ἐλλείψεως χώρου, διότι ἐδημοσιεύοντο ὁλόκληροι σελίδες ὀνομάτων. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ δημοσιεύωνται τακτικώτερα. Δελτία δὲν ἐξεδόθησαν ἀκόμα. —Λ.Σακελλαριάδην. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν προθυμίαν σας, ἀλλὰ εἰς τὴν πόλιν σας ἔχει προλάβει ἄλλος. —Κ. Δάφλον. Ἐλήφθησαν τὴν ἑπομένην τῆς κληρώσεως. —Ν. Δάλλαν. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπίσης καὶ τὰ ἰδικά σας. — Ι.Τζανάτον. Στέλλετε ἀνταποκρίσεις διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν κίνησιν τῆς πόλεώς σας. —Βασ. Παρμενίδην. Στέλλετε ἀνταποκρίσεις, προτιμῶντες πάντως τὴν κοινωνικὴν καὶ κοσμικὴν ζωήν. —Δωρικὸν Παρνασσὸν.Δυστυχῶς ὄχι καλὸ τὸ ποίημά σας ἡ «Ἐλπίς».'

Νικ. Παπαδάκον. Τὸ ποίημά σας «Δάκρυ τῆς μάννας» δὲν ἔχει οὔτε μέτρον οὔτε ὁμοιοκαταληξίας. Διαβάσετε λοιπόν.—Α. Θεοδώρου. Ἂν προσέξετε περισσότερα, θὰ γράψετε καλὰ ποιήματα. Τὸ «Τί θέλω» ὅμως δὲν εἶνε ἱκανοποιητικόν. — Παρ. Λιλάνταν. Τί θέλουν νὰ ποῦν οἱ κρυφοὶ καϋμοί; Δὲν τὰ λένε καθαρά.—Ν. Ἰωαννίδην. Ἐνταῦθα. Τὸ διήγημά σας δὲν εἶνε τεχνικῶς ἄρτιον. — «Πληγωμένην Καρδιὰν». Τὰ ποιήματά σας, ὄχι καλά. Φαίνεται ὅτι τώρα ἀρχίζετε νὰ γράφετε. Ἔπειτα ἡ λέξις «κόσμος» δὲν ομοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ «πόνος». Προσέξτε λοιπὸν καὶ διαβάζετε. —Δ. Τζωνμπέ. Τὸ διήγημά σας ὁ «Ἔρημος Πατέρας» εἶνε πολὺ τραγικόν. Πρέπει ν' ἀποφεύγετε ἐπίσης καὶ τὸ πολὺ δραματικὸ ὕφος, τὸ ὁποῖον ἔχει περάσει πλέον. —Π. Βαρατάσην, οἱ στίχοι σας ἀνεπιτυχεῖς.

❁

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

Ἀνέκδοτα ἐλήφθησαν τῶν κ.κ. Σ. Λόη, Ν. Βλαχογιάννη, Α. Τσαρτόλα, Μιχ. Καρκαλάτου, Ε. Κ., Θ. Κολλίτση, Στ. Καμιλλέρη, Α. Κανελλατοῦλη, Σ. Βραχνοῦ, Κ. Ἀποστόλη, Ἀλ. Ὀλυμπίου, Κ. Ματζουράνα, Κ. Πασχάλη, Δχυ. Σπουριανοῦ, Σερραπόπ., Χρ. Μπαρμπατσάλου, Ἐμμ. Σπύρου, Ἀγγ. Σιρίου, Μιχ. Ρασσα, Χρ. Εὐσταθίου, Εὐστ. Σπήλιου, Ἀπ. Ἀντικοπούλου, Ἐμμ. Παπάζογλου, Σ.Μ.,Δίκ, Γ. Κοκκίνου, Θ. Πανέρη, Α. Βασιάμπε, Χρ. Πυρπασοπούλου, Ι. Ζαφείρη, Α. Κατσιγιάννη, Μ. Ἀμπατζῆ, Κ. Μουσούρη, Βερναξέρχ, Τάσσου ,Ἀθανασοπούλου, Ἀθ. Καρδέλη, Δ. Σ., Α. Τζαιτζῆ, Στ. Καλλιακοῦ, Εἰρ. Μπαϊόνια, Τ. Ζάνη, Κ. Βλαντασοπούλου, Θ.Θεοδόρου, Α. Τρύφη, Ἐμμ. Ζαφειράκη, Ι. Λάμπα, Ι. Κ., Γ. Κορμᾶ, Γ. Πασχαλίδη, Ο.Λαμπροπούλου, Α.Β.Κ., Α. Κανελλάτου, Δ. Ζ., Γρ. Τσακάκη, Σ. Ντέσου, Α. Τσαρτόλια, Καρόλου, Ἐμ. Σμυρνιωτοπούλου, Θ. Θεοδώρου, Π. Μπελντέκου, Γ. Καλκωράκη, Π. Παπαναστασίου, Νινὸν, Μερόπης Περδικούλη καὶ Σοφίας Βογιάζα.

❁

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ

Κους Κους : Ἐμμ. Σπύρου Βαθὺ Σάμου. Ὁ δεύτερος ἀριθμὸς 5509 ἦτο ἰδικός σας.—Λίδα Εὐδοκίαν Χιωτίνη Σύρον. Ἐλάβατε ἀριθμὸν 7867.—Γ. Μαρνέλλον Ἀγ. Νικολάον Κρήτης. Ἐλάβατε ἀριθ. 7869.—Δ. Χαμεζοπουλον Πύργον. Ἐλάβατε ἀρ. 7870.—Γ.Τσάκωναν Σκάλαν Λακεδαίμονος. Ἐλάβατε ἀριθ. 7891.—Ἐπ. Ἀλεξάπουλον Κυπαρισσίαν. Ἐλάβατε ἀρ. 7888.—Ἀλ. Βαφειάδην Καβάλλαν. Ἐλάβατε ἀρ. 7892.—Ἀντ. Τσαρδάκην Χίον. Ἐλάβατε ἀριθμοὺς 8893 καὶ 7894.—Χρ. Κανελλόπουλον Πύλον. Ἐλάβατε ἀρ. 7895. Διὰ τὸ ἄλλο ποὺ μᾶς γράφετε νὰ μᾶς πὸ ὑπενθυμίσετε κατὰ τὴν ἄλλην ἀλληρσσιν.—Ἀγγελικὴν Πατούχα Νεάπακτον. Ἐλάβατε ἀριθμὸν 7896.—Ν. Φυρίον Σύρον. Ἐλάβατε ἀρ. 7897. —Θ. Βούλγαρην Πάτρας. Ἐλάβατε ἀρ. 7898 —Ἀδριανὴν Παταδοπούλου Χανιά. Ἐλάβατε ἀρ. 7899.—Ζήσην Γιούσταν καὶ Γ. Ποτρνάραν Σταυρούπολιν. Ἐλάβετε ἀρ. 7890 καὶ 7899.—Ἀβραὰμ Φάην Δράμαν. Ἐλάβατε ἀρ. 7873.—Γ. Κουντουρατζῆν Σέρρας. Ἐλάβατε ἀρ. 7874.—Κ. Γκαγκανίδην Καλάμας. Ἐλάβατε ἀρ.

Εἰδοποιοῦνται ὅλοι οἱ ἀποστείλαντες κουπόνια ὅτι οἱ λαχνοὶ των ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν κλήρωσιν, ἔστω καὶ ἄν, ἐκ παραλείψεως παραδρομῆς, παρελήφθη τὸ ὄνομά των ἀπὸ τὸ περιοδικόν. Τοῦτο δὲν ἔχει οὐδεμίαν σημασίαν. Εἰς τὸ προσεχὲς λαχεῖον οἱ λαχνοὶ θὰ σταλοῦν μὲ τὰ ἀποτελέσματα ἑταιρῶν, τὰ ὁποῖα θὰ διανείμουν τοιοῦτος εἰς τοὺς ἀναγνώστας των ἐπαρχιῶν, διὰ νὰ μὴ γίνῃ οὐδεν λάθος, διότι εἶνε πιθανὸν δυστυχῶς εἰς 12.000 ἐπιστολὰς μὲ κρυπόνια νὰ συμβοῦν καὶ λάθη.

Κους Κους : Ἐπ. Ἀνδριακόπουλον Ἀγρίνιον, Γρ. Νταρίδην Δράμαν, Ι. Μίχον, Λιδωρίκιον, Στ. Παταδόπουλον Διδυμότειχον, Χ. Τρακόν, Ι. Πέτρου, Ἄννας Πράσσα, Β.Λαμπριανίδη, Πούλου Ξεπαταδάκι, Τ. Βαλκάνη, Ι. Ἀγαπηνοῦ, Μ. Ζακανθινάκη, Γ. Πολυχρονοπούλου, Α. Μακροπούλου, Τζ. Βιδάλη, Ι. Μελετάκου, Τ.Π., Α. Ζείκου, Κ.Π., Χρ.Σιδεράτου, Ι. Βαλάση, Τ. Ἐπιθυμίδου, Ν.Λάζου, Π. Κοσορέλου, Κ. Ζήκου, Γ. Ζαμπέλη, Γ. Κοκκίνου, Α. Σουρῆ, Χ. Καρρῆ, Π. Μικροῦ, Σ. Φαρῆ, Χρ. Ὀρφανοῦ, Α. Χριστοδουλάκη, Ι. Κ. καὶ Χ. Τσιβανατούλου, καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἐὰν ἐγκριθοῦν.

Ἐπίσης ἐλήφθησαν ἀνέκδοτα τῶν κ.κ. Ε. Παπαγεωργίου, Ξ. Ἀναγνωστοπούλου, Χρ. Γκανᾶ, Τ. Ἀθανασοπούλου, Ε. Σκλαβανάκου, Σόνια, Θρ. Ταϋγέτου, Κ. Καραμίτσου, Ι. Δημοκωστούλα, Ι. Γαβουχίδη, Π. Μόσχου, Ε. Εὐστρατιάδη, Τ. Τριανταφύλλου, Π. Χιλιοπούλου, Σ. Παγιατάκη, Ν. Σφυρόερα, Ν. Σέττου, Α. Σουγκάκα, Α. Ἰζανωφίδη, Γ. Κουρούτου, Αὔγ. Κάπ, Ι. Ἀναγνωστοπούλου, Γ. Κοκκίνου, Χ. Τσίρμπα, Α. Σακελλαρόπουλου, Γ. Κορμᾶ, Χρ. Εὐσταθίου, Ν. Παντανιζοπούλου, Γ. Μακρῆ, Χρ. Χαραλαμποπούλου, Α. Σωτηρίου, Γ. Τριαντοπούλου, Α. Τζατζῆ, Γ.Μπαριάμη, Ι. Σιτζάκη, Σπ. Καμιλλέρη, Κ. Προφήτη, Κ.Π., Ι. Λάμπα, Ι. Κ., Γ. Πασχαλίδη, Ο. Λαμπροπούλου, Α. Β. Κ., Α. Κανελλάτου, Δ. Ζ., Γρ. Τσακάκη, Σ. Ντέσου, Α. Τσαρτόλια, Καρόλου, Ἐμ. Σμυρνιωτοπούλου, Θ. Θεοδώρου, Π. Μπελντέκου, Γ. Καλκωράκη, Π. Παπαναστασίου, Νινὸν, Μερόπης Περδικούλη καὶ Σοφίας Βογιάζα.

❁

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ

Κους Κους : Ἐμμ. Σπύρου Βαθὺ Σάμου. Ὁ δεύτερος ἀριθμὸς 5509 ἦτο ἰδικός σας.—Λίδα Εὐδοκίαν Χιωτίνη Σύρον. Ἐλάβατε ἀριθμὸν 7867.—Γ. Μαρνέλλον Ἀγ. Νικολάον Κρήτης. Ἐλάβατε ἀριθ. 7869.—Δ. Χαμεζοπουλον Πύργον. Ἐλάβατε ἀρ. 7870.—Γ.Τσάκωναν Σκάλαν Λακεδαίμονος. Ἐλάβατε ἀριθ. 7891.—Ἐπ. Ἀλεξάπουλον Κυπαρισσίαν. Ἐλάβατε ἀρ. 7888.—Ἀλ. Βαφειάδην Καβάλλαν. Ἐλάβατε ἀρ. 7892.—Ἀντ. Τσαρδάκην Χίον. Ἐλάβατε ἀριθμοὺς 8893 καὶ 7894.—Χρ. Κανελλόπουλον Πύλον. Ἐλάβατε ἀρ. 7895. Διὰ τὸ ἄλλο ποὺ μᾶς γράφετε νὰ μᾶς πὸ ὑπενθυμίσετε κατὰ τὴν ἄλλην ἀλληρσσιν.—Ἀγγελικὴν Πατούχα Νεάπακτον. Ἐλάβατε ἀριθμὸν 7896.—Ν. Φυρίον Σύρον. Ἐλάβατε ἀρ. 7897. —Θ. Βούλγαρην Πάτρας. Ἐλάβατε ἀρ. 7898 —Ἀδριανὴν Παταδοπούλου Χανιά. Ἐλάβατε ἀρ. 7899.—Ζήσην Γιούσταν καὶ Γ. Ποτρνάραν Σταυρούπολιν. Ἐλάβετε ἀρ. 7890 καὶ 7899.—Ἀβραὰμ Φάην Δράμαν. Ἐλάβατε ἀρ. 7873.—Γ. Κουντουρατζῆν Σέρρας. Ἐλάβατε ἀρ. 7874.—Κ. Γκαγκανίδην Καλάμας. Ἐλάβατε ἀρ.

Εἰδοποιοῦνται ὅλοι οἱ ἀποστείλαντες κουπόνια ὅτι οἱ λαχνοὶ των ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν κλήρωσιν, ἔστω καὶ ἄν, ἐκ παραλείψεως παραδρομῆς, παρελήφθη τὸ ὄνομά των ἀπὸ τὸ περιοδικόν. Τοῦτο δὲν ἔχει οὐδεμίαν σημασίαν. Εἰς τὸ προσεχὲς λαχεῖον οἱ λαχνοὶ θὰ σταλοῦν μὲ τὰ ἀποτελέσματα ἑταιρῶν, τὰ ὁποῖα θὰ διανείμουν τοιοῦτος εἰς τοὺς ἀναγνώστας των ἐπαρχιῶν, διὰ νὰ μὴ γίνῃ οὐδεν λάθος, διότι εἶνε πιθανὸν δυστυχῶς εἰς 12.000 ἐπιστολὰς μὲ κρυπόνια νὰ συμβοῦν καὶ λάθη.

Κους Κους : Ἐπ. Ἀνδριακόπουλον Ἀγρίνιον, Γρ. Νταρίδην Δράμαν, Ι. Μίχον, Λιδωρίκιον, Στ. Παταδόπουλον Διδυμότειχον, Χ.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ

Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἤρχισε νέα σειρὰ αἰνιγμάτων, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ 10 αἰνίγματα. Τὰς λύσεις δέον οἱ ἀναγνώσταί μας ν' ἀποστείλουν εἰς τὸ τέλος ὅλας μαζύ, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Θὰ διανεμηθοῦν δὲ τὰ ἑξῆς δῶρα :

Εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ λύσῃ ἐπιτυχῶς καὶ τὰ 10 — ἢ τὰ περισσότερα—αἰνίγματα ἕνα γραμμόφωνον ἀξίας 2.500 δρ.

Κατὰ σειρὰν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους:

1 ὡρολόγιον ἀξίας 1000 δρ.
2 φωτογραφικαὶ μηχαναὶ.
1 νεσεσσαὶρ μανικιοὺρ ἀξίας 700 δρ.
5 στυλογράφοι συνολικῆς ἀξίας 1000 δρ.
1 ἀνθοδοχεῖον ἀξίας 500 δρ.
5 πλάκες γραμμοφώνου ἀξίας 500 δρ.

Καὶ 10 συνδρομαὶ ἐξάμηνοι, ἐὰν οἱ λύται εἶνε τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἢ τρίμηνοι, ἐὰν εἶνε τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πρῶτος ἐπιτυχὼν, θὰ θεωρηθῇ ὅστις θ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Ἀρχίζομεν σήμερον δημοσιεύοντες τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγνωστῶν μας οἱ ὁποῖοι ἔστειλαν τὰς λύσεις τῶν αἰνιγμάτων. Θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστειλάντων τοὐλάχιστον 4 ὀρθὰς λύσεις.

Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν λύσεων, αἱ ὁποῖαι καταφθάνουν ἀκόμη εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν θὰ γίνῃ ἡ διανομὴ τῶν δώρων, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε διενεργηθέντος ἐλέγχου προκύπτουν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα :

Ὁ ἔλεγχος πῶν λυτῶν τῶν αἰνιγμάτων ἐξακολουθεῖ. Δημοσιεύομεν λοιπὸν τοὺς λύτας ωατὰ σειρὰν λύσεων.

Ἑπτὰ ὀρθὰς λύσεις μᾶς ἔστειλαν οἱ κ. κ. Χρηστίνα Μπελέρη καὶ Κ. Ζηφακάκης ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἓξ ὀρθὰς λύσεις ἔστειλαν οἱ κ. κ. :

Δ. Μιστριώτης Χαλκίς, Λ. Πατάκης Χαλκίς, Α. Μπαμπαρέσσος Δραπετσῶνα (Πειραιεύς), Γ. Χριστοφίδης Ν.Καλλίπολις (Πειραιεύς), Καίτη Κοινούτση Ἀγιοιλανίτσα, Τάκης Ἀλεξανδρόπουλος Πύργος, Γ. Βλαχόπουλος Πάτραι, Ν. Κοψιμελζόγλου Καβάλλα, Α.Παλαιολόγος Πάτραι, Α. Ἀνδρέου Θεσ)νίκη. Στέλλα Σαμαρίνα Θεσ)νίκη, Ν. Παναγόπουλος Ἀθῆναι, Γ. Βαμβακίδης Καβάλλα, Α.Γερασιμίδου Ἀθῆναι, Κ. Βασιλάκος Βρέσθενα, Χ. Παπούλια Ἀθῆναι, Α. Ἠλιάδης Θεσ)νίκη, Καλ. Στασινοπούλου Λαύριον, Σ. Δέσσος Κων/σταντινούπολις, Ι. Βαφειάδης Βόλος, Ι. Λιγνὸς Ἀθῆναι, Θ. Ἀναγνωστούλης Ἐλασσῶν, Π. Ἀραπογιάννης Πειραιεύς, Μαρία Μαυρομμάτη Ν.Φιλαδέλφεια, Α. Παπαδόπουλος Γιαννιτσᾶ, Σ. Μασιτρολκώστας Ἄμμισσα, Α. Μουστάκιας Ν.Φάληρον, Κ. Κοσσένας Ἀθῆναι, Β. Φείνα Θεσ)νίκη, Εὐανθία Ἀζᾶ Ἀθῆναι, Στ. Ἰωάννου Ἀθῆναι, Α. Μιαούλης Χαροκόπιον, Τ. Μάγγος Ἀθῆναι, Δ. Εὐσταθίου Πειραιεύς, Δ. Καζάζης Ἀθῆναι.

Ἐπίσης οἱ κ.κ. Χλόη Ζαγκαρόλα Ἀθῆναι, Ἄννα Κορόζου Ἀθῆναι, Κ. Τουρτούλης Κορυτσᾶ, Σ. Παχῆς Θεσ)νίκη, Χ.Λιβέρης Ἀθῆναι, Φ. Δράκος Χαλκίς, Τζένυ Ντούμποβα Θεσ)νίκη, Ε. Βαβατσιοῦχας Κατερίνη, Ι. Παπαϊωάννου Θεσ)νίκη, Ι. Ραφτόπουλος Κάστρον Λήμνου, Κ. Καλότυχος Κονάκια Γυθείου, Θ. Νατσούλης Καστοριά, Θ. Ἀξιώτης Μυτιλήνη, Ε. Μάλλας Θεσ)νίκη, Ν. Περαχωρίτης Ζευγολατιό, Θ. Βαφάκης Λουγρούτη Ἀθηνῶν, Α. Τσιβᾶκος Θεσ)νίκη, Α. Καπογιάννης Πύργος, Β. Ρουμελῆς Θεσ)νίκη, Κ. Κ. Ἀγγελογιαννάκης Θεσ)νίκη, Σταμ. Σύρος, Ε. Μέλλιος Φλώρινα, Π. Ἀσλάνη Ἀθῆναι.

Ἐπίσης μέχρι τῆς στιγμῆς οἱ ἀποστείλαντες 5 ὀρθὰς λύσεις εἶνε οἱ ἑξῆς :

Α. Διαμάντογλου Ἀθῆναι, Σ. Κωφίδης Θεσσαλονίκη, Γ. Σακκούλας Ἀθῆναι, Θ. Βαφάκης Ἀθῆναι, Γ. Βενάκης Χανιά, Ι. Ἰωάννου Δερβένιον, Α. Ταυρίδης Ξάνθη, Λ. Γαζῆ Κοζάνη, Ν. Τρίμπαλης Ἀθῆναι, Χ. Χιωτάκης Οὔτρεχτ (Ὁλλανδία), Α. Ζαφειρίδης Ἀθῆναι, Α. Χαρονίδης Ἀθῆναι, Δ. Δημήτρογλου Ἀθῆναι, Α. Νέγρης Ψυχικό, Γ. Γκίμας Ἀθῆναι, Α. Χατζημάρκου Π.Φάληρον, Π.Χαλκίδης Αἰκατερίνη, Γ. Παπαδάκης (δεκανεὺς) Θεσ)νίκη, Η. Παπαδόπουλος Πάτραι, Δ.Στόγιος Νιγρίτα, Γ. Μπαλογιάννης Τρίκκαλα, Π. Ἡσαΐας Θεσ)νίκη, Διονυσία Καντῆ Πύργος, Γ. Β. Κοσιώτης Ἀλισσός (Πατρῶν), Ν Μπάλιας Ἀθῆναι, Θ. Τσιμένος Ἰτέα, Σ Ρήγα Ἀθῆναι, Ζ. Ζαχαριάδης Πειραιεύς, Ε.Σουριαδάκης Ἀθῆναι, Γ. Μαραβέλας Γαργαλιάνοι, Α. Στεργιόπουλος Τρίκκαλα, Π. Πυργιαλάκος-Μολάοι, Κ. Δημητριάδης Κέρκυρα, Ν. Γιαννουρῆς Χαλκίς, Λίλα Ἀδαμίδου Ξάνθη, Α. Σαγκλῆ Ξάνθη, Π.Μανολόπουλος Πειραιεύς, Κ. Καραμῆτσος Πάτραι, Χ. Γεωασόπουλος Λάρισσα.

Ἐπίσης 5 λύσεις οἱ κ. κ. Α.Σταματόπουλος, Ἀλεξάνδρεια, Α. Δελκολάνης Βόλος, Δ.Τσαρτσανιώτης Θεσ)νίκη, Λ. Σεμερτζίδης Καβάλλα, Α. Νεοφύτος Ἀθῆναι, Μ. Ζακυνθινάκης, Χ. Μπεβούδος Πύργος, Κ. Μπαλασκάκης Ἀθῆναι, Α. Παπαστρατηγάκης Σπάρτη, Ἰσραὴλ Σέμωφ Ἀθῆναι, Α. Κοκκότας Τοίπολις Σ. Ἀδαμίδης Πειραιεύς, Α. Μπατζόπουλος Βόλος, Ι. Σταυλιᾶς Χίος, Ι. Δασκαλάκης Στυλίς, Κ. Σινδίκας Θεσ)νίκη, Α. Πηλίκας Πύτσα, Κ. Γεωργούλης Ἀθῆναι, Θ. Πολυαντούας Ἀμαλιάς. Ἱππ. Ποντικίδης Ἔδεσσα. Γ. Τσούτης Ἀλεξάνδρεια, Α. Ἀνδρεάτος Ἀθῆναι, Μ. Περβολαράκη Ἰεράπετρα Κρήτης. Ἑλένη Κατσιοῦ Ἀθῆναι, Η.Θεοδωρίδης Θεσ)νίκη, Ι. Καλούμενος Ἀλεξανδρούπολις, Α. Αἰγεφρίου Ἑλάτεια Λοκρίδος, Γ. Πασσᾶς Πύργος, Ι. Μοιντσίνης Φλώρινα, Κ. Λυπηρίδης Θεσ)νίκη, Β. Σπηλιωτόπουλος Πάτραι, Ἀπ. Γουλάζιος Μυτιλήνη, Θ. Πανάγιος Μυτιλήνη, Ι. Χαραλαμπίδης Μυτιλήνη, Γ. Χοῦνης Μέτσοβον, Αἰμ. Σιμεωνίδης Ἀθῆναι, Ἀλ. Πολύμερος Ἀθῆναι, Π.Γιαννουδάκης Χανιά. Δέσποι Ζαχέλη Ν. Ἰωνία Χρυσαυγὴ Καρτεζίνη Ἄρτα, Σ. Χαραλαμπίδης Περιστέρι Ἀθηνῶν, Στ. Καραϊσκάκης Θεσ)νίκη, Δ. Μεθιόπουλος Ἀθῆναι, Ν. Εὐσταθίου Παγκράτι Ἀθηνῶν, Β. Βασιλειάδης Φλώρινα, Γ. Καρσδίας Πύλος, Η. Λουκᾶς Ἀθῆναι, Ι. Φλαμπουράκης Σάμος, Δ. Τσιγαρούλης Πειραιεύς, Σ. Πολιμιτίδου Δρέμα, Σ. Σούτης Πάτραι, Γ. Ἀραπαντώνης Γυθειόν.

Ὁ ἔλεγχος συνεχίζεται καὶ οἱ ὑπόλοιποι λύται θὰ ἴδουν δημοσιευόμενα τὰ ὀνόματά των εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα.

ΕΧΕΤΕ ΑΡΘΡΩΣΕΙΣ

καὶ μὺς σκληρούς;

Πόνους ὀξεῖς εἰς ὅλον τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς ὤμους... σᾶς παρέχουν τὸ συναίσθημα γενικῆς ἐξασθενήσεως; Μὴν ὑποφέρετε! Μεταχειρισθῆτε τὸ Σλόανς κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον διὰ νὰ ἀνακουφίσετε τοὺς πονεμένους μυς.

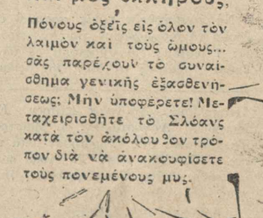

Ἐναποθέσατε ἐλαφρὰ τὸ Σλόανς ἐπὶ τοῦ πονεμένου μέρους. Ἡ χλιαρὰ καὶ ὑγιεινὴ θερμότης τοῦ Σλόανς εἶναι τόσον εὐχάριστος ὅσον καὶ ὁ ἥλιος. Ὁ πόνος ἐξαφανίζεται ταχέως. 13 ἑκατομμύρια οἰκογενειῶν τὸ μεταχειρίζονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀγοράσατε σήμερον μίαν φιάλην.

SLOAN'S LINIMENT

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΤΟΥ ΚΑ-Ι-ΖΕΡ

Τὴν 26 Ἰανουαρίου 1904 ὁ Λεοπόλδος Β' τοῦ Βελγίου ἔφθασεν εἰς τὸ Βερολῖνον διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Κάϊζερ καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Τὸ ἐπίσημον γεῦμα ἔγινε τὴν 28 Ἰανουαρίου καὶ ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε. Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ Λεοπόλδος Β' καὶ ὁ Κάϊζερ ἔφθασαν μὲ καθυστέρησιν καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου προφανῶς ταραγμένος, δὲν ἐπρόφερε οὔτε μίαν λέξιν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος. Ἀποχαιρετῶν τὸν πρίγκηπα Φὸν Μπύλωβ εἰς τὸν σταθμόν, ὁ βασιλεὺς τοῦ εἶπε:

—Ὁ αὐτοκράτωρ μοῦ εἶπε πράγματα ρηματικὰ καὶ ἐγὼ βασίζομαι εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἐπιροῆς σας, εἰς τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἰκανότητά σας, διὰ ν' ἀποφευχθοῦν μεγάλαι καταστροφαί.

Κατὰ τὴν συνομιλίαν ποὺ ἐπηκολούθησε μετὰ τοῦ αὐτοκράτορα, ὁ Φὸν Μπύλωβ ἔμαθε τὸ αἴτιον τῆς ἀνησυχίας τοῦ Βέλγου βασιλέως. Ὁ Κάϊζερ, ὅπως ἀρρηγήθη ὁ ἴδιος, λησμονήσας προσωρινῶς τὴν μεγάλην ἀγανάκτησιν, ἐπενθύμισεν εἰς τὸν βασιλέα Λεοπόλδον τὴν δόξαν τοῦ ἀρχαίου Βελγίου καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπεκτείνῃ πολὺ τὴν χώραν του, ἂν συνμόκειτο μαζί του ἐναντίον τῆς Γαλλίας. Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐπενθύμισεν ὅτι οἱ ὑπουργοὶ καὶ ἡ Βουλὴ τοῦ Βελγίου δὲν θὰ ἐδέχοντο παρόμοιον πρᾶγμα καὶ ὁ Γουλιέλμος Β' τοῦ εἶπε τότε μὲ θυμὸν ὅτι «Ὅσοι δὲν ἦσαν μαζί του ἦσαν ἐναντίον του». Ὁ Φὸν Μπύλωβ ἐπροσκύνησε ἔπειτα νὰ πείσῃ τὸν αὐτοκράτορα ὅτι ἦτο μέγας κίνδυνος ἡ παραβίασις τῆς βελγικῆς οὐδετερότητος καὶ ὁ Γουλιέλμος τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἐν περιπτώσει πολέμου θὰ ἐξέλεγεν ἄλλον καγκελλάριον.

❁

ΖΩΗ ΤΡΕΛΛΩΝ

Εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπάρχει μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι μέσα στὸ στόμα της ἔχει ἱπποποτάμους! Κάθε μέρα πρέπει νὰ πάῃ σ' ἕνα ἰατρεῖον, ὁ ὁποῖος τῆς βγάζει ἕνα ἱπποπότομον ἀπὸ τὸ στόμα, ὅπως οἱ ὀδοντιατροὶ τὰ δόντια μὲ τὴν τανάλια. Οἱ ἰατροὶ νομίζουν ὅτι ἐξακολουθοῦντες νὰ τῆς βγάζουν κάθε μέρα ἀπὸ ἕναν ἱπποπότομον, ὅπως ὑποτίθεται δηλαδὴ πῶς γίνεται, θὰ φθάσῃ κάποτε ἡ ἀσθενὴς νὰ πεισθῇ ὅτι τοὺς ἐβγάλαν ὅλους. Αὐτὸ βέβαια θὰ ἦταν πολὺ περίεργο νὰ τὸ ἰδοῦμε. Οἱ ἰατροὶ τὴν δέχονται καθ' ἑκάστην καὶ μὲ ὕφος τελετουργικὸν βυθίζουν μίαν τανάλιαν στὸ στόμα της καὶ ὑποτίθεται ὅτι μὲ αὐτὴν πιάνουν τὸν ἱπποπότομο καὶ τὸν βγάζουν. Ἔτσι ἡ ἀσθενὴς ἔρχεται στὰ σύγκαλά της. Ἀδίξο, λοιπόν, διὰ τοὺς ζωολογικοὺς κήπους...

❁

ΣΕ ΛΙΓΟ...

Σὲ λίγο θ' ἀποκτήσωμεν γραμμόφωνα ποὺ θὰ παίζουν ὁλόκληρες ὄπερες χωρὶς ν' ἀλλάζονται πλάκες. Ἔτσι θὰ ἔχετε μιὰ ὁλόκληρη ὄπερα παρμένη ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα θέατρα στὸ σπίτι σας. Θὰ δουλεύουν μὲ ἄλλο σύστημα πλάκες, σὰν ρολὰ ἀπὸ χαρτί.

—Κακὸς καιρὸς — κακὴ λειτουργία τοῦ ραδιοφώνου. Ἔχετε προσέξῃ τὴν καθυστέρητα τοῦ ραδιοφώνου ὅταν εἶνε καλὸς καιρός; Ἔ, λοιπόν, κὰ αὐτὸ θὰ τὸ ἔχετε σὲ λίγο.

—Ὅτι δὲν βλέπει τὸ μάτι μας, μᾶς τὸ δείχνουν κάτι νέες φωτογραφικὲς πλάκες. Θέλετε νὰ φωτογραφίζετε εἰς ἀπόστασιν 220 χιλιομέτρων; Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ ἔχετε σὲ λίγο...

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000

Ἀπὸ τοῦ ἐννάτου φύλλου ἤρχισεν ὁ νέος μεγάλος διαγωνισμὸς τοῦ «ΤΙΚ-ΤΑΚ» διανομῆς δώρων εἰς τοὺς ἀναγνώστας 100.000 δραχμῶν. Τὸ σχετικὸ κουπόνι συμμετοχῆς εἰς τὸν ἐν λόγῳ διαγωνισμὸν δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ὀπισθίου ἐξωφύλλου εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται ν' ἀποκόπτεται χωρὶς νὰ καταστρέφεται τὸ φύλλον.

Τὸ κουπόνι θὰ δημοσιεύεται ἀπὸ τοῦ 9ου μέχρι τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 39ου φύλλου συμπεριλαμβανομένου. Οἱ ἀναγνώσται δηλαδή, οἱ ὁποῖοι θὰ μετάσχουν εἰς τὸν διαγωνισμὸν θὰ πρέπῃ νὰ συγκεντρώσουν ἐν ὅλῳ 31 κουπόνια, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποστείλουν ΟΛΑ ΜΑΖΥ εἰς τὰ γραφεῖα μας, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ διαγωνισμοῦ, ἤτοι μετὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ ἀποκοπὴν καὶ τοῦ κουπονίου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 39ου φύλλου μας.

Τὰ τυχὸν ἐλλείποντα κουπόνια δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ συμπληρώσουν διὰ κουπονίων τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας.

Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἱ ὁποῖοι θὰ προσέρχονται αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπων των θὰ ἀλλάσσωνται τὰ κουπόνια δι' ἑνὸς λαχνοῦ φέροντος αὔξοντα ἀριθμὸν κατὰ σειράν.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀφοῦ συλλέξουν ὅλα τὰ κουπόνια, θὰ τὰ ἀποστείλουν εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμόν των καὶ τὴν πλήρη διεύθυνσίν των καθαρογραμμένην ὁ δὲ ἀριθμὸς τοῦ λαχνοῦ ἑνὸς ἑκάστου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Θὰ κερδίσουν ἐν συνόλῳ 500 ἀναγνῶσται τὰ ἑξῆς εἴδη :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς ἕνα ραδιόφωνον μεθ' ὅλων τῶν συσκευῶν του κλπ. χρεωλυσίας πρὸς ἐγκατάστασιν ἀξίας δρχ. 10.000.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέττα γυναικείαν, παριζιάνικο μοντέλλο, ἀξίας δρχ. 8.000

Ὁ 3ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέττα 6ραδυνὴν τοῦ οἴκου Ι. Εὐαγγελίδη ἀξίας δρχ. 5.000

Ὁ 4ος ἀριθμὸς ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἀξίας δρχ. 4.000.

Ὁ 5ος, 6ος καὶ 7ος ἀριθμὸς ἀνὰ ἓν κοστούμι ἀνδρικὸν ραμένο, ἀξίας ἕκαστον 2.500 δραχμῶν, ἤτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 8ος καὶ 9ος ἀνὰ ἓν γραμμόφωνον ἀξίας ἕκαστον 1.300 δραχμῶν ἤτοι δρχ. 2.600

Ὁ 10ος μέχρι τοῦ 15ου ἀνὰ ἓν ὡρολόγιον ἀξίας ἕκαστον 1.000 δραχμῶν ἐκ τοῦ ἀδαμαντοπωλείου Βουράκη καὶ Μόσχου ἤτοι δρχ. 5.000.

Ὁ 15ος μέχρι τοῦ 30οῦ ἀνὰ ἓν κόσμημα ἐκ τοῦ οἴκου Ντάδις ἀξίας ἕκαστον δρ. 500 ἤτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 30ὸς μέχρι τοῦ 330οῦ, ἤτοι 300 ἀριθμοί, ἀνὰ ἓν ζεῦγος γυναικείων ἢ ἀνδρικῶν κολτσῶν μεταξωτῶν, μάρκας ΕΤΑΜ, ἤτοι 300 ἀριθμοὶ πρὸς δρχ. 150 ἕκαστος, ἐν ὅλῳ δρχ. 45.000.

Ὁ 330ὸς μέχρι τοῦ 384ου ἀριθμοῦ ἀνὰ μίαν πλάκα γραμμοφώνου, ἤτοι 54 ἀριθμοὶ πρὸς 100 δρχ. ἐν ὅλῳ δρ. 5.400.

Τέλος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 384 μέχρι τοῦ 500 ἀνὰ ἓν διαρκὲς εἰσιτήριον 2 Θέσπεων ἐλευθέρας εἰσόδου εἰς τὸ Θέατρον «Μοντιάλ». Διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐπαρχιῶν ἀνὰ μία τρίμηνος συνδρομὴ τοῦ «Τικ-Τακ».

Ἐν ὅλῳ δρχ. 100.000.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»
Ἐξ 100.000 δραχμῶν

Ἀριθμὸς 5

Ὀνοματεπώνυμον .....
.....
Διεύθυνσις .....
.....

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

προσθέτουν χρόνια καὶ σᾶς κάμνουν νὰ φαίνεσθε πολὺ πιὸ ἡλικιωμένοι ἀπὸ ὅ,τι πραγματικῶς εἶσθε. Διὰ τοῦ ἀπολύτως ἀβλαβοῦς, βραδυεθέντος γερμανικοῦ SPESIALITE CAZASANK (κρέμα ἀρωματικὴ ἐντὸς μεγάλων σωληναρίων) ἀδυνατίζετε τοπικῶς, ἀπαλλάττεσθε τοῦ περιττοῦ λίπους οἱουδήποτε μέρους τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου σας, ἄνευ διαίτης, γυμναστικῆς ἢ ἐσωτερικῆς χρήσεως φαρμάκων, ἀλλὰ δι' ἐξωτερικῆς τοπικῆς ἐπαλείψεως. Τὸ GAZASANK καλλωπίζει τὸ δέρμα καὶ ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας. Διὰ τοῦ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικου καλλυντικοῦ RAPIDENTH ἀπαλλάττεσθε ἠγγυημένως διὰ παντὸς ἀπὸ τὸ περιττὸν τρίχωμα τοῦ προσώπου σας. Ἀποκλειστικὴ πώλησις παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ "Ἐρμαν Μάγρ, Νισύρου 4, Πάροδος Θεοδώρου Δελιγιάννη, Ἀθῆναι. Αἱ παραγγελίαι τῶν ἐπαρχιῶν ἔκτελοῦνται τάχιστα. Ἀποκλειστικοὶ ἀντιπρόσωποι Ναυπλίου καὶ Ἄργους Ἀδελφ. Μιλτ. Γκολέμη, Ναύπλιον.

Τί εἶπεν ἡ Μὶς Ἑλλὰς διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ δέρματος

Συνιστῶ τὴν κρέμαν "Νυμφῶν". Πωλεῖται Παντοῦ.

Κεντρικὴ Ἀποθήκη: Φαρμακεῖον Παπασταυροπούλου καὶ Οἰκονόμου Πατησίων 23 Α.

Θὰ μείνετε ἔκπληκτος καὶ κατενθουσιασμένη μὲ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον νὰ λευκαίνῃ καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δέρμα σας τόσον ἁπαλὸν καὶ δροσερόν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονική του συμβουλή.

Ἡ ἐξαίρετος λάμα «ΚΡΙΚΕΤ» ἐυρίζει εὐχάριστα. Πωλεῖται παντοῦ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος :

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ

Κολοκοτρώνη 62—Ἀθῆναι

ΛΑΜΕΣ "ΚΡΙΚΕΤ,,

Τιμᾶται δρχ. 2.50

Πούδρα MATINÉE ὑπερέχει ὅλων εἰς ποιότητα. Προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ καιρικὰς μεταβολάς. Πωλεῖται παντοῦ.

Γεν. ἀποθήκη : Α. Κωνσταντινίδης, Ρόμβης 26.

ΟΠΩΣ

Διαφέρει ἕνας γίγας
ἀπὸ ἕνα νάνο
τόσο διαφέρει καὶ
ἡ γνησία

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ἀπὸ τὰς ἀπομιμήσεις της

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ
ΤΟ ΣΗΜΑ γνησιότητος τοῦ προσκυνητοῦ μὲ τὴν ὑπογραφὴν "PRODEL,,

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ-ΕΥΛΗΠΤΟΝ-ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ-ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 — ΑΘΗΝΑΙ